

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHRYN ANN KINGSLEY

THE
UNSEELIE
KING

MAZE OF SHADOWS
BOOK FOUR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE KING

GÖLGELER LABİRENTİ: DÖRDÜNCÜ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2022 Kathryn Ann Kingsley

ASIN: B09JP5F7XJ

ISBN: 9798799157012

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

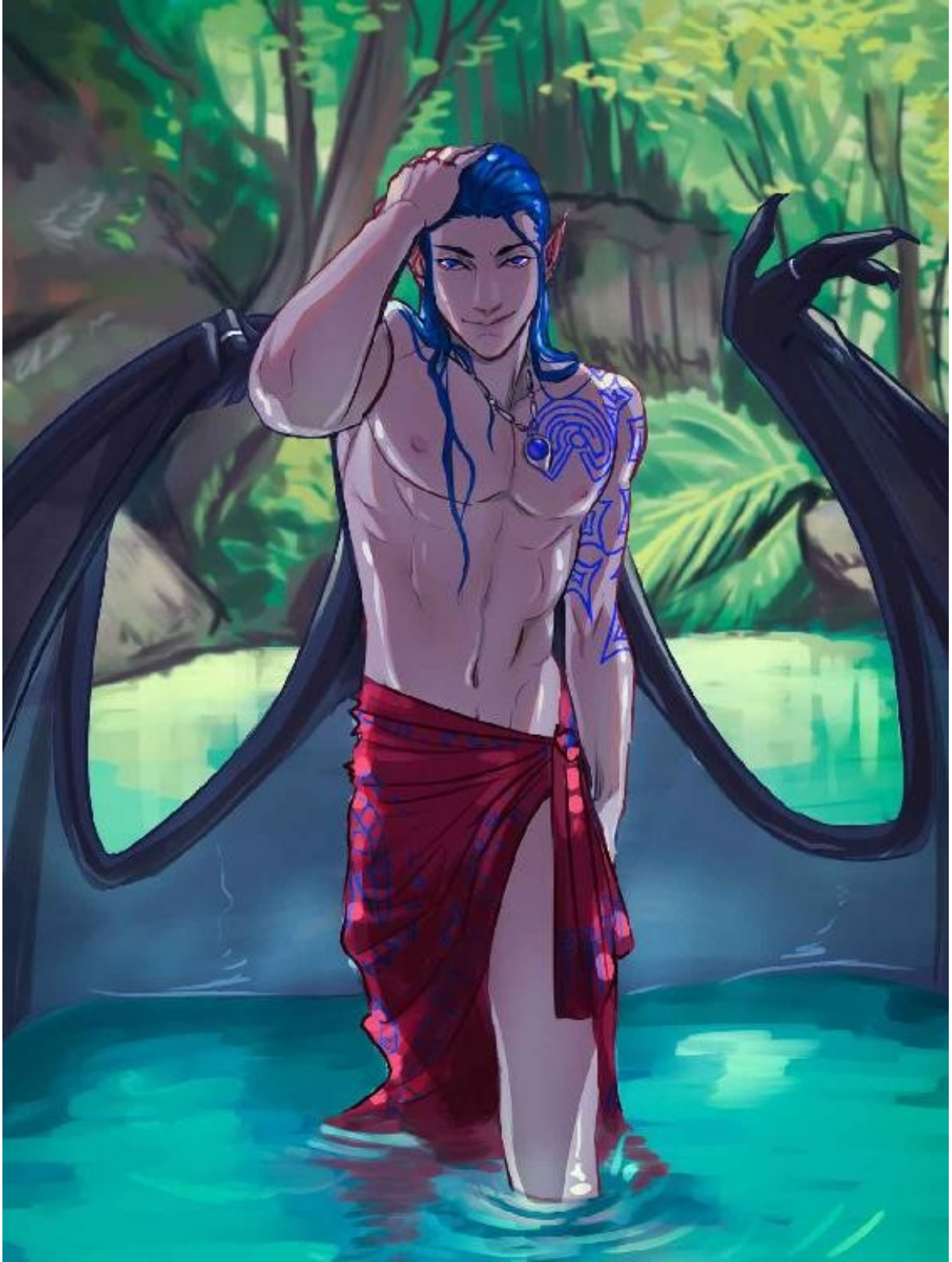
Bölüm 24

Bölüm 25 Sonsöz

Daha fazlası için...

Beni takip edin!

Yazar Hakkında

ÖNSÖZ

Abigail ve Valroy ile Tir n'Aill'deki bu çılgın yolculuğa benimle birlikte katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bu seriyi yazmak çok keyifliydi ve benimle buraya kadar geldiğiniz için çok onur duyuyorum.

Umarım Gölgeler Labirenti'nin sonunu beğenirsiniz.

Eğer benim kötücül romantizm tarzımdan hoşlanıyorsanız, beni [haber bültenimden](#) ya da [web sitemden](#) takip etmeyi unutmayın.

BİRİNCİ BÖLÜM

O beron ölmüştü.

Titania ne kadar uğraşırsa uğraşsın buna inanmakta güçlük çekiyordu. İmkânsız bir kâbus gibi görünüyordu. Birlikte kaç yüzyıl geçirmişlerdi? Kaç bin gece birbirlerinin kollarına uzanıp tepelerindeki yıldızların parıltısını izlemişler ya da bir gün batımının huşu içinde birlikte oturmuşlardı?

Oh, evet, dövüştüler. Tartıştılar. Didiştiler ve savaştılar. Ama tüm bunların ötesinde, çekişme kaplamasının altında, sarsılamayan bir aşk vardı. Asla ve asla koparılamayacak bir aşk. Ne zaman ihtiyacı olsa, ne zaman karanlıkta elini uzatsa, o oradaydı.

Her zaman oradaydı.

Ama şimdi... değildi.

Oberon ölmüştü.

Onun Oberon'ı ölmüştü. Kelimeleri zihninde kaç kez tekrarlırsa tekrarlasın, kalmak istemiyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sadece gerçek gibi hissetmiyordu. Kelimeleri sessizlik içinde tekrarladı, ama onlar yerleşmedi. Kelebekler gibiydiler, onları anlamaya çalıştığı her seferinde ondan uzaklaşıyorlardı.

Orada, onu ebedi istirahatgâhına götürecektir olan paletin üzerinde hareketsiz ve soğuk bir şekilde yatıyordu. Ve bir gün ve bir gece boyunca oradaydı.

Ölmüş olamazdı. O onun her şeyiydi; diğer yarısıydı. Onun yanında otururken gözyaşlarından başka hiçbir şey ona eşlik edemiyordu.

Onun kahkahalarını hatırladı. Gülüşünü. Nazik dokunuşunu. Öpüşünü. Sevgi sözcüklerini. Ve onu bir daha asla duyamayacaktı. Daha önce yaşadığı her şey artık anılardan başka bir şey değildi. Onlar taşın üzerindeki kar taneleriymiş ve güneşin ışığında eriyip gidiyorlardı. Zaman geçti, güneş doğdu ve aşkı, kralı, Oberon'u... öldü.

Bir an için, Valroy hançerin darbelerinden kurtulduğunda, hançerin dokunduğu her şeyi öldürmek için gerçekten lanetlenip lanetlenmediğini merak etmişti. Ama Oberon kollarında yatarken, ölürken, boynundaki yarıktan soluk soluğa nefes alırken, efsanelerde söylendiği kadar lanetli olduğu anlaşıldı. Çağırabildiği hiçbir büyü -Dagda'ya ve büyük eski tanrılara edilen hiçbir dua- onu iyileştirememişti. Çaresiz kalmıştı.

Ve böylece... ona sarıldı.

Ve izledi.

Ve ağladı.

O ölürken.

O güzel altın rengi gözleri, hayatı akıp giderken cansız ve bomboş kalmıştı. Oberon son bir kez yüzüne dokunmak için uzandığında, gücü yettiği sürece ona sevgi sözcükleri mırıldandı.

Peki ya öldüğünde?

Nefesini verdiğinde ve bir daha nefes almadığında?

Onun içinde derinlerde bir şey onunla birlikte öldü. Bir parçası, Valroy'un kocasına indirdiği darbenin aynıyla göğsünden kopup gitmişti. Aynı lanetli bıçakla asla iyileşmeyecek bir parça. Ve asla, asla yeniden büyümecekti.

Ve tek yapabildiği bu kayıp için ağlamaktı. Ağlamak, başını onun göğsüne yaslamak ve bir kez daha hareket ettiğini hissetmek için dua etmek. Zırhının altın işlemeli sarmaşıklarının üzerinden akan gözyaşı nehri onu hayata döndürmeye yetebilirdi.

Ama gözyaşları da duaları gibi cevapsız kaldı.

Kan temizlenmişti. Boynundaki yarayı gizleyen altın bir zırh seçildi ve uzun saçlarıyla uyumlu, yaprak dökmeyen bir eşarp zırhın ulaşamadığı boğazına sarıldı. Kocas, en güzel kıyafetlerini giymiş, çelenkler ve defne çiçekleriyle çevrili, görkemli bir şekilde yatıyordu. Yanında her türden sunular yatıyordu. Mücevherler, silahlar, muskalar ve biblolar.

Saray, kralına veda etmeye gelmişti ve binlerce Seelie de onun cenazesine katılmak için gelmişti. Ağaçların arasında pusuya yatmış, her türden ve şekilden yaratık izliyordu. Yas tutuyorlardı. Kayıpları için onunla birlikte ağlıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi çok güzeldi. Ama bir şeyle gölgelenmişti: Onu boyayan ve dudaklarını mavinin en soluk tonuna boyayan solgunluk. Bir cesedin rengi.

Oberon ölmüştü.

Titania, Seelie'ler kederlerini söylerken sabah gökyüzüne yükselen ağıtları ve ağıt şarkılarını zar zor duydu. Dinleneceği tepedeki çimenlerde yatan cesedinin yanında diz çöktü. Burayı uzun zaman önce seçmiş, cenazesinin çok uzun yıllar sonra kalkacağını düşünmüştü.

Seelie Kralı ya da Kraliçesinin ölümü bir kutlama olmalıydı. Kendi istekleriyle doğaya döndüklerinde taçlarını bir sonrakine devrederlerdi çünkü döngünün yenilenme vakti gelmişti.

Bu şekilde
değil. Cinayetle
değil.

Gözyaşları gözlerini yaksa da pek umurunda değildi. O öldüğünden beri kısa anlar dışında ağlamayı bırakmamıştı. Artık onlar onun en gerçek yoldaşlarıydı. Gecenin karanlığında ona sarılmak için orada olmadığına onu teselli edeceklerdi. Ve eğer bu dünyanın onun acısını paylaşması anlamına geliyorsa, ayaklarının altından nehirler akana kadar ağlayabilirdi.

Oberon ölmüştü.

Ve ona veda etme vakti gelmişti. Bedenini yaşam şarkısına geri döndürmek ona kalmıştı ama tereddüt etti. Henüz bunun olduğunu kabul etmemişken nasıl bitebilirdi ki?

Daha çok erkendi. Her şey çok erkendi. Ama zaman onun suskunluğunu umursamıyordu ve o artık dinlenmeliydi. Eğilerek onun soğuk dudaklarını öptü ve bu hareket zaten bitkin olan bedeninden bir hıçkırık daha çıkardı.

Bir eliyle onun saçlarını okşayarak, acının içinden ona gülümsedi. "Tüm çılgınlıklarımıza, tüm anlaşmazlıklarımıza rağmen... kalbimi her zaman elinde tuttum." Fısıltıdan daha fazlasını zorlukla başarabiliyordu. Etrafındaki saraylıların da sözlerini duymasını istemiyordu. Onlar sadece Oberon içindi.

"Sen benim köklerimsin, aşkım. Sensiz, çiçek tohumları gibi rüzgârda savrulup gideceğimden korkuyorum. Sen yanımda olmadan ne yapacağımı bilmiyorum." Ama kendini kaybolmuş ve yalnız hissetmesi önemli değildi. O Seelie Kraliçesiydi. Ve sonsuza dek tek başına hüküm sürecek olsa da, yine de hüküm sürecekti.

Son bir kez Seelie Kralını öptü. Oberon'unu.

Ayağa kalkarak ondan birkaç adım uzaklaştı ve sevgilisine kırık bir veda fısıldadı. Ellerini uzatarak, büyüünün uzanmasına ve altındaki toprağa karışmasına izin verdi.

Onu evine götür, tanrıların büyük annesi. Onu şarkının içinde dinlenmeye götür.

Durmak bilmeyen gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşırken, Oberon'un toprağın altına batışını, toprak ve çimen tarafından alınışını izledi. Omuzlarını sarsmasına rağmen bir hıçkırığı daha bastırdı ve bir kez daha dizlerinin üzerine çökme isteğiyle savaştı.

Bitmişti. Oberon'u gitmişti. Ölüm şarkısı sona erdi ve saraylılar onun yanından ayrılmaya başladı. Ama henüz gitmeye cesaret edemiyordu. Nasıl devam edecekti? Ne yapması gerekiyordu?

Planı kusursuzdu... ya da o öyle sanıyordu. Kader onun yanıldığını kanıtlamıştı.

Yerin altında bir şey kıpırdadığında, bunun onu yutmaya ve eşinin yanına göndermeye gelen büyük bir wyrm olup olmadığını merak etti. Ama bir an sonra, olduğu gibi kederli ve öfkeli bir şekilde gülümsedi.

Görünüşe göre Oberon onu henüz terk etmemişti. Bir ağaç büyümeğe başlamış.

Önce, yerleştirildiği yerden bir filiz yükseldi, dalları gökyüzüne doğru yayıldı ve güneşe doğru uzandı. Sanki mevsimler ve döngüler fidan için sadece saniyelermiş gibi, kısa sürede onun üzerinde yükseldi. Fidanın dönüştüğü dişbudak ağacı o güne kadar gördüğü en büyük ağaçlardan biriydi ve yaprakları artık tepesindeki güneşi örtüyordu.

Ağaca doğru adım atarak avucunu kabuğuna dayadı ve gülümsedi. Ağacın gücünü hissedebiliyordu; erişiminin derinliğini. Bu ağaç, hangi yıkımla karşılaşsa karşılaşsın asla devrilmeyecekti. "Sen benim köklerimsin," diye fısıldadı ağaca. "Ve sonsuza dek benim gücüm olacaksın."

Oberon ölmüştü.

Ama gitmemişti.

Ve bu yüzden, elinden gelen teselliye bulacaktı.

ABIGAIL, Valroy'un yatağında Oberon olmadan uyandığı sabahki kadar hayatında hiç yalnız hissetmemişti. Uyku sersemliğiyle ona dokunmak için uzandığında yanındaki yastıkları soğuk ve boş buldu.

Ve bir kez daha, gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etti.

Ancak bu tamamen yalnız olduğu anlamına gelmiyordu, bacağını ezen sıcak ağırlığa bakılırsa. Aşağıya baktığında Puck'ın bir topun içine kıvrılmış, başını patilerinin üzerine koyduğu yerden onu izlediğini gördü.

"Merhaba dostum." Gülümsemek için kendini zorladı. Puck'ın kuyruğu sessizce yastıklara çarptı.

İç çekerek bacağını onun altından çekti ve yan tarafına yuvarlandı. Bir elini uzatarak onun başını kaşdı. "Ne yapacağım ben?" O

bir cevap beklemiyordu. Aldığı tek şey elini yalamak ve ona sokulmak oldu. Şu anda yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu düşündü.

Zavallı Puck.

Bir köpek olarak lanetlenmişti...şey, söyleyebildiği kadarıyla, çok da fena olmayan bir şey yapmadığı için. Elbette, Cruinn ve Bayodan'la birlikte Titania'nın yatağında kötü niyetli bir şaka olarak yatmıştı. Ama fae'lerin birbirlerine yaptıklarını gördüğü diğer şeylerle kıyaslandığında, böyle bir cezayı hak edecek bir şey gibi görünmüyordu.

Ama eğer ünlü oyunun ona Titania ile Puck arasındaki ilişki hakkında öğreteceği bir şey varsa, bu uzun zamandır biriken bir kinin sonucu olabilirdi.

"Titania kocamı esir tutuyor. Kral Oberon öldü. Ben Seelie olmama rağmen Unseelie Kraliçesiyim ve... tüm bunların hangi delilik yöntemiyle mümkün olduğunu bilmiyorum. Valroy'u iktidardan uzaklaştırmaya çalışan koruyucularım tarafından ihanete uğradım. Anfar'ı bulamıyorum. Kendimi, aslında Robin Goodfellow olan bir köpek dışında, tamamen yalnız buluyorum." Gözlerini kapattı. "Bu nasıl zalim bir oyun böyle?"

Avucuna soğuk bir burun değdi ama o kadar.

"Tanrılar aşkına, keşke konuşabilseydin." Bir elini gözlerine götürdü, gözyaşlarıyla savaşmaya çalışıyordu. Göğsünde kabaran çaresizlik ve panikle savaşmaya çalışıyordu. "Yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılar adına, keşke seni lanetinden kurtarabilseydim, Puck."

Sonraki birkaç saniye tam bir kaos içinde geçti.

Onun olmayan ani bir kahkaha duyuldu.

Biri onu sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı. Ve sonra biri onu öpüyordu.

Boğuk bir şaşkınlık çığlığı atarak onu itti ve Valroy'dan çok daha küçük olduğunu gördü. Figür geri çekildi ve oturup onu öpmeyi bıraktı. Kendini bir yastık yığınının üzerinde sırtüstü uzanmış, genç bir adama bakarken buldu.

En saf kar rengine saçları vardı ve ay ışığında neredeyse gümüş gibi parlıyordu. Herhangi bir kısmı diğerleriyle aynı yöne gitse çenesine kadar uzanırdı. Her daim yeşil gözlerinin üzerine düşüyordu ve dudakları neşeli bir sırıtişla aralanmıştı.

Kollarını başının üzerine uzattı ve kahkahalarla kükredi. "Ben *benim* Yine!"

Ve adam tamamen çıplaktı.

Onu itti.

"Oha!" Bir çığlık atarak yastıkların üzerine düştü ve bir "unf!" ile yere indi. Ama çok da umurunda değilmiş gibi görünüyordu, sırt üstü yuvarlandı ve avuçlarıyla göğsünü, sonra kollarını, sonra da yüzünü okşayarak saf bir mutluluk içinde gülmeye devam etti.

Kadın ondan hızla uzaklaştı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. Kime baktığına dair hiçbir soru işareti yoktu. Köpek gitmişti ve yerine bu beyaz saçlı genç adam gelmişti. Yüz hatlarının ona verdiği yaşı düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Çünkü bu Puck'tı.

"Nasıl... nasıl?" Ona sadece bakabildi.

"Çünkü sen bir kraliçesin!" Ayağa kalktı, bacaklarına baktı ve kahkahalarla güldü. "Bak! Bakın! *Gerçek ayaklarım var!*" Ayak parmaklarını oynattı.

"Çünkü ben... ama ben..." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum." "Sen gerçek güce sahipsin, aşkım. Gümüş tacı sen takıyorsun! Sen *Unseelie* kraliçesi ve senin gücün Titania'nınkiyle eşleşiyor." Kendini ona doğru fırlattı, kollarını beline doladı, sanki kendisi bir çocuk, o da en sevdiği oyuncakmış gibi ona sarıldı. Kelimeler heyecanlı bir telaş içinde onu terk etti. "Teşekkür ederim!" Gömleğinin üzerinden karnını öptü. Sonra biraz daha aşağıya.

Sırtına vurarak onu tekrar üzerinden itmeye çalıştı. "Hayır!" iç çekti dramatik bir şekilde ve flopped üzerine onun yan sonraki için Onu. "*Fiiiine.*" Sırıttı. "Hâlâ çok namuslusun. Gerçi senin şovun Nişan töreniniz oldukça ilginçti." Onun göğsüne bir tokat attı. Sertçe.

Adam inledi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Hassas bir konu." Kıs kıs güldü. "Gerçekten.

Dokunulmakla *ilgili* hassas bir konu. Dokunaklı, dokunaklı bir konu." Açıkçası onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Puck yattığı yerden gülmeye devam etti, onun anlamadığı bir şakanın tadını çıkarıyordu. Onu yanından dürttü ve tekrar kıkırdadı. "Parmaklarım var! Ve ben-" Midesi sesli bir şekilde inledi ve inledi. "Oooooow. Ve *açlıktan* ölüyorum. Karnım şimdi daha büyük. Kahvaltı? Yemek!" Ayağa fırladı ve yataktan atladı, hala tamamen çıplaktı, dört adım attı ve yere düştü. "Ah. Bacaklarım!" Bir köpek gibi rahatsız edici uzuvlara doğru hırladı. "Çalış! Aptal! Çalışın!" "Çalış!

Bağırma şekli sanki kendi kendine havlıyormuş gibi geliyordu.

Şimdi gülmekten kendini alamıyordu.

Başını kaldırıp ona baktı ve gururla gülümsedi. Nedenini anlaması bir anını aldı. Mutluydu çünkü onu güldürmüştü. Çünkü bir anlığına da olsa onu neşelendirmişti.

"Bana ihanet mi edeceksin, Seelie Casus Ustası?" Yataktan çıktı ve kendine giymek için uzun bir bornoz çağırdı. Sonbahar, muhtemelen son olayların da etkisiyle kışa dönmeye başlamıştı ve hava rahatsız edici derecede soğuk olmaya başlamıştı.

"Ha? Ben mi? Neden? Hayır!" Kaşlarını çattı. Ayaklarının dibinde diz çökene kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Sen benim arkadaşımsın. Benim kimsem yok. Sen de gördün. Sahibim öldü ve şimdi *gerçekten* kimsem yok." Uzanıp cüppesinin kenarındaki kumaşı kavradı ve içine çekti. "Beni özgür bıraktın. Sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey yapmak istemedim. Sadece oldu işte." Uzandı ve onun beyaz-gümüş saçlarını karıştırdı.

"Ama bu daha da iyi! Dileğinin güç olduğunu bilmiyordun. Beni gerçekten kalbin için özgür bırakmayı diledin, kazanç için değil." Bacaklarına sarıldı, neredeyse onu devirecekti. "Artık benim kraliçemsin, benim sahibemsin ve hepsi bu kadar."

"Ama ben Unseelie kraliçesiyim ve sen Oberon'a hizmet ettin."

"Ben melezim. Her iki saraya da hizmet edebilirim." Küçümseyerek burnunu çekti. "Ayrıca, sen Seelie'sin. Sen de benim gibisin, hem ikisine hem de hiçbirine ait değilsin." Midesi tekrar inledi ve yüksek sesle sızlandı. "*Foooooooood!*"

Kadın bir kez daha güldü. "Pekâlâ. Yemek. Ama lütfen üzerine bir şeyler giy."

"Neden?" Adam ona sıırttı. "Bu... sana çok mu ilham veriyor?"

Kadın adamın kafasına vurdu ama arkasına güç koymadı. "Hava çıplak dolaşmak için çok soğuk."

"Sen öyle sanıyorsun." Ama ayağa fırladı ve ayağa fırladığında üzerinde giysiler belirdi. Pantolon, gömlek ve yelek, hepsi siyah. Onun için bir dönüş yapmaya gitti. "Onaylıyor musun-whoa!" Kendi bacaklarına takıldı.

Kadın onun kolunu yakaladı ve yere düşmesini engelledi. Yani, denedi. Adam onu yakalayıp bir yığın halinde yere sürüklemeseydi işe yarayabilirdi. Ama yere indiğinde ikisinin de güldüğünü gördü.

"Seni aptal salak." Kendini ondan kurtardı.

"Öyleyim!" Adam onun yanağından öptü. "Gel! Yemek! Kokusunu alabiliyorum." Ve adam ayağa fırlayıp mükemmel bir yürüyüşle ormanın kenarına doğru ilerlerken, kadın onun sakarlık numarası yaptığını fark etti.

Onu gülümsetmek

için. Onu

neşelendirmek için.

Ve lanet olası piç, işe yaramıştı.

Arkadaşlıklarımın hiçbiri bir daha asla basit olmayacak, değil mi?
Ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. Yarı gülerek, yarı iç çekerek, hâlâ ona sabırsızca kahvaltı hakkında bağırarak Robin Goodfellow'u takip etti.

Hayır, yapacaklarından şüpheliyim.

Ve belki de ben bu konuda iyiyim.

İKİNCİ BÖLÜM

A bigail çatalıyla kahvaltısını dürtükledi. Yutabildiği kadarını yutmak için kendini zorlamıştı ama iştahı kaçmıştı.

Puck'ın böyle bir sorunu yoktu.

Yiyecekleri elleriyle ağzına tıkıştırıyor, her birkaç ısırık arasında kendi kendine gülüyordu. "Parmaklarımın olmasını özlemişim!" Bir kadeh kaptı ve içindekileri bütün olarak yuttu. Su olabilirdi. Ama şarap da olabilirdi. "Kahretsin, *evet*." Sanki cinsel bir eylemmiş gibi inledi. Muhtemelen şaraptı.

Karşıt parmaklara sahip olmanın tadını çıkarmasını izlemek, ruh halinin üzerinde dolaşan buluta rağmen onu gülümsetti. Adam aynı anda hem tam olarak beklediği gibiydi hem de değildi. Gösterişli gümüş saçları kafasından her yöne doğru uzanıyordu ve çoğu zaman gözlerinin üzerindeydi. Sürekli üflemek zorunda kalıyordu.

"Ee," diye başladı, bir parça hindinin içinden konuşarak. "Plan nedir patron?"

Patron mu? Başını iki yana salladı. Bunun bir tür unvan olduğunu sanıyordu ama daha önce hiç duymamıştı. Ama ana fikri anlamıştı. İç çekerek başını salladı. "Plan mı? Herhangi bir planım olduğuna seni inandıran nedir?"

"Birinci adım." Ağzına bir parça daha hindi tıktırdı. Unseelie ve Seelie karışımı bir melez olarak et yemekte hiç zorlanmıyor gibiydi. "Her zaman bir planın olmalı. Üçüncü adım, planı uygulamak. Dördüncü adım, bunun iyi bir plan olup olmadığını anlamak."

"İkinci adım nedir?" Bir kaşını kaldırdı.

Omuz silkti ve sonra sırtıttı. Yüz ifadesinin biraz vahşi olduğuna karar verdi. Onda biraz garip bir şeyler vardı. Robin Goodfellow'un azıcık da olsa deli olup olmadığını merak etti.

Muhteşemdi.

Dikkatini tekrar tabağına çevirerek çatalıyla yemeğini bir kez daha dürtükledi. "Valroy gitti. Kocam, *kralım*, Titania'nın tutsağı. Onu görmeliyim. Ama Anfar için endişeleniyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum. Perin'i de bulamıyorum. Gardiyanlarım bana ihanet etti ve bu konuda bir şeyler yapmalıyım, ama böyle bir şey yapma fikrinden nefret ediyorum. Ben... Titania ile konuşmalıyım, ama başıma geleceklerden korkuyorum."

"Kocan konusunda ne yapacaksın?" Puck küçümseyerek burnunu çekti. "Bu arada o tam bir *pislik*. Bir keresinde beni uçurumdan aşağı attığını biliyor musun? Tamamen yersizdi."

Evet, kesinlikle deliydi. Çok hızlı konuşuyor ve diline kızın tanımadığı kelimeler serpiştiriyordu. Ama o, bir kez daha, adamın niyetini zar zor takip etmeyi başardı.

Valroy.

Evet,

Valroy.

Onun hakkında ne yapacaktı?

Nefesini bırakarak yüzünü buruşturdu. "O Titania'nın tutsağı. Ben... Titania onu nasıl öldüreceğini bilmiyor gibi görünmese ölmüş olacaktı. Ya da o, bu haliyle ölemez. Ben... ne yapacağımı bilmiyorum." Öfkeli Seelie Kraliçesi'nin ellerinde ne tür bir eziyet çekiyor olabileceği yüreğini sıplatıyordu. Ama onu serbest bırakmak için ne gibi bir gücü vardı?

"Onun serbest bırakılmasını istiyor musun?" "Elbette."

"Ah-ah." Parmağını onun önünde havaya kaldırdı. "Bunu hiç düşünmedin."

"Onu seviyorum. O benim kocam. Arkasından ne gelirse gelsin, onun özgür kaldığını görmek benim görevim."

"Ve ardından ne geleceğini biliyoruz. Lanet *olası bir savaş*, işte bu." Puck sandalyesinde arkasına yaslandı ve sandalyesini iki ayağının üzerine kaldırdı. "Bir ağaca çivilenmişken dünyaları yok edemez."

"O *ne*?" Bağırarak istememişti. Ama elinde değildi.

"Evet, evet. Zincirler ve çiviler. Hiçbir yere gitmiyor." Puck elini umursamazca salladı. "Şimdilik. Oberon'a sümkürmeyi bırakıp aklını başına topladığında muhtemelen onu Acılar Gölü'ne atacaktır."

Hızla ayağa kalkan Abigail, nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmeden önce ayrılmaya gitti. Ama kalbi mendeneye sıkışmıştı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Yapamam, onu bu şekilde bırakamam. Ona işkence ediliyor. Onu görmeye gitmeliyim."

"En az elli asker tarafından korunuyor. Oraya gizlice girip merhaba diyemezsin, biliyorsun." Puck şarap kadehinin kalanını içti ve şişeyi masadan aldı.

"Peki bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Sen oraya gizlice giremiyorsun diye ben de giremeyecek değilim." Kahkahalarla güldü. "Ben boşuna casusluk ustası değilim!"

"Beni oraya götür. Beni ona götürün. Lütfen!" Çılgına dönmüştü. Valroy'un bir savaşçı olduğunu ve bu acıyı sık sık yaşadığını biliyordu. Ve şu anda çektiği acının, başkalarına çektirdiklerinin yanında devede kulak kaldığını da anlıyordu.

Ama onu seviyordu.

Ve bunun böyle kalmasına izin veremezdi.

"Emin misin?" Puck şarap şişesinden bir yudum aldı. "Bu protokolü bozacak. Tüm mahkeme kurallarını atlayacaksın, meşhur kapıyı tekmeleyeceksin ve sonunda kendini onun yanındaki ağaca bağlanmış olarak bulabilirsin."

"Umurumda değil, Goodfellow. Onu görmeliyim." Yumruklarını sıktı. "Ve esir alınmama izin vermeyeceğim. Savaşmadan olmaz."

Puck böyle bir kaos fikrinden zevk alarak sırtıttı. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme!" Elini ona doğru uzattı.

Bu aptalca bir karardı. Bunu biliyordu. Ama onu görmesi gerekiyordu. Elini Puck'ın elinin içine koyduğunda dünyanın ondan uzaklaştığını hissetti.

ACI.

Bu yeni bir şey değildi.

Garip bir şekilde, neredeyse meditasyon gibiydi. Batma, yanma, yakıcı acı bir sızıya dönüşmüştü. Onu arkasındaki ağaca sabitlemek için etine saplanan demir çiviler görüşünün kenarlarını beyazlatmayı bırakmıştı. Etine batan dikenli zincirler sadece hareket ettiğinde acı veriyordu.

Bu nedenle hareket etmedi. Ve sadece *düşünmeye* bırakıldı.

Neyse ki muhafızlar onu rahatsız etmemişti. Onların kendisine mızraklarla saldırılarını, alay etmelerini bekliyordu. Ama mesafelerini korudular. Yüzüne dökülen saçlarının arasından onlara bakmak için başını kaldırdığı birkaç seferde, yüzleri temkinli bir gerginlikle kazanmıştı.

Ondan korkuyorlardı.

Güzeldi.

Çünkü o hepsini katledecekti.

Kalçasındaki kaslar seğirirken, etine sıkıca saplanmış olan çiviye çıkarmaya çalışarak omurgasına yeni bir acı gönderdi.

Hepsini katledecekti. Eninde sonunda.

"Tah-dah!" diye bağırdı biri yüksek sesle. "Heyyo, boyyos! Ben *baaa-aaaaack!*"

Valroy inledi. Bu sesi tanıyordu. O sesi tanıyordu ve duymak istemiyordu. Bu tür saçmalıklardan en azından birkaç yüzyıl daha kurtulacağını sanıyordu. Ama muhafızlar birbirlerine bağırıp çağırmaya başlayınca başını bir kez daha kaldırdı.

Köpeğin özgürlüğünün mantıklı olduğunu düşündü. Oberon'un gidişiyle Titania'nın bulabileceği her müttefike ihtiyacı olacaktı. Ve hiç kimse Valroy'u Robin Goodfellow kadar kızdıramazdı. Bu mükemmel bir intikam olurdu. Valroy'a bir saat boyunca Puck'ın arkadaşlığının acısını çektirmek, Oberon'un öldürülmesine kolaylıkla eşit olurdu.

Başını kaldırdığında omuzlarındaki gergin kasların yanmasıyla irkildi. "Görüyorum ki Titania seni-" Sözleri boğuldu. Çünkü Puck yalnız gelmemişti. Muhafızların panik içinde dağılmasının tek nedeni de Puck değildi.

Abigail.

Gülümsedi. "Merhaba küçük cadı."

ABIGAIL eliyle ağzını kapattı ve hıçkırıklarını bastırdı. Ama yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamadı. *Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, hayır.*

Ona doğru bir adım attı ve anında pişman oldu. Çünkü adamın etrafında, yerde bir kan birikintisi vardı. Ayak parmakları kana battı ve bu his karşısında irkildi. Kan soğuktu. Ama tıpkı bir gölete ulaşan bir nehir gibi, kaynağından ağacın gövdesine doğru akan taze dereler de ona katılıyordu.

Ve kaynak Valroy'du. Puck'ın söylediği gibi oraya çivilenmişti. Ama durum bundan çok daha kötüydü. Etinin her eklemine çiviler saplanmıştı. Bilekler, dirsekler, omuzlar, bel, dizler... delik deşik olmuş, her bir parçası tahtaya saplanmıştı. Kanatları, o güzelim

Kanatları yırtılmış ve kopmuştu, sanki onları esnetmeye çalışmış ve yarı saydam deriyi demirle parçalamış gibiydi.

Ve sanki dikenler yetmezmiş gibi, dikenli zincirler etrafını sarmış, sıkıca kenetlenmişti. Demirin dikenleri bir çalı dalı gibi etinin derinliklerine batıyor, çukurlar açıyor ve derisini yırtıyordu. Her zamankinden daha solgundu, hafifçe parlayan safir gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Ama yine de, sanki ileri atılıp onu yutacakmış gibi, aynı ukala ve şeytani ifadeyle ona sırıttı. "Merhaba, küçük cadı." Sesi hırıltılı ve kuruydu. Ve bu üç kelimeyle onun kalbini kırdı.

"Hey! Patron? Biraz yardım edebilir misin?"

Başını çevirdiğinde, Puck'ın kafasına doğru gelen bir kılıç darbesini savuşturuşunu izledi. Müdahale etmeye çalışan askerden kaçtı ve ardından gümüş hançerini adamın kaburgalarına sapladı.

"Yeter artık. *Yeter artık.*" Abigail elini uzattı ve ölümcül çiçeklerini çağırdı. Gle'Golun etraflarında bir halka oluşturarak yerden fişkırdı ve Puck'ı sarmaşıklara dolanmamak için geriye doğru sendelemeye zorladı. Askerler bağırarak ters yöne doğru kaçıştılar ama içlerinden biri mızrağını sarmaşıklara kaptırmadan önce değil.

Puck güldü ve dilini çıkarıp askerlerle alay ederek bir o yana bir bu yana dans etti.

"O küçük pislikten nefret ediyorum," diye mırıldandı Valroy nefesinin altında.

Bunu söyleme şeklindeki bir şey onu güldürmüştü. Yorgun ve zayıf bir kahkahaydı ama yine de bir kahkahaydı. Ona döndü ve dikkatlice ağacın dibine kadar yürüdü. Elini uzattığında adamın yanağına ancak ulaşabildi. "Ah, Valroy..."

Onun dokunuşuna doğru eğildi ve belli belirsiz gülümsedi. "Belki de gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Bunu nasıl söylersin?" Abigail onu bağlayan çivilere ya da demir zincirlere yanlışlıkla basmamak için elinden geleni yaparken yüzünü buruşturdu. Ona zaten çekmekte olduğu acıdan daha fazlasını çektiirmek istemiyordu. Şimdi onu yakından gördüğünde dudakları çatlamıştı ve yüzündeki ifade gergin ve inceydi.

"Neden beni çürümeye terk etmiyorsun? Sen Unseelie Kraliçesisin. Bensiz... taht senin. Eminim bunu bir araya getirmişsindir." Gülümsemesi soluklaştı ama devam etti.

"Tahtı istemiyorum. Bunu ben istemedim."

"Yine de buradasın." Kıkırdadı, yüzündeki ifadeden hemen pişman oldu ve bitkin bir iç çekişle sonlanan alçak bir hırıltı çıkardı. "Doğrusu, bence bu yaşlı keçinin başından beri planıydı. Söyle bana, biliyor muydun?"

"Hayır! Tabii ki bilmiyordum!" Başını sertçe salladı. "Valroy, ben-"

"Sus." Gülümsedi. "Sadece seninle dalga geçiyorum, aşkım." Burnunu çekti ve kendine baktı. "Ne kadar kötü? Dürüstçe söyleyemem."

"Sen... daha iyi görünüyordun." Gülümsemek için kendini zorlamaya çalıştı. "Ama daha kötü görüldüğünü de tahmin ediyorum."

Hemen ardından gelen acı tıslamasına bakılırsa, gülüşü canını yakmış gibiydi. Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. Tekrar konuşabildiğinde, bunu hüznü, alaycı bir gülümsemeyle yaptı. "Yukarıdaki yıldızlar, bir bardak su için adam öldürebilirim."

O kadarını yapabiliirdi. Zihnindeki dünyadan bir sürahi su ve bir kupa çıkararak doldurdu ve dudaklarına götürdü. Adam hevesle ama dikkatle içti. Kaçan damlalar boğazından aşağı aktı ve üzerini kaplayan kana karşı net çizgiler bıraktı.

Adam başıyla içtiğini işaret edince, kadın bir bez çağırdı ve kumaşa su dökerek üzerindeki kanın bir kısmını temizlemeye başladı.

"Zahmet etmeyin." Yüz ifadesi şefkatli ama teslimiyetçiydi. "Yine de düşüncen için minnettarım."

"Burada öylece duramam ve... ve..." Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Kendini bir akıntıya kapılmış, denize doğru çekiliyor gibi hissediyordu. Onu serbest bırakmak istiyordu ama bunun bunca zamandır engellemeye çalıştığı savaşı başlatacağını biliyordu.

Ya Valroy sonunda istediğini elde edeceği için ya da onu serbest bırakmak Titania'ya her halükarda bunu yapması için ilham vereceği için.

Onu burada bırakmak kalbini kırabilirdi. Onu serbest bırakmaksa dünyayı mahvederdi.

"Ne yapmalıyım?" Sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi. İçinde parçalanmış hissediyordu

İki.

"İlk olarak, keçi ve eşine işkence ederek başlardım. deliliğe sürüklendi." Alay etti. "Ama sanırım sizin tarzınız bu değil."

"Bir bedel ödemeliler. Bunu yapmak için gerekenlere sahip olup olmadığımı bilmiyorum." Bezin üzerine biraz daha su döktü ve elinden geldiğince kanı nazikçe silmeye devam etti. "Şiddete karşı bir yeteneğim yok."

"Oh, var. Ama zalimlik için de bir yeteneğin yok, bunu kabul ediyorum." Gözlerini kapadı ve başını ağacın kabuğuna yasladı. "Hayır, onları bana bırak. Zamanla onlardan etimin karşılığını alacağım."

Gözleri yaşardı ve başını iki yana salladı. "Her şey yanlış gitti. Ben-ben bizim-" Sözleri boğuldu ve devam edemedi.

"Ağlama, küçük Seelie." Gülümsemesi yumuşadı, acısına rağmen şefkate dönüştü. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu nasıl... nasıl söylersin?" Başka ne yapacağından emin olamayarak hâlâ onun yaralarını temizliyordu. Onun acısını dindiremezdi. Ama hiçbir şey de yapamazdı.

"Sonsuza kadar burada kalmayacağım." Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Sonsuzluğa sahibiz, sen ve ben. Bu sadece bir an. Ayrıca, zamanla beni özgür bırakacak gücü bulacaksın. Ve birlikte, bize zarar verenleri yerle bir edeceğiz."

Çok emin görünüyordu.

Onun inancını paylaşmayı diledi.

Puck arkasından homurdandı, kelimenin tam anlamıyla homurdandı. Kaşlarını çatarak döndü. Ondan birkaç adım ötede duruyordu, omuzları kalkık ve başı aşağıda, askerleri geri süren Gle'Golun'un çemberine yaklaşan bir kadına hırlıyordu.

Titania.

Uzun, pembe elbisesinin alt kısmı kurumuş ve kahverengiye dönüşmüş kanla lekelenmişti ama her zamankinden daha az muhteşem görünmüyordu. Puck'a baktı, tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve sonra dikkatini tekrar Abigail ve Valroy'a çevirdi.

Görünüşe göre casus şefi ile kraliçe arasında hiç sevgi bağı yoktu. Abigail hiç şaşırmamıştı.

Titania çenesini kaldırarak ona hitap etti. "Selamlar ve saygılar, Unseelie Kraliçesi." Güzel kadın belli belirsiz gülümsedi. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Bakışları tekrar ona dönmeden önce Puck'a kaydı. "Yalnız mı?"

Abigail cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kısa bir süre Valroy'a baktı. Titania'ya dik dik bakıyordu, nefret ve öfke yüzünün derinliklerine kazınmıştı. "Ona güvenme," diye mırıldandı ona. "Ona bir santim bile verme. O hainin teki."

Bu kadarını ilk elden öğrenmişti. Titania'ya döndü ve diğer kadınla konuşmaya gitmenin bir risk olduğunu biliyordu. "Beni onun yanındaki ağaca çivilemeyeceğini nereden bileyim?"

"Çünkü o zaman Unseelie ayaklanır ve bize savaş açar." Titania boş boş omuz silktilti. "Ay ışığıyla aydınlanan kardeşlerimize zarar gelmesini istemem. Selefim Dagda gibi değil. Ben, aramızdaki *bazılarının* aksine, tüm dünyaların boyunduruk altına alınmasını ve yok edilmesini istemiyorum." Mide bulandırıcı derecede sahte olsa da tatlı tatlı gülümsedi.

Midesi çalkalandı. *Ben sadece bir çiftçinin kızıyım. Küçük bir köyden gelen bir çit cadısı. Böyle şeyler için yaratılmamışım. Böyle seçimler için yaratılmamışım.* Ama ne önemi vardı ki? O yine de buradaydı. Ve bu onun kaderiydi. Tereddütlü bir nefesle başını salladı ve ağaçtan indi. "Puck, Valroy'la kal."

Valroy inledi. "Beni sevdiğini sanıyordum."

Puck cevap olarak kıkırdadı. "Evet, hanımefendi!"

Hâlâ casusluk ustası fae ile ne yapacağını bilemeyen Abigail başını sallayarak Gle'Golun'dan geçip diğer tarafa ulaştı ve Titania'ya yolu göstermesini işaret etti. Kadın başını eğdi ve onu ormana doğru götürmek için döndü. Valroy'dan ayrılmak yanlış geliyordu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu.

"Ben... Oberon için çok üzgünüm." Abigail kaşlarını çattı ve kollarını kendine sararak sessizce ve umutsuzca tüm bu delilikten saklanabilmeyi diledi. "Bayodan beni onun esaretinden kurtarana kadar hiçbir şeyin farkında değildim. Belki *de kandırılmamış* olsaydım, Valroy'u çok geç olmadan durdurabilirdim."

Titania ona aldırmadan bir kez başını salladı, keder yüz hatlarını boyamıştı. Bir eliyle yanağını sildi ve düşmeye başlayan bir damla gözyaşını fırçalayarak uzaklaştırdı. "Kocamın ölmesi senin suçun değil. Suçlu olan Valroy. Tüm bunların suçlusu o."

Düğünümüzdeki ihanet dışında. Bunu kendine sakladı. Titania'yı bir savaşta yenip yenemeyeceğini bilmiyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Seelie Kraliçesi'yle savaşmak isteyip istemediğini de bilmiyordu. Kazısını çok daha doğrudan yapmayı tercih etti. "Bayodan ile entrikalar çeviriyordun. Bana ihanet etmek için onunla birlikte çalıştın."

"Valroy'a ihanet etmek için onunla çalışıyordum, sana değil." Titania içini çekti. "Onun da eşi gibi size yakın olduğunu biliyorum ve halkımızı kurtarmak ve korumak için elimden gelen her fırsatı değerlendireceğim. Umarım onlardan uzun süre nefret etmezsin."

yaptıklarından dolayı. Bayodan size şiddetle sadık ve sizin Unseelie ırkının kurtarıcısı olduğunuza inanıyor."

Çenesi titriyordu. "Onlarla ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Diğerlerinden duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında Titania ona doğru döndü. "Umarım affetmeyi seçersin."

"Affetmek mi? Kimin için?" Gözlerini diğer kraliçeye dikti. "Böyle bir hoşgörü beklemiyorum. Ama velilerinize merhamet edin. Onlar tek dileğim sizin için huzur ve güven. Ve sevgi."

"Aşkımı benden aldılar." Başını iki yana salladı. "Valroy'u terk edemem, tıpkı senin kaderin tersine dönse Oberon'u terk edebileceğin gibi."

"Senden de bunu beklemiyorum. Onu görmeye gelmene engel olmayacağım. Ama... onu serbest de bırakamam." Titania onun elini tutmak için uzandı ama Abigail bir adım geri çekildi. Seelie Kraliçesi iç çekti ama anlayışla başını salladı. "Kardeşim. Sevgili kardeşim. Sen ve ben, birlikte halklarımız arasında yeni bir barış ve refah çağı başlatabiliriz. Sen, gümüş tahtta bir Seelie! Bu hiç olmamıştı."

"Sanırım bunun iyi bir sebebi var. Sence Unseelie Sarayı beni kraliçeleri olarak kabul edecek mi?" Abigail bir kakhaha attı. "Tanrılar adına, *kendimi* onların kraliçesi olarak kabul etmiyorum. Böyle bir iddiam yok. Sen Valroy'u öldürmeye kalkışmadan birkaç dakika önce taç giymiştim."

Titania düşünceli düşünceli ormana doğru baktı. "Bayodan ve Cruinn saltanatını desteklerken, sana meydan okunmayacaktır."

Abigail ellerini saçlarına doladı ve gözlerini kapadı. "Bu delilik Titania. Benden istediğin şeyi yapamam. Kendilerine olan güvenime ihanet eden ve Valroy'un yerine hüküm süren ikisini affedemem. Benim yerime geçmem bir saçmalık ve Unseelie halkına yapılmış haklı bir hakaret olur. Ve siz sevdiğim adama işkence ederken orada oturup her şey yolundaymış gibi davranamam."

"Ona işkence etmeye niyetim yok." Titania'nın sesi o kadar soğuktu ki Abigail'in omurgasında bir ürperti yarattı. "Onu öldürmek niyetindeyim."

Abigail ona bakmak için başını kaldırdığında, gözlerini kocaman açtığında, Seelie Kraliçesi'nden bir adım daha uzaklaşmasına neden olan bir bakışla karşılaştı. "Yapamazsın."

"Yapabilirim. Her şey ölür." Titania sırtıttı. "Bu sadece doğru yöntemi bulma meselesi."

"Ciddi olamazsın..."

"Bir krala karşılık bir kral. Adil olan bu gibi görünüyor." Titania omuz silkti. "Zamanla başka birini bulacaksın. Gençsin ve onu sevdiğine inanman için kandırıldın." Uzaklaşmak için topuklarının üzerinde döndü. "Halklarımız arasında gerçek ve kalıcı bir barış yaratma fırsatımız var. Uyum içinde yaşayabileceğimiz bir barış. İlk kez, Seelie ve Unseelie *birlikte* gelişebilir. Bunu düşün Abigail Moore ve benim yolumun ileriye giden tek yol olduğunu göreceksin."

Ve böylece Titania ortadan kayboldu.

Uyuşuk bir halde, ne düşüneceğinden emin olmadan -gerçekten uyanık olup olmadığından bile emin olmadan, çünkü durumun tamamı en iyi ihtimalle gerçeküstü, en kötü ihtimalle de kâbus gibi görünüyordu- Valroy ve Puck'ı çevreleyen Gle'Golun halkasına doğru yürüdü. Korkusuzca içinden geçti.

"Ee?" Puck kocaman sırttı. "O sürtük öldü mü? Umarım ölmüştür."

"Bu konuda hemfikir olduğumuzu görüyorum." Valroy başını kaldırdı ve acı içinde tısladı. "Ama hayır. Öldüğünü sanmıyorum."

Puck parmaklarını şıklattı. "Kahretsin."

Başını sallayarak ağacın dibine doğru yürüdü, Valroy'un ayaklarının dibindeki kan birikintisinden uzak durmaya dikkat ederek büyük köklerden birinin üzerine çöktü.

"Sana barış teklif etti. Gerçek barışı. Bir ortaklık teklif etti." Valroy'un sesi sessiz ve gergindi ama yine de ağaca çivilenmiş bir yaratık için oldukça dikkat çekici olan kibirli bir kesinlik seviyesini koruyordu. "Ne aptal ama."

Abigail başını iki yana salladı. Adamın söyledikleri yanlış olduğu için değil, ne diyeceğini bilemediği için. Ya da ne yapacağını.

Bu sırada Puck bir sopayla Gle'Golun'u dürtüklüyor, sarmaşıklar ona vurduka gülüyordu. O bir başka varoluşsal kriz yaşarken... Puck bir sopayla çiçekleri dürtüyordu.

Puck'ın kendini eğlendirmesini izlerken kuru bir sesle, "Tuhaf bir adam," diye gözlemledi.

"Tam bir baş belası." Valroy içini çekti. "Ama ona ihtiyacın var. Şimdilik. Ben özgür kalana kadar. Sonra onu öldüreceğim."

Gözlerini devirdi. "Hayır, öldürmeyeceksin."

Valroy onun duyamayacağı bir şeyler mırıldandı. "Ne olursa olsun, Titania beni hayal edebileceği her şekilde öldürmeye çalışacaktır." Başını arkaya yasladı

ağacın kabuğuna karşı. "Ve başarısız olacak. Beni öldürmenin tek bir yolu var, sevgili Seelie'm ve bu yöntem sonsuza dek onun ulaşamayacağı bir yerde olacak."

"Ne demek istiyorsun?" Ona doğru baktı.

Adam ona gülümsedi, dudaklarında tuhaf, bilmiş bir bükülme vardı. "Bunu sen keşfedeceksin, küçük cadı. Çünkü henüz labirentimi çözmedin."

Kaşlarını çattı. "Bu ikisinin birbiriyle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Kesinlikle." Adam kuru bir kahkaha attı, acıyla tısladı ve kadın göğüs kafesine saplanan demir çivilerden birinden yeni bir kıpkırmızı çizginin sızmasını izledi. "Ah."

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve onu rahatlatmak için uzandı. Ama onu incitmeden nasıl yapacağını bilmiyordu. Yanağını eliyle okşadı, bunu yapabilmek için ayak parmaklarının ucuna kadar uzanmak zorunda kaldı. "Valroy, lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım et."

Adam onun dokunuşuna sokuldu. "Bir seçim yapmalısın aşkım. Beni serbest bırakmayı ve büyük savaşlarıma başlamayı seçmelisin... ya da beni öldürmenin bir yolunu bulmalısın." Valroy sırtıttı. "Sonunda, bu kadar basit olacak."

Basit.

İki dünyayı öldürmek.

Ya da sevdiği adamı öldürmek.

Boktan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"N o, ölmeyeceksin, beni duyuyor musun?" Perin, kıyı şeridinde daha da ileriye sürüklediği baygın bedene hırladı. Anfar'ı bir fok balığı gibi okyanusun dalgaları arasında sürüklemek tam bir baş belasıydı. Ama şimdi yerçekimi tam olarak etkisini gösteriyordu.

Anfar kan kaybediyordu. Ve eğer Perin'in endişeleri doğru çıkarsa, ölüyor olabilirdi.

Cruinn, tüm Unseelie saray mensupları gibi gaddar ve son derece tehlikeliydi. Eğer Cruinn Anfar'ı öldürmek niyetindeyse, deniz canavarı ölmüş olacaktı. Ama deniz canavarı yardım aramak yerine, Abigail'in düğünündeki kargaşadan sonra ortadan kaybolmuştu.

Perin, Anfar'ı ararken garip bir şekilde çılgınca hissetmişti. Fırtınalar atlatmıştı. Gemisi batmış ve neredeyse dalgaların arasında boğuluyordu. Bir düzine kez ölümün eşiğine gelmişti. Deniz canavarı bir dost ve müttefikti ama onun için bu kadar endişelenmek? Ve yaratık ondan çok daha güçlüydü. Elbette kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ama Perin buradaydı ve kıyıya çektiği yaratığın kaderi için endişeleniyordu.

Neden?

Kesinlikle cadı Belladonna'nın sözleri yüzünden değil. Elbette, Anfar'ın önemli bir şey yapması "gerekiyordu" ve onu tek parça halinde tutmak Perin'in göreviydi. Ama söz konusu olan Perin'in hayatı değildi. Umurunda olmamalıydı.

Umursamamalıy

dı. Ama

umursadı.

"Lanet olsun, bu kadar kötü beslenmiş birine göre çok *ağırsın!*" Anfar'ı çakıllı kumsalda daha da yukarı çekerken homurdandı. Deniz yaratığını bulması uzun zaman almıştı ve suları aramak için sirenlerden yardım istemişti. Perin sonunda Anfar'ı yosunların arasında bulduğunda onun öldüğüne inanmıştı.

Bunu söylemek gerçekten zordu.

Anfar'ın onlarca kez bıçaklanmış olması bir yana, iyi bir günde bile bunu söylemek gerçekten zordu. Bunun için Cruinn'e lanet olsun. O şekil değiştiren, gerçek anlamda arkadan bıçaklayan bok yığınının lanet olsun. Anfar'ı kaldırmak için Perin'in tüm gücünü kullanması gerekti. Adam ilk başta görüldüğü kadar zayıf değildi.

bir bakış. Yine de, bu hesaba katıldığında bile, Anfar olması gerekenden iki kat daha ağır görünüyordu.

Kamarasının kapısını iterek açtığı anda ikisi de sıırıslıklamdı ve arkalarında büyük su birikintileri bırakmışlardı. Bunu umursamadı. Zaten Anfar asla kuru kalmazdı. Yaralı deniz canavarını dikkatlice karyolasına yatırdıktan sonra, yaralarını daha iyi inceleyebilmek için diğer adamın ıslak giysilerini çıkarmaya başladı.

Nefes aldığı anda yaraların korktuğu kadar kötü olmadığını görerek rahatladı. Yaralar derindi ama tüm ana arterleri ve organları ıskalamıştı. Anfar'ın muazzam miktarda kan kaybına uğradığı açıktı. Bu yüzden Perin yaraları temizlemek, olabildiğince sıkı sarmak ve beklemek dışında ne yapacağını bilmiyordu.

Deniz yaratığının üzerine bir battaniye çekti. Uzanarak Anfar'ın ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve hafifçe okşadı. Anfar nefes alıyordu, çıplak göğsü sıg ama düzenli bir şekilde inip kalkıyordu.

"Neden okyanusa sürünerek girdin dostum?" İçini çekti, bir yanıt beklemiyordu. Ama her şeye rağmen neredeyse "kuzeni" Valroy kadar durdurulamaz olan Anfar'ın Cruinn tarafından bu kadar kolay alt edilmesi onu rahatsız etmişti. Ne olmuştu? Şekil değiştiren onu nasıl kandırmıştı? Cruinn, Anfar'ın olay yerinden kaçması ve yardım istememesi için korkunç bir kara büyü mü yapmıştı?

Hayır, Anfar'ın kendisini okyanusun dibindeki o yosun yığınının içine koyduğuna ve orada ölmeyi beklediğine inanıyordu.

Ama neden?

Leydi Astasha'nın ölümünün muhtemelen hâlâ derinlerde bir yerlerde yandığını biliyordu ama... yaratığın rahatsızlığının kendi ölümünü aramasına ilham verecek kadar septik bir hal aldığını düşünmüyordu. Ya da en azından fırsat doğduğunda bunu engellemeyecek kadar.

Perin Anfar'ın üzerine bir battaniye daha çekti ve ateş yakmaya gitti. Kış yeni başlamıştı, ağaçların son yaprakları da dökülmüş ve Tir n'Aill ormanlarının çıplak dallarını ortaya çıkarmıştı. Ve hava keskinleşmeye başlamıştı. Yakında bu keskinlik acılaşacak ve soğuğu evinden kovmak gittikçe zorlaşacaktı.

Görünüşe göre mevsimler de günün olaylarına ayak uydurmaya en az diğerleri kadar hevesliydi.

Zavallı Abigail. Zavallı, tanrıların lanetlediği Abigail.

Tam nefes alıp kendine gelme şansı varmış gibi görünürken, sürtük kraliçe Titania bunu ondan çaldı. Ve Bayodan... iki koruyucusunun neden ona düşman kesildiğini bilmiyordu. Öğrenmek için duruma yeterince yakın olmak istediğinden de emin değildi.

Ama hoşuna gitse de gitmese de gerçeği öğreneceğini düşündü.

Çakmak taşını taşa vurarak kıvılcımların çırayı yakalayıp tutuşturmasını izledi ve alevler kesilmiş kütükleri ve dalları yalayıp canlanmaya başlayana kadar yığına üfledi.

Anfar uyanırsa, gücünü yeniden kazanmak için bir şeyler yemesi gerekecekti. Ve yemek pişirmek Perin'e yapacak bir şey verecekti. Duvarın yanındaki taburede oturup endişelenmekten ve beklemekten başka bir şey.

Neyi bekleyecekti, bilmiyordu.

Ya deniz yarattığı uyanacaktı, ya biri gelip işi bitirecekti, ya da biri gelip onları ziyaret edecek ve başlarına gelecek yeni felaketin haberini verecekti.

Haşlanmış sığır eti ve patates yapmaya koyuldu. Anfar uyanırsa yiyebileceği kadar yumuşak ama basit bir güveçten daha doyurucu bir şey. Perin yemek pişirmekten hoşlanırdı ama bunu kendisinden başkası için nadiren yapardı.

Ayrıca kolayca ulaşabileceği bir yerde sert alkol bulundurmaya da özen gösterirdi. Yeterli olmasa da, daha fazlasını almak için pazara gitmeye niyeti yoktu. Anfar'ın yanından ayrılmayacaktı. Biniş kılıcını bir kancada tuttuğu duvardan aldı ve kolayca ulaşabileceği bir yere, masanın üzerine koydu.

Her ihtimale karşı.

İş o noktaya gelirse bir işe yarayacağından değil. Yetenekli bir dövüşçü değildi. Bayodan ve Cruinn gibi değil. Anfar'a bir göz attı. "Eğer onlardan biri işi bitirmek için geri gelirse... ikimiz de ölürüz." Kirli sakalını kaşıyarak tekrar iç çekti. "Ama deneyeceğim. Senin için deneyeceğim."

Birdenbire küfretmeye

başladı. Hem de şiddetle.

Yüksek sesle.

Anfar'ın inlemesine yetecek kadar yüksek sesle.

Durdu ve küfürlerini yuttu. Sesin acı çeken deniz canavarını uyandıracak kadar sarsmış olması onu rahatlatmış olsa da -yaralarından kurtulabileceğini göstermişti- diğer adamın istirahatini bozmak istemiyordu.

Özellikle de şimdi vahiy almışken.

Kalçasını tekrar tekrar, gözlerini sulandıracak kadar sert bir şekilde yumruklayarak sonunda pes etti ve alnını birkaç mobilya parçasından biri olan basit masanın kenarına koydu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Kafasının içinde kendine şiddetle sövdü.

Onu önemsiyorum.

Tanrılar kahretsin, onu

önemsiyorum. Mahvoldum.

ABIGAIL gümüş tahtın önünde duruyordu. Güneş batmıştı ve bu nedenle burası Unseelie'nin bölgesiydi. Ve... teknik olarak, onun bölgesiydi. Ona baktı ve uzun, dalgalı bir nefes verdi.

Bu çok saçma. Bununla ilgili her şey saçma. Yine de burada duruyorum, hepsi aynı.

"Eğer sen oturmayacaksan, ben otururum!" Puck bir anda belirdi, gözlerini kırptırdı ve kollardan birinin üzerine sarkan bacaklarını tekmeleyerek tahtın üzerine yanlamasına çöktü. Sırıttı. "Biliyor musun, bu 'kraliçe olma' meselesi hakkında gerçekten sakinleşmen gerekiyor. O kadar da büyük bir mesele değil."

"Az önce ağzından çıkanların yaklaşık yarısını anlamadığımı söylemekten korkuyorum." Abigail gözlerini ona dikti. "Kaba bir soru sormama izin verirsen, senin neyin var?"

Puck kıkırdadı. "Neyim mi var? Ah, bebeğim, nereden başlasam?" Göz açıp kapayınca kadar tekrar kayboldu. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu. Kızın yanında, havada süzülerek yeniden belirdiğinde, kız sıçradı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Lütfen, kes şunu." Gözlerini kapattı.

Onun başını okşadı. "Hayır!" Kadın onu itmek için hamle yaptığında, adam çoktan gitmişti. Güldü ve tahtın merdivenlerinde otururken yeniden ortaya çıktı, bir kedi gibi merdivenlere doğru uzanıyordu. Uzun ve incedi ve orantısız gülümsemesi onu sinirlendirme oyunundan ne kadar keyif aldığını gösteriyordu. "Neden böyle konuşuyorum? Çok basit. Ama değil. Ben burada değilim. Pekala, t a m a m . Buradayım, ama d e ğ i l i m " -parmaklarını şıklattı

- "İşte."

Adam ona baktı, takip edip etmediğini görmek için bekledi. Kadın başını salladı. "Lütfen tekrar deneyin."

Mırıldanarak yıldızlı gökyüzüne baktı. "Fiziksel olarak buradayım ama *zamansal olarak* burada değilim. Yani. Sanırım buradayım ama *sadece* burada değilim. Ben yarınım, dünüm, bundan bir hafta sonrayım ve bundan bin yıl sonrayım. Olduğum ve olacağım *her* yerdeyim. Bu yüzden dilimi biraz karıştırıyorum."

"Sen... bulunduğun ve bulunacağın her zamanda var mısın?"

"Kesinlikle! Zihnim burada, şimdi, sanırım. Belki de değil? Belki de daha sonra. Odağım oradan oraya atlıyor. Buradayım, oradayım, her yerdeyim." Kollarını iki yana açtı.

"Bu can sıkıcı olmalı."

"Çok değil! En azından benim için değil. Bana geri kalanınız için kesinlikle *çıldirtıcı* olduğu söylendi." Kıs kıs güldü ve sanki sıcak bir banyoda rahatlıyormuş gibi uzun bir nefes verdi. "Yeniden konuşabilmek çok güzel."

Abigail belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. Yeni arkadaşı Robin Goodfellow ile ne yapacağını tam olarak bilmiyordu... o her neyse. Arkadaş mı? Hizmetkâr mı? Bunun bir önemi olmadığını düşündü. Başını önce bir yana sonra diğer yana eğerek boynunu kırdı. Bunu dört gözle beklemiyordu. Ama yapılması gerekiyordu. Din'Glai'ye hitap etmeliydi, çünkü Ayışığı Sarayı onun bundan sonra ne yapmak istediğini öğrenmek için sabırsızlanıyor olmalıydı.

O onların kraliçesiydi, gülünecek kadar. *Bir şeyler* söylemeliydi. az önce yaşanan şiddet olaylarından

sonra. "Onlara ne diyeceksin?"

"Haklı olarak bilmiyorum."

"Leydi Abigail..."

Arkasından gelen sesle irkildi. Bir zamanlar -çok da uzun zaman önce değil- bu sese gülümser ve sesin sahibi olan adamın kollarına atılırdı. Ama Lord Bayodan'la yüzleşmek için döndüğünde, kalbinde böyle bir neşe hissetmedi.

Yalnız değildi. Yanında, camdan yapılmış bir insanın yapabileceğini düşündüğü kadar pişman görünüyordu Cruinn.

Bir nefes verdi, içinde hem kederin hem de öfkenin eşit oranda yükseldiğini hissetti. Çenesi seğirdi. Başını tiksintiyle salladı ve onlardan uzağa baktı. "İkiniz de bana ihanet ettiniz. İkiniz de Valroy'a ihanet ettiniz. Sizin onun dostu olduğunuza inanıyordu ve siz ona böyle mi davranıyorsunuz? O bir ağaca çivilenmiş-

Ona *işkence ediliyor, hepsi de sizin yaptıklarınız yüzünden.*" Sonunda ters ters bakarak onlara döndü. "Bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu söylüyorsunuz."

"Öyleydi." Bayodan onu kayıtsızca izliyor, çocukluğunda hiç sahip olamadığı sert baba figürüne benziyordu. Belki de babasının keçi bacakları, aslan kuyruğu ve boynuzları olsaydı. Ama bu ne burada ne de oradaydı. "Ya onu mezara gömecektim ya da seni. Ben senin hayatını bağışlamayı seçtim." İç çekti. "Valroy'un öldürülemeyeceğini bilmiyordum."

"Titania'nın başarılı olacağına mı inanıyordun?"

Başını iki yana salladı. "Onun sakatlanmasını ve işkence görmesini istemedim. Onu ölü görmek bile istemedim leydim. *Sizi* canlı görmeyi diledim. O sadece ödemeye hazır olduğum bir bedeldi."

"Peki ya şimdi ödemeniz gereken bedel?" Kadın ona doğru bir adım attı, elleri yumruk olmuştu. "İhanetinin bedeli ne olacak?"

"Bunu memnuniyetle ödeyeceğim."

"İkimiz de ödeyeceğiz," diye ekledi Cruinn eşinin yanından. Ellerini önlerinde kavuşturdular. "Titania'nın seni öldürmesine izin veremezdik. Yeminimizi bozamazdık. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacaktık. Bu kendi ölümümüz anlamına gelse bile..."

Yorgun bir iç çekişle onlardan uzaklaştı ve gümüş tahtına çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlere ağır ağır oturdu ve başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı. "İkinize de öfkeliyim ve bu vesileyle bana karşı olan vesayet bağlarınızı koparıyorum. Ama sizden intikam alamam, almayacağım. Ölüm ve işkence sadece daha fazla ölüm ve işkenceye yol açar. Ve ihanetinizin ağır bir darbe vurduğu kişi ben değilim. Valroy. İşlediğin suçlar için seni o cezalandıracak. Ben değil."

"Peki ya asla serbest bırakılmayacaksa?" diye sordu Bayodan.

"O zaman belki de onun yerine senin kolunu koparırım." Kendini çok yorgun hissediyordu. Tek yapmak istediği bir topun içine kıvrılıp uyumaktı. Ama Valroy'un kollarında uykuya dalmak istiyordu ve bunun uzun bir süre gerçekleşmesi mümkün değildi.

Tabii hiç olmayacaksa.

Bu düşünce karşısında irkildi. "Ama gerçek şu ki seni cezalandırmak bana düşmez. En çok yanlış yaptığın kişi ben değilim. Titania'nın ona verdiği her yara için, geri ödeme için geleceğinden eminim. İkinizin de vasiliğini reddediyorum ve kralınıza ihanetinizi kınıyorum. Ama size zarar vermeye çalışmayacağım. Henüz değil."

Ancak o zaman başkalarının varlığını hissetti. Kafasını kaldırıp ayağa fırladı. Bayodan ve Cruinn'in arkasında iki düzine başka fae lordu ve leydisi duruyordu. Hepsi de ayakta durmuş, okunamayan ifadelerle onu izleyen kadim ve güçlü varlıklardı. Her biri onun kâbuslarından doğmuş olabilecek yaratıklardı. Ve şimdi... o onların kraliçesiydi.

Çoğunlukla.

Gümüş tacını hâlâ elinde tutuyor, parmaklarının arasında çeviriyordu. Onu takmayacaktı. Çok küstahça hissettiriyordu. Hepsi sessizdi, onun konuşmasını bekliyorlardı. Artık ne söylemek istediğine karar verme zamanı gelmişti.

"I..." Elini tekrar yanına indirmeden önce bir an için tuttuğu tacı kaldırdı. "Ben Morrigan tarafından Seelie yapılmış, hepinizin ortasına itilmiş bir insan kızıyım. Kraliçeniz olmaya hakkım yok. Bu tacı giymeye hakkım yok. Sadakatınızı istemeyeceğim. Ben Unseelie değilim. Bu yanlış."

Biri öne çıktı. O, tüm niyet ve amaçlar için bir hayaletti. Yarı saydam ve pusluydu, garip bir soluk parıltısı vardı, giysileri ve saçları sanki bir rüzgâra kapılmış gibi etrafında dönüyordu. "Kral Valroy'u kurtarmaya çalışacak mısın?"

"I-" Tereddüt etti. "Bilmiyorum. Onu serbest bırakmak savaş demek. Onun dışında kimsenin yapmak istediğine inanmadığım bir savaş. Ama onu seviyorum. Sevmemem gerektiğini biliyorum. O bir eşek." Kalabalık onun sözlerine kıkırdayınca, belli belirsiz gülümsedi. "Yine de seviyorum. Onu serbest bırakırsam savaş çıkar. Serbest bırakmazsam, Titania'nın ellerinde acı çektiğini öğrendiğimde nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Ne yapacaksın?" diye sordu başka bir saray mensubu.

Kadın başını salladı, sonra da işe yaramaz bir şekilde omuz silkti. "Titania'ya barışı yeniden gözden geçirmesi için yalvaracağım. Valroy'a savaş arzusunu yeniden düşünmesi için yalvaracağım. Çok iç." Yorgun bir şekilde bir kez güldü ve kalabalık bir kez daha kıkırdadı. "Dediğim gibi, bilmiyorum."

"Titania ile gizli planlar yapmadığınızı nereden bileceğiz?" diye sordu biri.

"Evet, bize dönüyorsunuz ve sonra Valroy ihanete uğruyor. Onunla birlikte bize karşı komplo kurmadığınızı nereden bileceğiz?"

"Çünkü bu doğru değil." Onlarla günlerce tartışabilirdi ama bunun ne faydası olacaktı? Elinde hiçbir kanıt yoktu. "Ve Titania saldırdığında tek biriniz bile ona yardım etmek için öne çıkmadınız. Hepiniz en az Titania kadar suçlusunuz."

onun çöküşünde payı var. Beni sorgulamak için kendinizden daha fazla nedeniniz yok."

"Bizi Seelie ırkının kölesi mi yapmak istiyorsunuz?" Başka bir saray mensubu öne çıktı. Sesi hırıltılı bir fısıltıydı ve şekli tamamen gölgelerden oluşuyordu. Yırtık pırtık ve yıpranmış gibi görünen uzun bir pelerin arkasından yere doğru uzanıyordu. Onu tanımıyordu ama sadece broogların lideri olduğunu tahmin edebiliyordu; Valroy'un zaman zaman fısıldadığını gördüğü gölgeli öcüler.

"Hayır. Elbette değil." Hüzünlü bir kahkaha attı ve hâlâ neredeyse dolunay olan aya doğru baktı. Pelerinini kendine doğru daha sıkı çekti. "Seelie'ler arasında dostlarım olsa da, ay ışığıyla aydınlanan halkın bana diğerlerinden daha nazik davrandığına inanıyorum." Kaşlarını çatarak dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi. "Anfar nerede?"

Kimse cevap vermedi.

"Biz... biz ona saldırdık," diye konuştu Cruinn duraksamadan sonra. "Müdahale etmemesi için dikkatini partiden uzaklaştırmamız gerekiyordu. Onu öldürmedik, sadece yaraladık, söz veriyoruz. Ondan sonra nereye gittiğini bilmiyoruz."

Kadın ürperdi. "O zaman onu bulmalıyım. Her şeyden önce ilk işim bu olacak. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Neden?" diye sordu kalabalıktan başka biri.

"Çünkü o benim arkadaşım, işte bu yüzden!" Hayal kırıklığını bastırdı, nefes aldı ve tekrar denedi. "Bana güvenin ya da güvenmeyin, umurumda değil. Kraliçeniz olmak gibi bir arzum yok. Sebeplerim hakkında ne düşünürseniz düşünün ama Anfar benim arkadaşım ve onun güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım."

Sessizlik.

Kimse buna cevap vermek istemiyor gibiydi. Puck'a baktı ve başını çıkış yönüne doğru salladı. "Gelin. Bulmamız gereken bir deniz canavarı var."

Puck ayağa fırladı ve onun yanına geldi. "Evet, *Kraliçe* Abigail!" Arkasındaki saray mensuplarına dilini uzattı.

Kraliçe onun kaburgalarına dirsek attı. Ve onu bileğinden tutarak taht odasının kenarındaki ağaca dokundu ve gitti.

Her seferinde bir şey.

Baş çıkabileceği tek şey
buydu. Her seferinde tek bir
şey.

Yoksa parçalanabilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

V alroy bıçak etiyle buluştuğunda hırladı. Dişlerini gösterdi ve üstündeki adama doğru tısladı. "Seni mahvedeceğim! Sözlerimi bir kenara yazın, hepinizi yok edeceğim. Seni-"

"Ağzını tıkayın."

Ağzına bir bez sıkıştırıldı ve sabitlemek için yüzüne başka bir bez bağlandı. Zincirlere karşı çırpınıyor ve şimdi de kumaşa karşı öfkeyle çılgılık atıyordu. Zincirler onu hâlâ bağlıyordu ama şimdi tahta bir masanın üzerine yatırmışlardı. Demir çiviler etinden koparılmıştı ve şimdi kendi haline bırakılırsa zamanla iyileşecek olan açık, sızıntılı yaralardı. Ama yavaş yavaş.

Yalnız bırakılacaklarından şüpheliydi.

Ağzındaki tıkaca karşı kükreyerek mücadele etmek için elinden geleni yaptı. Ama ne anlamı vardı ki? Zayıf düşmüştü. Tükenmişti. Açlıktan ölüyorum. Kanlar içindeydi, hırpalanmıştı ve şimdi...

Gülmeye başladı.

Çok ama çok uzun zamandır gülmediği kadar çok güldü. Ne kadar boğuk olsa da umurunda değildi. Hâlâ etkiliydi. Hizmetkârlarından biri elinde büyük, tırtıklı bir metal testere tutarak masaya doğru yürürken, kaltak kraliçe Titania'ya ters ters baktı.

"Gerçekten ölemeyecek misin göreceğiz." Titania ona doğru küçümseyerek baktı. "Kafan olmadan nasıl idare edeceğini göreceğiz."

Oh, nasıl da güldü. Ve bıçak boğazını ısırana kadar da gülmeye devam etti. Sırf Titania'yı sinirlendirmek için acıya rağmen devam edebilirdi. Ama çok geçmeden testerenin dişleri etinde ileri geri sallanmaya başladı.

Koparıyordu. Yırtılıyordu. Islak, keskin ve gürültülü. Öksürdü, bıçak sanki biftekten başka bir şey değilmiş gibi hava yolunu keserken kanın ağzına hücum ettiğini hissetti. Görüşü dalgalandı, acının etkisiyle görüş alanında beyaz parıltılar ve yıldızlar belirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu.

En kötüsü henüz gelmemişti.

Biliyordu. Hem de nasıl

biliyordu.

Biri bunu ilk kez denemiyor, seni aptal sürtüğ.

Bunu ona haykırabilmeyi diledi. Ama şimdi boğazı parçalanmıştı, acı o kadar büyüktü ki kendini uyuşmuş ve yok olmuş hissetmesine neden oluyordu. Bir şekilde, basitçe... kalın, korkunç bir testerenin vücudunun derinliklerini kazdığını, onu bir kasap masasındaki etten başka bir şey değilmiş gibi her bıçak diliminde ileri geri ve ileri geri çektiğini görmezden gelebilirdi.

Ta ki bıçak kemiğe çarpana kadar.

Sonra çığlık attı. En azından denedi. Ses telleri kopmuştu. Acı, sıcak, keskin ve gürültülü bir şekilde içinden geçti. Bunu görmezden gelemezdi.

Zihninin kaçabileceği güvenli bir yer yoktu. Tüm dünyasının merkezi haline gelmişti. Acı, ızdırap ve ıstırap. Havasızlıktan çığlık attı. Açık kesikten fışkıran kan, bir kaplıca nehri gibi etrafına akıyordu. Ama tıkacın arkasından hiç ses gelmiyordu.

İleri geri. İleri

geri. İleri geri.

Ve tek yapabildiği... sessizce çığlık atmaktı.

"BURAYI ÇOKTAN KONTROL ETTİM." Abigail içini çekti ve onu bileğinden çekiştirerek Perin'in kamarasına doğru götüren Puck'a başını salladı.

"Ama *o zaman* burayı kontrol ettin, *şimdi* burayı kontrol etmedin." Puck bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıplayarak mızızlandı. "Şimdi bakman gereken zaman, o zaman değil!"

"Bu da senin 'aklın her zaman her yerde' anlarından biri mi?" Ona bir kaşını kaldırdı. Bunun nasıl işe yarayacağından hâlâ emin değildi ama Tir n'Aill'e sürüklendiğinden beri karşılaştığı diğer tüm tuhaf ve vahşi büyüler gibi bunu da kabul etti. Neden kabul etmesin ki? Kafası olmayan bir adam tanıyordu. Arılara dönüşebiliyordu. Neden Robin Goodfellow, zihni fazla şeker yemiş bir pire gibi zamanda sıçrayan bir adam olmasındı?

"Hayır. Tamam. Sayılır. Ama hayır. Bu sefer arkadaşlarım söyledi. Perin'i bu sabah Anfar'ı buraya sürüklerken görmüşler. Gel! Gel! Yemek kokusu alıyorum! *Yemek!*" Puck yine zıplamaya başlamıştı. Ya da belki de durmamıştı. Pek dikkat etmiyordu.

Aslında Perin'in kulübesinin küçük bacasından duman yükseliyordu. Kalın kürk perdelerle örtülü basit pencerelerde titreyen kehribar rengi ışığı görebiliyordu.

Puck haklıydı.

Melez casus ustasının haklı olduğu o anlardan nefret etmeye başlayıp başlamayacağını merak etti. Bu anların az olacağından şüpheliydi ve muhtemelen her şeyin kaçınılmazlığını kabullenmeliydi. Omuz silkerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Perin'e iyi davranmaya çalış, olur mu?"

"Neden olmayayım ki? O harika biri! Onunla aynı yatağa girdim. Biraz horluyor ama tekme atmıyor. Benim için bir sopa fırlattı, bana yemek verdi - o bir arkadaş." Puck gülümsedi. Kapıya doğru zıplayarak parmaklarını ahşap yüzeye vurdu. "Perin! Peeerrin, merhaba!"

Kapı, Puck ittirerek açıp içeri atlamadan önce ancak bir parça açıldı. Abigail başını salladı ama Perin'in şaşkınlık çılgınlıklarını ve "kimsin *lan sen, hayır!*" haykırıışlarını duyunca gülümsemek zorunda kaldı. Hayır! Hayır! Dışarı! Dışarı!"

Kapı pervazına ulaştığında içeriye baktı. Puck Perin'e sarılmıştı ve şaşkın ve bunalmış selkie'ye durmaksızın bağırıyordu. Gülmemeye çalıştı. Kıkırdamaya devam etti.

"Merhaba selkie çocuk, seni görmek çok güzel! Son zamanlarda iyi balık yedin mi? Ooh, hardal tohumu gibi kokuyorsun. Biftek konservesi mi yiyeceğiz? Biftek konservesine bayılırım! En sevdiğim yemektir. Oh! Ooooooh. Ooooooh, o kadar da iyi görünmüyor."

Puck selkie'den sıyrıldı ve parmak ucunda -kelimenin tam anlamıyla parmak ucunda- küçük odayı geçerek duvarın yanındaki karyolanın kenarına gitti. Orada, birkaç battaniyenin altında... Anfar yatıyordu.

Abigail rahat bir nefes aldı ve odaya girerek kapıyı sessizce arkasından kapattı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Merhaba, Perin." Bir elini kısa saçlarına sürterek Puck'a, evini deli porsukların istila ettiğini yeni fark etmiş bir adam gibi bakan eski denizciye gülümsedi. Sanki bütün evi yakıp yıkmak ve her şeye yeniden başlamak daha iyi olabilirmiş gibi.

"Merhaba." Perin hâlâ Anfar'ın üzerine eğilmiş ve baygın adamın omzunu hafifçe dürtmekte olan Puck'a bakıyordu. "Lütfen -Lütfen kes şunu. Lütfen bırakın uyusun."

Gümüş saçlı fae iç çekti ve omuz silkti, sonra doğruldu ve Perin'e hem dostça hem de kesinlikle vahşi bir ifadeyle sırttı. "Elbette, tatlı yanaklar. Sadece senin için, çünkü nazıkçe sordun."

Perin başını salladı ve dikkatini Abigail'e çevirerek zayıfça gülümsedi. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Hayır, değilim. Bir süre daha iyi olacağımı da sanmıyorum." Ona doğru yürüdü ve bir çift kolun kendisini sardığını hissetmekten mutlu olarak ona sarıldı. Ona dertlerini anlatacaktı ama kendini tekrar etmekten bıkmıştı. Perin de muhtemelen onu anlıyordu.

"Keşke Cruinn'e zarar vermenin bir yolunu bulabilseydim, lanet olası piç kurusu." Perin onu biraz daha sıktı. "Bunu sana yapmaya nasıl cüret ederler? Bu doğru değil."

"Bayodan kendince benim hayatımı kurtarmaya çalışıyordu. Ama bunun bir önemi yok. Anfar... o iyi mi?"

"Onu bulduğumda çok kan kaybetmişti. Her ne olduysa, okyanusun dibine batmasına neden oldu ve bulunmayı istediğini sanmıyorum." Perin onun başının tepesini öptü. "Ama sanırım yaşayacak."

"Yaşayacak." Puck neşeye katıldı. Duvardaki bir rafa doğru yürüdü ve şişeleri karıştırmaya başladı, her birinin tıpasını açıp merakla kokladı. Birinden bir yudum aldı, bir "*mleh*" sesi çıkardı ve sonra devam etti. "Birkaç gün içinde iyileşecek."

"Nasıl..." Perin içini çekti. "Umurumda değil. Bilmiyorum ve bilmek de umurumda değil." Anfar'ın yanına gitmek için Abigail'i bıraktı ve battanienelerin doğru şekilde üzerine örtüldüğünden emin oldu.

"Bu muhtemelen en iyisi." Abigail kıkırdadı. "Bu karmaşanın içine sürüklendiğin için üzgünüm."

Perin başını iki yana salladı. "Bu senin hatan değil."

"Evet, öyle." Puck kıs kıs güldü. "Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz onun suçu. Tamam, belki tam olarak onun *suçu* değil. Ama tamamen onun yüzünden. Sığır konservesi nasıl gidiyor?"

Denizkızı iki eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Hep böyle midir?"

"Evet." Abigail sırttı. "Anladığım kadarıyla."

Onları tamamen görmezden gelen Puck, ocağın üzerindeki tencerenin kapağını kaldırdı. "Görünüşe göre biraz daha zamanı var." Abigail ve Perin'in irkilmesine neden olan bir çınlamayla kapağı yere bıraktı. Neyse ki Anfar'ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Hadi

kart oyna! Yine başparmaklarım var." Sanki kanıta ihtiyaçları varmış gibi parmaklarını havada salladı. "Kart oynayabilirim!"

Abigail başını salladı. "Hayır. Gitmeliyim ve-"

"Ve ne yapacaksın?" Puck onun sözünü kesti, sesi manik tonunu kaybedip ciddileşti. "Ve tam olarak ne yapacağım, Abigail Moore? Sen kaybolmuşsun. Yapmak istediklerinle yapmak zorunda olduğunu hissettiklerin arasında kaldın. Öyleyse otur. Kart oyna. İçki iç. Ve arkadaşlarınızın etrafınızda toplanmasını bekleyin. Şimdi harekete geçme zamanı değil." Sırıttı. "O'tay?"

Kadın dondu kaldı, şaşkınlıkla ona baktı. Hiperaktif Robin Goodfellow'u az önce gördüğü şeye -her kimse- tercih ederdi. Bir kez zayıfça başını salladı ve Perin'in masasına oturdu. Denizkızı da aynı derecede tedirgin görünüyordu ve ona katıldı.

"Güzel!" Puck üçüncü sandalyeye çöktü ve havadan bir deste kâğıt çıkardı. "Oyun Texas Hold 'Em. Teksas'ın ne olduğu konusunda endişelenmeyin. Henüz 'değil'. Kuralları açıklayacağım. Yani-"

Tanrılar bana yardım etsin.

Sanırım aklımı kaçırdım ve gerçekten delirdim. Yoksa bu artık benim hayatım mı?

Abigail'in beti benzi atmış olmalıydı, çünkü Perin elini onunkinin üzerine koyup sıktı. Bir tür gülünç yeni varoluş durumuna itilmiş olabilirdi... ama en azından yalnız değildi.

Arkadaşlarının etrafında toplanmasını mı bekleyecekti? Pekâlâ. Bu tavsiyeye uyacaktı. O kadarını yapabiliirdi.

En azından alkol vardı.

TITANIA kemik çıtırtılarını ^{bekledi.} O parlayan safir gözlerin kararmasını ve cam gibi olmasını. O piçin *ölmesini*. Tır n'Aill'in baş belası Kanlı *Prens-Kral* Valroy'un ölüp gideceği andı. Bundan emindi.

Olmak zorundaydı.

Hayatındaki her şey, en azından geriye kalan her şey, hâlâ mahkûmunun omurgasında çalışmakta olan testerenin ucunda dengelenmişti. Valroy ölmeliydi. Ölmek zorundaydı. Önünde başka bir yol yoktu.

Sevdiği ve değer verdiği her şeyi tamamen mahvetmeyecek başka bir yol yoktu. Dünyanın kendisi için. Hayır. İki dünya. İnsanları ve onların teknolojik ilerlemelerini pek umursamıyordu. Etraflarındaki doğal dünyayı nasıl mahvettiklerini kabul etmiyordu. Eğer yollarını değıştirmezerse, insanlarla bir gün, çok uzak bir gelecekte savaş çıkacaktı.

Ama masanın üzerindeki kokuşmuş canavar *ölmezse* bunun gerçekleşme şansı asla olmayacaktı!

Kasıldı ve çırpındı ama hiçbir yere gidemedi. Havayla dolmayan ciğerleriyle çığlık atamıyordu. Kan aktı ve aktı, masayı ıslattı ve kanlı şelaleler gibi kenardan aktı.

Ama o.

Yapma

dı.

Ölm

edi.

Ölm

edi.

"Kraliçem...?" Testereyi kullanma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahip olan adam duraksadı. "Ben-"

"O zaman *daha sıkı çalış!*" Eliyle başka bir adamı işaret etti. "Sen! Bir balta getir. Gerekirse kes. Umurumda değil. Kafasını bana ver ve *hemen ver!*"

Demir bir balta getirildi. Ve asker toplayabildiği tüm güçle baltayı Valroy'un boğazına mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* indirdi.

Bir gümbürtü.

Ama bir çıtırtı değil.

Valroy seğiriyor, vücudu acı içinde kıvranıyor, onu yerinde tutan dikenli zincirlerin altında güçsüzce kasılırken ellerini sıkıyor ve çözüyordu. Kurtulamıyordu. Ama ölmesi de mümkün değildi.

"Yine mi?" diye sordu.

"Ama leydim-" "*Yine!*"

Güm. Güm. Güm. Ağaca kâğıttan balta sallayan bir çocuk gibi, askerlerinin birbiri ardına Kanlı Kral'ın kafasını koparmaya çalışmasını izledi. Ve lakabı artık hak edilmişti, çünkü maviden çok kıpkırmızıydı, saçları karışımından dolayı siyaha boyanmıştı.

Güm. Güm. Güm. Ve

hala. Gitmiyordu.

"Atları getirin. Ejderhaları getirin! Umurumda değil. Bana onun kellesini vereceksin. Vereceksin, yoksa bütün dünya yanacak! Beni anlıyor musun?" O

askerlerin korku içinde ondan nasıl uzaklaştığını umursamadan takipçilerine bağırdı. "Türümüzün iyiliği için, Tir n'Aill için, kendi hayatlarınız ve sevdiklerinizin hayatları için o ölmeli!"

Güm. Güm. Güm.

Titania hayal kırıklığından ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu. Öfke gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Tüm bunlara rağmen hâlâ yaşamaya nasıl *cüret ederdi*? Var olmaya nasıl *cüret ederdi*? *Onu bitirmenin bir yolu olmalıydı. Olmalı. Ve ben onu nasıl bulacağımı biliyorum.* Yumruklarını sıkarak hırladı ve askerlerini işleriyle baş başa bırakarak açıklıktan hışımına çıktı.

Morrigan'la ilgilenmesi gereken bir işi vardı.

Onu sen yarattın. Onu yapmama yardım edeceksin. Yoksa hepsi yanmaya mahkum olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

A Güneş doğarken Abigail önündeki manzaraya bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Perin ve Puck çok ama çok fazla alkol almışlardı ve şimdi yerdeki battaniye yığınının üzerinde uyuyakalmışlardı. Puck başını Perin'in kalçasına dayamıştı.

Kadın... kesinlikle ve hayal kırıklığı yaratacak kadar ayıktı.

Ya da belki de değildi, ama kederi bundan zevk almasını zorlaştırıyordu.

Masadan kalkarak kulübeden dışarı çıktı ve kendisini karşılayan soğuk havaya sevinerek uzun, dalgalı bir nefes verdi. Ateşin sıcaklığı ve Perin'in kulübesinin rahatlığı hoşuna gitmişti ama soğuk, doğru düşünmesine izin vermiyordu.

Pelerinini üzerine daha sıkı çekerek ormanın kenarına doğru yürüdü. Elini bir ağacın gövdesine koyarak köklerin arasından geçti ve onları olmak istediği yere götürmelerine izin verdi.

Ya da daha doğrusu, gitmesi gereken yere. Valroy'a.

Bir açıklığın kenarından adımını attı ve hemen burnundan keskin bir nefes çekti. Baktığı şey -olamazdı -olması *mümkün değildi*-

Feryat etti. İleri doğru koşarak, zar zor tanıyabildiği bir yaratığın parçalanmış halinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Derisi kanlı ve çiğdi, geriye kalan derisi. Göğsünden, kollarından, kalçalarından koparılmış büyük et parçalarının arasından kemikleri görünüyordu.

Kanatları parçalanmış ve kırılmıştı.

Valroy yan yatmış, dikenli demir zincirler kol ve bacaklarına sıkıca sarılmış, sonra da etrafındaki ağaçlara doğru bir daire çizerek onu oraya bağlamıştı. Koyu renkli, keçeleşmiş saçları yüz hatlarını gizliyordu. Saçlarını taradığında kanla kurumuş olduğunu gördü.

Gözyaşları yanaklarından onunkilere düştü, kıpkırmızı bir maske içinde küçük su damlacıkları.

Adam nefes alıyordu. Ama almaması gerekiyordu. Önündeki şey bir leşti, parçalanmış ve sakatlanmıştı ve hayatta olmak için hiçbir nedeni yoktu. Bu şekilde ölemeyeceği basit gerçeğinden başka bir nedeni yoktu.

Gerçi şimdi bunu isteyip istemediğini merak ediyordu.

Boğazında çiğ etten bir halka vardı. Vücudu yırtık pırtık bir yarayı yavaşça iyileştirirken nabızı görülebiliyordu. Ne tür bir silahın ya da silahların sorumlu olduğunu söyleyemiyordu ama neyin peşinde olduklarını biliyordu. Kafasını koparmaya çalışmışlardı.

Ve başarısız olmuşlardı.

Eğilerek dikkatlice yanağından öptü. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu ama onu bu şekilde de bırakamazdı. *Yaralarını büyüyle iyileştirmeye çalışabilirdim... ama ne işe yarardı ki? Bunu sadece ona daha fazla ödeme yapmak için bir bahane olarak kullanırlardı.*

Bir sürahi su ve bir bez getirerek, kendisini ne kadar acınası hissettirse de, kanı elinden geldiğince temizlemeye başladı.

Safir gözlerini kırpıştırarak açtı. Sertleşti ama onu susturdu. "Hayır. Hareket etmeyin. Konuşma. Kıpırdama, aşkım. Lütfen."

Adam itaat etti ve kadın onun üzerindeki gerginliğin bir kez daha erimesini ve gözlerinin kapanmasını izledi.

Şefkatle, vücudunu kaplayan yaralardan dikkatle kaçınarak, temizleyebildiği kadar kanı temizlemeye çalıştı. Başka ne yapacağını ya da onu nasıl rahatlatacağını bilemediğinden, ona sessizce şarkı söylemeye başladı. Gençliğinden hatırladığı bir ninniydi bu ama annesinin mi yoksa teyzesinin mi söylediğini bilmiyordu. Her iki şekilde de fark etmezdi.

Onu serbest bırak. Ya da öldürmek.

Yapması gereken seçim buydu.

Ve bir çocuk gibi ne kadar oyalanırsa, hangi tarafı evi olarak adlandıracağını seçemezse... o kadar uzun süre acı çekecekti. Bu işkence Titania'nın olduğu kadar *onun* da suçuydu.

O bir savaş yaratığıydı. Ölümün yaratığıydı. Tüm dünyaları yerle bir etmek için doğmuştu. Tıpkı bir fırtınadan ya da depremden nefret edemeyeceği gibi, doğası gereği onu suçlayamazdı. O neyse oydu.

Ve onu seviyordu. Tanrılar ona yardım etsin, tanrılar onu lanetlesin, seviyordu. Ona rağmen değil, o doğanın gücü olduğu için.

"Başka bir yolu olmalı," diye fısıldadı ona, saçlarına biraz su dökerken, kanın bir kısmını temizlemeye ve biraz daha az gevrek hale getirmeye çalışırken. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Çünkü bu böyle devam edemezdi. Onun böyle acılar içinde kıvranmasına izin veremezdi. İşkencenin diğer tarafından *gülerek* çıkacağını biliyordu ama buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

Bu onu öldürmeyebilirdi.

Ama onu öldürebilirdi.

Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Ona yardım edebilecek biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Ama kim? Kim vardı orada? Uzun bir nefesle cevabı buldu. Evet. Tanrılar ona yardım etsin, Tanrılar onun belasını versin. Eğilerek Valroy'u dudaklarından nazikçe öptü. Hâlâ uyanıksa bile cevap vermediği için öyle görünmüyordu. Dinlenmesi en iyisiydi.

Ayağa kalkarken açıklığın muhafızlarla dolu olduğunu fark etti. Sabah güneşinin altında altın zırhları parıldayan muhafızlar ağaçların arasında sıralanmıştı. Mızraklarını ve kılıçlarını korkuyla kavıyorlardı; kızın hepsini yere serip ayaklarının dibindeki kırık şeyi serbest bırakıp bırakmayacağını merak ediyorlardı.

Ama aynı zamanda onu izlediler, her biri... keder içinde. Üzüntü içinde. Birkaçının yüzünde gözyaşları gördü. Onun için ağlıyorlardı. Belki de ikisi için.

Görevlerinden hiç keyif almıyorlardı.

Ve bu onu biraz teselli edebilirdi. Valroy'dan uzaklaşırken, ayaklarına ve elbiselerine bulaşan kanı umursamadan bir kez daha ağaçların kökleri arasında kayboldu. Nereye gittiğini bilmiyordu.

-Tam olarak değil. Ama yeri tam olarak olmasa da hissettiği kadarıyla biliyordu.

Beni Morrigan'a götür.

TITANIA taş sütunlar ve kemerlerden oluşan halkanın içindeki sunakta ^{durdu} ve güneş doğmaya başlarken gökyüzüne baktı. Bir saattir buradaydı ve Morrigan'ın gelip kendisiyle konuşması için dua ediyordu. Rehberlik için dua ediyordu. Bilgi için.

Unseelie Kralı'nı öldürmek için ihtiyaç duyacağı hediye için.

Ama gökyüzünde kargalar dönmüyordu. Savaşın ve ölümün karanlık fisiltıları aklının bir köşesinde dolaşmıyordu. Morrigan'ın onunla konuşmak için bir nedeni yokmuş gibi görünüyordu. Öfkeyle dişlerini gösterdi ve yumruklarını iki yanında sıktı.

"Onu tekrar, tekrar ve tekrar parçalara ayıracağım. Derisini ve etini kemiklerinden ayıracağım ve cesedinden hasat yapacağım! Tüm Unseelie ırkını onun bedeninden yaptığım kızartmalarla besleyeceğim. Onu bir kan pınarı yapacağım. Oğlun umurunda değil mi? Yarattığın şey umurunda değil mi? Ölüm ona ödeyeceğim bedelden çok daha iyi bir kader!" Bağırdı

tehditlerini gökyüzüne savurdu ve tanrıçanın boş tehditler savurmadığını bilmesi için dua etti.

O *asla* boş tehditlerde bulunmazdı.

Ama onu karşılayan sadece sessizlikti, yakındaki kuşların sessiz cıvıltıları ve rüzgârın uğultusuyla birlikte.

Sunaktan ayrılmak için döndü ve kısa kesti. Düşündüğü kadar yalnız değildi. Çünkü orada, taşların kenarında durmuş, şaşkın gözlerle ona bakan Abigail Moore'du.

Uyumuş gibi görünmüyordu. Son gözyaşlarıyla kızarmış yosun yeşili gözlerinin altındaki deride gölgeler belirmişti. Kız tek kelimeyle perişan görünüyordu. Ve Titania bunun suçlusunun biraz da kendisi olduğunu biliyordu.

Abigail de dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bana sözlerinde ciddi olmadığını söyle," diye mırıldandı diğer fae kraliçesi, koyu yeşil pelerinini sanki etrafındaki tüm dünyayı koruyabilecekmiş gibi kendine doğru tutarak. "Söylediklerini yapmayacağını söyle bana."

Titania'nın çenesi titredi. Asla boş tehditlerde bulunmazdı. "Morrigan bana o piçi öldürmenin ve onun tehdidinden sonsuza dek kurtulmanın sırrını vermezse mi? Evet. Onun acı çekmesini sağlayacağım."

"Neden?" Abigail başını salladı. "O olmadığını biliyorum-"

"O bir zorba, bir katil ve bir *şeytan*, seni aptal kız." Titania ona doğru bir adım attı, yumrukları tekrar sıkıldı. "Hayatın boyunca sayamayacağın kadar çok ruha işkence etti. Korkunç şeyler yaptı. Sonsuzluğun geri kalanını onun acıdan başka bir şey hissetmemesini sağlayarak geçirsem bile, bu onun başkalarına çektirdiklerine denk olmaz! Sırf bacaklarının arasındaki o şişkinliğe vurulduğunuz için onun kim ve ne olduğunu unutmayın!"

Abigail'in yüzündeki ifade okunamaz haldeydi. Genç kadın yavaşça ona doğru yürüdü ve pelerinindeki tutuşunu bıraktı. Titania bir an için ne yapacağını bilemedi. Seçenekler listesi uzundu. Ve hiçbirisi doğru çıkmadı.

Çünkü Abigail elini geri çekti ve Titania'nın suratına bir tokat attı.

Sertçe.

Titania sendeleyerek arkasındaki taş sunağa düştü ve şok içinde yanağını kavradı. Sızı şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Dönüp diğer kadına baktığında, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Abigail ona öyle bir öfkeyle bakıyordu ki, insana dönüşen Soylu cadının başından beri gizliden gizliye *Soysuz* olup olmadığını merak etti. Abigail'in

Ay ışığıyla aydınlanan sarayın kraliçesi öfkeliydi. Sıkıdığı dişlerinin arasından alçak sesle, tüyler ürpertici bir tıslamayla konuştu. "Benimle düşüncelerimi biliyormuşsunuz gibi konuşmayın Kraliçe Titania. *Beni* ya da kocamla aramda geçenleri biliyormuş gibi davranmayın."

Titania gülmeye başlamadan önce bir süre daha şok içinde ona baktı. "Ah, seni zavallı şey... seni zavallı, tatlı, yanlış yönlendirilmiş çocuk. Gerçekten onu sevdiğine inanıyor musun? Ya da daha kötüsü, *onun seni sevdiğine* gerçekten inanıyor musun?" Doğruldu ve bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek yerinden oynamış saç tellerini geri topladı. "Çok üzgünüm. O seni bozdu

-Seni kandırdı, seni önemseddiğini düşünmen için seni manipüle etti. Seni temin ederim ki umursamıyor. Onun kara kalbinde kendinden başka kimseye yer yok. Umarım çok geç olmadan bunu anlarsın."

Abigail bakışlarında tereddüt etmedi. "Yanılıyorsun."

"Ve buna inandığın için üzgünüm." Titania uzaklaştı. Morrigan'ın sunağında onun için hiçbir şey yoktu. Tanrıçanın yaptıklarının sorumluluğunu almak gibi bir niyeti yoktu. Abigail de mantıklı davranıp Unseelie Kraliçesi olarak yerini kabul edecek gibi görünmüyordu.

Görünüşe göre her şey bir kez daha Titania'nın omuzlarına yüklenmişti. Her zaman olduğu gibi.

ABIGAIL, Titania'nın uzaklaşmasını izledi ve diğer kraliçe gidene kadar en ufak bir rahatlama bile hissetmedi.

Ve kadının yokluğunda, öfkesi durakladı, dalgalandı ve soldu. Yerine sadece boş, içi boş bir acı bıraktı. Titania'nın sözlerinin doğru olduğunu düşünmüyordu. Valroy'un onu sevdiğine inanıyordu.

Ama ya yanılıyorsa?

Sonunda bunun ne önemi vardı ki?

Hayır. Şüphelerini bir kenara itti. Valroy onu seviyordu, onun da onu sevdiği gibi. Bundan emindi ve ne yazık ki Tir n'Aill'de güvenebileceği birkaç şeyden biriydi bu.

Morrigan'ın sunağına doğru adım atarak avuçlarına baktı. "Benim... sana getirecek hiçbir şeyim yok, yüce tanrıça. Senin adına kurban edecek ya da taşının üzerine koyacak hiçbir şeyim yok." Soğuk çimenlerin üzerine diz çökerek başını eğdi ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sana geldim

Hak etmediğimi bile bile bana yol göstermenizi istiyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Sessizlik. Başka bir şey beklemiyordu. Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Bana verdiğin halkımı yok etmek isteyen adamı seviyorum. Korkunç şeyler yapmış ve daha fazlasını yapmak isteyen canavarı seviyorum. Ve öfkesiyle *iki* dünyayı yok etmek isteyen yaratık olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Kendimi merhamet ve sevgi arasında sıkışmış buluyorum ve her sabah uyandığımda hangisini feda edebileceğimi bilmiyorum." Gözyaşları gözlerini yaktı ve düşmelerine izin verdi. "Dostsuz, müttefiksiz değilim. Hangi tanrılar bana Perin'i, Anfar'ı ve... evet, hatta Puck'ı verdiyse onlara şükrediyorum." Hüzünle kıkırdadı. "Ve daha bir gün öncesine kadar Cruinn ve Bayodan." İki hain koruyucusunu düşününce kalbi karardı. "Ama onlarla bile hangi yöne gideceğimi bilmiyorum.

Hangi yolda yürüyeceğimi. Merhamet mi, sevgi mi?"

Bir nefes aldı, yavaşça bırakmadan önce bir an tuttu. "Yine de, tüm bu olanlar için sana minnettarım. Halkımızın teşekkür etme adeti olmadığını biliyorum, ama yine de benimkini aldınız. Valroy'u kapıma getirenin sizin iradeniz olduğuna inanıyorum. Bir Seelie olarak hayat şarkısından senin iradenle döndüğümü biliyorum. Ve senin isteğinle onu tanıma şansım oldu. Onu sevmek için. Ve ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, varlığım sona erene kadar bu sevgiyi sürdüreceğim."

"Onun ölümünü izleyebilir misin?"

Kelimeler rüzgârda bir fısıltıdan başka bir şey değildi, ama omurgasına bir ürperti gönderdi. Doğruldu, gözleri açıldı ve gördüğü şey karşısında nefesi kesildi.

Kargalar.

Binlercesi onun etrafında toplanmış, her taş sütunun ve kemerin tepesine tünemişti. Ve hepsi onu izliyordu, başlarını çevirip siyah gözleriyle ona bakıyorlardı.

Kadın dondu kaldı. Şimdi tanrıçanın huzurundaydı. Kalın bir şekilde yutkundu ve soruyu düşünmek için bir an ayırdı. Yapabilir miydi? Valroy'un gözlerindeki ışığın soluşunu izleyebilir miydi? Ellerini yumruk yaptı ve görüntü karşısında bir kez daha gözleri yaşardı. "Evet... ama sadece kısa bir süre sonra ona katılırsam."

"Onun acı çekmesini izleyebilir misin?"

Bu yüzden buradaydı. Cevabı biliyordu. Ve bu cevap onu çok tehlikeli bir sonuca götürüyordu. "Hayır. İzleyemem."

"O zaman vaktimi boşa harcama."

Aynı anda iki şey oldu.

Binlerce karga havalandı, havaya yükseldi.

Ve keskin bir şey sırtını ve kalbini delip geçti. Sanki vücuduna bir hançer saplanmış gibiydi. Ama bıçağın göğsünden çıkması gereken yere dokunduğunda, orada hiçbir şey yoktu.

Ama sanki -hayır, hançer değil- bir damgaymış gibi hissetti. Korkunç, yanan bir metal mızrak. Görüşü dalgalandı, kenarları beyazlaştı ve... yere düştü.

Karanlık onu aldı. Ve bu acıya tercih edilirdi. Hem de çok.

BURAYA DAHA ÖNCE DE GELMİŞTİ.

Bir ağaç. Kocaman, korkutucu, eski bir meşe. Önündeki gece gökyüzüne uzanıyordu, çıplak dalları yıldızları tırmalıyordu, onları parçalamak ve göklerden aşağıya indirmek için uzanan sivri tırnaklar gibi.

Gövdesinde binlerce silah gömülü bir ağaç. Kılıçlar ve hançerler, oklar ve baltalar, mızraklar ve topuzlar. Bazılarının tarzını tanımiyordu. Bazıları düşündüğünden daha eski görünüyordu. Bazıları ise bu dünyaya hiç benzemiyordu.

Ağaç, ay ışığında kıpkırmızı parlayan bir sıvı yüzeyinin üzerinde yükselen taş bir platformun ortasından yükseliyordu. Bu bir kan gölüydü. Kökleri, yukarıdaki dalları yansıtırcasına yüzeye doğru uzanıyor, kanın içine doğru yayılıp dallanırken yayılmasında kararlıydı.

Kökler nabız gibi atıyordu.

Bir kalp atışıyla atıyorlardı.

Karmakarışık köklerden oluşan halının üzerinde yürümek için bir adım attı ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Zemin ıslak, nemli ve sıcaktı. Çok sıcaktı. Ağaç canlıydı... ve altındaki kan da öyle.

Ağacın gövdesine ulaştığında, silahların açtığı yaraların hâlâ sanki biri hafifçe vurmuş gibi özsu akıttığını gördü

şurup için.

Parmaklarını bir akıntıya dokundurduğunda, akıntının kırmızı olduğunu görünce şaşırmadı. Bu ağaç kanıyordu ve etrafını saran sıvı, önündeki bu kadim, korkunç şeyden geliyordu.

Ondan hissettiği tek şey şiddetti. Ona duyduğu arzu -ihtiyaç- acıyı getirmek, onu hissetmek ve köklerinin gidebildiği kadar geniş ve uzaklara yaymak için duyduğu ahlaksız acı.

Yaşıyordu ve kanıyordu ama şarkısı bir yaşam şarkısı değildi. Ölümün şarkısıydı.

Ama bir parçası bu ağacı tanıyordu. Burayı tanıyordu. Ve sadece daha önce bir kez gördüğü için değil.

Ama nasıl? Bu mümkün değildi.

Ve avucunu ağacın kabuğuna bastırduğunda hayalleri paramparça oldu.

Dondurucu çimenlerin üzerinde yatarken ^{uyandı} ve üzerine ince bir kar örtüsü düştüğünü gördü. Sadece soğuk yüzünden titremiyordu.

Elini o ölüm ağacına koyduğunda hissettiği şey yüzünden titriyordu.

Bu mümkün
değildi. *Mümkün
değildi.* Olamazdı.

Ve bunu kabul etmeyi reddetti.

Ama ayağa kalkmak için kendini zorladığında ve neredeyse tekrar yere düşecekken, paniğe kapıldığını hissetti. Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, diğer her şeyi bastırıyordu. Çünkü elini o ağacın üzerine koyduğunda... bir parçası onun gerçekte ne olduğunu anlamıştı.

Hayır, hayır.

Ne değil.

Kim olduğunu.

Perin'in kulübesine geri döndüğünde, kapıyı iterek açtı ve çarpan kalbi ve artan paniği onu alt etmeden önce tam olarak iki adım attı. Sendeledi. Biri onu yakaladı. Yere yığıldı, kollarına sarıldı.

Valroy ondan Labirent'i çözmesini istemişti.

Ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ne demek istediğini anlamamıştı.

Ama şimdi... biliyordu.

Ve bunun dehşeti, yaklaşan karanlığı daha güvenli bir yer haline getirdi. Ve bunun onu mutlu etmekten çok daha fazlasını yapmasına izin verdi.

ALTINCI BÖLÜM

Titania taht odasında volta atıyordu, yumrukları hâlâ iki yanında sıkılıydı. Tırnakları avuçlarına batıyor, neredeyse derisini deliyordu. Ama umurunda değildi. Verdiği acı onu ortaladı, toprakladı, ona odaklanacak bir şey verdi.

Odaklanacağı şey öfke değildi. Ama Valroy'a, Morrigan'a ve şimdi de Abigail'e karşı hissettiği öfke değildi altın tahtın önünde adımlarını birbiri üzerinde gezdiren. Öfkenin altında yatan şeydi.

Korku.

Hem buradaki hem de oradaki tüm tanrılar adına, *dehşete düşmüştü*.

Ne yapacaktı ki? Yol kenarında durup Valroy'un iki dünyayı yok edişini izleyemezdi. Halkının kaderi mühürlenirken boş duramazdı. Ama öyle görünüyordu ki zehirli piçi öldürmenin bir yolu varsa bile, bu onun bileceği bir şey değildi.

Ama çaresiz kalmayı reddetti. Reddetti. Odaya bir varlık girdiğinde başını çevirdi ve odanın karanlık köşesinde kambur duran gölgeli, kumaş kaplı figüre ters ters baktı. "İşte buradasın! Nerelerdeydin?"

"Meşguldüm Kraliçe Titania... Sizden daha fazla efendiye hizmet ediyorum."

Yüzünü buruşturdu ve volta atmaya devam etti. Bir Unseelie'ye kızmanın hiçbir anlamı yoktu. "Görünüşü bir kenara bırakabilirsiniz Lord Bayodan. Bunca zamandır casusum olanın siz olduğunuzu biliyorum."

"Ben keçi kral değilim." Figür güldü, hırıltılı, boğuk bir sestti. Titania hâlâ figürün hiçbir ayrıntısını anlayamıyordu. Kadın mı erkek mi, genç mi yaşlı mı olduğunu bilmiyordu. "Böyle düşünmen gururumu okşadı."

"Cruinn, o zaman." Gözlerini devirdi. Bu mantıklı olabilirdi. "Hayır. Ben de onlar gibi değilim."

"Bunun bir önemi yok!" Ellerini havaya kaldırdı. "İstersen bana yalan söyle. Umurumda değil. Bana bilgi getirmeye geldin ve bunun için sana ödeme yapacağım. Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Anfar yaşıyor, ama zar zor. Kraliçe Abigail'in denizkızı yoldaşı hepsini sığınağına aldı."

Elini umursamazca salladı. Umurunda değildi. "Valroy öldürülebilir mi?"
"Evet."

"Nasıl? Onu nasıl öldürebilirim?" Hissettiği kadar çaresiz görünmemeye çalışıyordu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

"Onu öldürmenin bir yolu olduğunu söyledim." Figür yine güldü, zalim ve soğuk. "Bunu yapmanın senin için mümkün olduğunu söylemedim."

Öfkeyle hırlayarak, gölgeli şeye doğru uçma ve çıplak elleriyle onu parçalara ayırma isteğini bastırdı. Gözlerini kapatarak kendini derin bir nefes alıp vermeye zorladı. Bir casusu öldürmek ona hiçbir fayda sağlamayacaktı. Kokuşmuş şey hâlâ işe yarayabilirdi. "O zaman onu kim öldürebilir?"

"Labirent'i çözen kişi onun hayatına son verebilir. Başka kimse değil."

Titania ellerini yüzünde ovuşturdu ve hayal kırıklığı içinde inledi. "Hayır. O nit Abigail'in önüne koyduğu o anlamsız kumar saçmalık. Labirent *çözülemez*."

"Oh... evet, *çözülebilir*. Bir şeyi çözmek için onu bilmek gerekir. Ve onu bilmek, onu saklamaktır." Figür hafifçe doğruldu, gölgelerden çıkıp ışığa girmekle tehdit ediyordu. "Ya da onu öldürmek. Eğer isterse."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

"İşte bu yüzden onu öldürecek kişi sen olmayacaksın. Eğer ölürse. Ölmeyebilir. Bu onun kararı değil. Senin de değil." Figür küçümseyerek burnunu çekti. "Çok geçmeden ölmüş olacaksın. Ondan çok önce."

"Beni tehdit *etmeye cüret* etme."

"Tehdit etmiyorum. Söz veriyorum." Figür güldü. "Köşeye sıkıştın ve Unseelie'ler avlarının kapana kısılmasından daha çok sevdikleri bir şey yoktur. Ona en kötüsünü yaparsan, bu sadece senin ölümünü hızlandırır. Hiçbir şey yapmazsan, o da aynı şekilde gelecektir."

Titania yeterince tahammül ettiğine karar verdi. Figüre doğru fırlayarak onu pelerininden yakaladı ve öne doğru çekerek ışığa doğru götürdü. Bu yaratığın yüzünü görecektir ve adını öğrenecekti, onu diğerleriyle birlikte Acılar Gölü'ne atmadan hemen önce!

Ama pelerini çektiği anda, figür bir karga sürüsüne dönüştü ve gökyüzüne doğru yükselip gıklayıp çığlık atmaya başladı. Neredeyse kahkaha gibi geliyordu.

Ve elinde yırtık pırtık siyah kumaştan başka bir şey kalmamıştı.

Korku.

Evet.

Hissettiği şey buydu.
Çok ama çok korkuyordu.

PERİN baygın haldeki Abigail'i kollarının arasına aldı ve nazikçe saçlarını okşadı. Kulübeye dalmıştı, nefes alış veriş i çok hızlı ve s ı ğ d ı . Ona daha ne oldu ğ unu s oramadan gözleri yuvalarından fırlamış ve bayılmış tı .

Dürüst olmak gerekirse en iyisi buydu. Zavallı kız bitkin görünüyordu ve zorla da olsa biraz uykuya ihtiyacı vardı. Baş ı adamın omzuna yaslanmış tı ve kuca ğ ında bacaklarının arasında yanlamasına oturuyordu. Onu yatırabilirdi ama zemin çok sert ve rahatsızdı ve karyolas ı hâlâ baygın Anfar tarafından iş gal edilmiş ti.

"Bir bilinçsiz lord ya da leydiye daha ihtiyacımız var ve sanırım 'royal flush'ımız var," diye mırıldandı Puck'a. Pokerin kurallarını yeni öğrenmiş ti. Eğ lenceli bir oyundu, e ğ er... belki de casus ustasıyla oynamasaydı.

Korkutucu ve tuhaf melez fae masada oturmuş , kollarını kavuşturmuş , ç enesini onların üzerine dayamış tı . Gerçek parayla oynamamalarına rağmen Puck onu kâ ğ ıt oyununda saf dış ı bırakmış tı . Perin adamın hile yaptığı ndan ş üpheleniyordu ama onu böyle bir şeyle suçlayacak kadar aptal değ ildi.

Puck sessizce k ı s k ı s gü ldü . "Senden hoşlanıyorum, selkie."

Durum böyle oldu ğ u için çok memnundu. Ters i muhtemelen felaket olurdu. "Sence ona ne oldu?"

"Hm? Oh. Sanırım Morrigan'ı görmeye gitti. Ve Büyük Anne M muhtemelen ona küçük sırrını söylemiştir." Robin Goodfellow sırt tı .

"Küçük sır mı?" Perin bir kaş ını kald ı rdı .

"Sana söylersem sır değ il." Gözlerini devirdi. "Zaten kabul etti ğ inde sana söyleyecektir." Burnunu ç ekti. "Ama sanırım önce bir boklar olacak."

"Gelece ğ i biliyor musun?" Perin baş ını salladı . "Senin sadece bir casus oldu ğ unu sanıyordum."

"Sadece! Sadece mi? Pah!" Puck sandalyesine geri oturdu ve ofladı . "Ben gelmiş geçmiş en iyi casusum, çok teşekkür ederim. Çok şey biliyorum. Ve kafam burada, orada, sonra ve ne zaman oldu ğ u ve olacağı için, çok daha fazlasını görebiliyorum. Sayılır. Parça parça. Ama bunu bilmek için medyum olmama gerek yok.

Val serbest kaldığında *çok kızacak.*" Tekrar kıs kıs güldü ve muhtemelen ortaya çıkacak kaostan bahsederken sırttı.

"Ya serbest bırakılmazsa?" Açıkçası Perin bu fikrin neresinde durduğundan pek emin değildi. Seelie'lerle ya da insanlarla gerçekten savaşmak istemiyordu. Ama aynı zamanda Valroy'un korkunç bir hapishanede kaldığını ve zamanın sonuna kadar işkence gördüğünü düşünmeye de dayanamıyordu. Şahsen Valroy'dan her şeyden çok korkuyordu. Ama Abigail onu seviyorsa, bu onda sevmeye değer bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

"Gerçekten Abigail'in onun gitmesine izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun?" Puck içini çekerek sandalyeden kalktı, sesli bir esnemeyle gerindi ve Anfar'ın yattığı karyolaya doğru yürüdü. Sargılardan birini dikkatle incelemek için battaniyeyi geri çekti. Tüm kışkırtıcılığına ve manik doğasına rağmen, yaralı deniz canavarına karşı dikkatliydi. Dürüst olmak gerekirse Perin de bu yardımdan memnundu. "Ölseydi bir şey olurdu. Belki o zaman onu unuturdu. Ama onun bir yerlerde, acı içinde olduğunu ve ona yardım edemeyeceğini bilmek? Hayır. Onu serbest bırakacak."

Perin casusun haklı olduğunu biliyordu. Ve Titania onu hangi hapishaneye koyduysa oradan çıktığında Valroy'un peşinden topyekûn bir savaşın geleceğini de biliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi ve eğer Perin bir bahis adamıysa -ki öyle olmaması gerektiğini yeni öğrenmişti- bu çok geç değil çok erken olacaktı.

"Sence savaşa girecek miyiz?"

"Bilmiyorum. O kısmı göremiyorum." Puck omuz silkti. "O kadar büyük ve çetin olacağı için görebileceğimi sanırsın. Ama göremiyorum. Sadece kenarlarda parçalar var." Bir şey söylemek için ağzını açtı, durakladı, kıkırdadı ve sonra başını salladı.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Ama Puck'ın yüzünde hâlâ o sırtış vardı. Bu Perin'i tedirgin ediyordu. "Hayır, söyle bana. Neyi?"

Puck Anfar'ın bandajlarından birini değiştirmeyi bitirdi. Deniz canavarı hızla iyileşiyordu ama hâlâ normalden daha solgundu, yaraların etrafındaki deri morluklarla kaplıydı. Casus battaniyeleri baygın adamın üzerine tekrar çekti ve ona kederle gülümsedi. "Asla sevmeyeceğinden korkmaktan daha kötü ne var biliyor musun?" Ayağa kalktı ve boynunu kırdı. "Asla sevmeyeceğini bilmek."

"Ne demek istiyorsun?" Perin diğer adamla konuşurken kendini bir arabanın arkasında kovalanıyormuş gibi hissediyordu.

"Zamanın her göz kırışında her bir ben oluyorum. Dünyayı fotoğraflar gibi düşünün, değil mi? Ve-" Durakladı. "Tablolar. Dünyayı tablolar gibi düşünün. Var olduğun saniyenin her kesrinde, bam, resim. İşte ben buyum. Dev bir resim yığını. Bazen onları ayıklamak zorunda kalıyorum. Ama ne var biliyor musun?" Bir kahkaha attı. "Ben her zaman yalnızım."

Perin'in içinden bir ses bu manik yaratık için gerçekten üzülmüyordu.

"Ben... Ben üzgünüm.

Bu korkunç bir şey. Emin misiniz?"

"Olabilirdiğince eminim!" Kıkırdadı ve Anfar gürültüyle kıpırdayınca sesini fısıltıya indirdi. "Özür dilerim." Gülümsedi. "Sorun değil. Benim için sorun değil. Ayrıca. Ben biraz fazla... eh... rastlantısalım." Şakağına vurdu. "Ama anlatmak istediğim şeyi kaçırıyorsun, fok yavrusu."

"Sanırım anlamıyorum."

Puck omuz silkti. "Anlayacaksın. Benim gitmem gerek. Uyandığında geri geleceğim. Toodles!" Ve bu sözlerle birlikte, başka hiçbir uyarıda bulunmadan, casusluk ustası göz kırparak ortadan kayboldu. Bu ani hareket Perin'in şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu.

Puck'ın gidişine hem sevinmiş hem de biraz üzülmüştü. Mutluydu, çünkü kaosun öngörülemez yürüyen cisimleşmiş hali artık eşyalarını karıştırmıyor ya da belirsiz, korkunç ve çoğunlukla anlaşılmaz yorumlar yapmıyordu.

Üzgündü, çünkü artık yalnızdı. Kendisini son derece endişeli bulduğu bilinçsiz deniz canavarı ve bilinçsiz Unseelie Kraliçesi ile.

Başını duvara yaslayarak bir iç geçirdi. "Ben sadece bir *selkie*."

TITANIA Acılar Gölü'nün kıyısında durdu ve durgun suların tuhaf, opalesan yüzeyine baktı. Gölün etrafındaki hava her zaman olduğu gibi sessizdi. Çünkü burası kuşların ötmeye ya da böceklerin polen saçmaya geldiği bir yer değildi.

Burası bir meditasyon yeri idi. Düşünme yeri idi.

Ve bilincin sonuydu. Tek olmanın sonu ve bunun yerine çok olmanın. Bir yaşamın sonu ve yaşamın kendisine dönüş. Yine de ölümden hemen önce var olan, nefesin kesilip gitmeden önce bir bıçağın ucunda tutulduğu o anın kokusunu taşıyordu.

Yağ sürülmüş gibi süt renginde parlayan yüzeye baktı. Gölün ortasında uzun ve geniş bir ağaç vardı, dalları tamamen çiçek açmış, yaprakları pembenin en tatlı tonunda aşağıya doğru süzülüyordu.

Ama onun izlediği, kımıldamayan balıkların puslu gölgeleri gibi yüzeyin altında kalan şeydi. Sığ bir göldü ve eğer suya girecek kadar aptalsa en iyi ihtimalle omuzlarına kadar ulaşabilirdi. Derinliğinin olmaması, ağırlıklara zincirlenmiş, demirle bağlanmış ve yüzeyin altında tutulan figürleri gizlemek için çok az şey yaptı.

Hâlâ hayatta olan figürler. Ama yine de değillerdi.

Parmak uçlarını uyluklarına dokundurdu ve bir uçurumun üzerinde durduğunu anladı. Yol önünde çatallaşıyordu ve her iki yol da ölüme çıkıyordu. Başını sallayarak iç çekti. Gerçek bir seçenek yoktu.

Valroy normal yollarla ölemiyorsa, Abigail'i ikna etmek gerekiyordu. Eğer onun ölümünün anahtarını elinde tutan kişi oysa... o zaman onu öldürmeyi dilemeyi öğrenmeliydi.

Ve işte oldu. Tir n'Aill'i ve Dünya'yı canavar Kral Valroy'dan kurtarmak için yapabileceği tek şey. Titania zayıf, yorgun bir kahkaha attı. Tabii ki. Elbette iş buraya varacaktı. Ama halkını kurtaramayacaksa başka neyi vardı ki? Hiçbir şeyi yoktu.

Ve bu yüzden yapılmalıydı.

Muhafızlara dönerek elini salladı. "Tutukluyu getirin. Ve Unseelie Kraliçesi'ne kocasına veda etmesi için bir mesaj gönderin."

Acılar Gölü onun kalbini durduramayabilirdi. Ama en azından aklını kırabileceğini umabilirdi.

ABIGAIL, birinin onu sarsmasıyla uyandı. Hafif bir sarsıntıydı ama yine de bir sarsıntıydı. Şaşkınlıkla irkildi ve panik içinde yanındaki kişiyi itti. Yere düştü ve inledi. Oturuyordu. Kendisine dokunan kişiyi itme kararı onu yere düşürmüştü.

"Oh-oh, üzgünüm!" Eller onu tekrar ayağa kaldırdı. Aniden uyanmasına neden olan kişinin Perin olduğunu fark etmesi bir saniye daha sürdü.

Elini yüzünde gezdirerek neden uyuduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir şey olmuştu ve-

Bir anda her şey ona geri döndü. İmgelem. Aman *Tanrım*, imgelem! Anında hasta olmak istedi. Midesi çalkalandı ve ayağa kalkıp kapıdan dışarı doğru dengesiz bir şekilde koşmaya başladı; dışarıda sendelerken kabaca yontulmuş kapı pervazındaki ağaç kabuğu parçaları ve kıymıklar avuçlarına batıyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve soğuk, erken kış havasından yavaş, derin nefesler aldı. Kıyıdaki çakıl taşları dizlerine batsa da, bu hem midesini hem de sarsılan başını rahatlatmıştı.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Biri sırtını sıvazlıyor, yanına çömeliyordu. "İyi misin patron?" Puck.

Zayıfça başını salladı. "Evet..."

"Güzel. Çünkü sen güvertedesin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Başını kaldırıp ona baktı ve elini son bir kez gözlerine götürdü. Titrediğini hissediyordu ve parmaklarının titrediği de kesindi.

"Valroy. O... o sürük onu göle atacak. Onu durdurmalısın." Ayağa kalkmasına yardım etti, onu fırçaladı ve saçlarını toplamaya başladı. "Kocanı kurtarmalısın."

"O ölemez..."

"Onun öleceğini kim söyledi?" Puck'ın yüzündeki ifade karardı ve Abigail ondan bir adım geri çekilme isteğiyle savaştı. "Ağlayan Söğütler'i hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum." Sessizce çılgılık atan ağaçlardan oluşan o koruda hissettiklerini asla unutamayacağını düşünüyordu. Bu, çok uzun bir süre peşini bırakmayacak bir kâbus olacaktı.

Puck alay etti. "Seelie'lerin tutsaklardan kurtulmak için kendi yöntemlerini bulacaklarını düşünmüyor musun?" Kızın bileğini çekiştirdi. "Kalbi durmayabilir. Ama sonunda çıkacak olan şey de canlı olmayabilir. Hadi gidelim."

Titania'ya karşı hareket etmek bir savaş başlatmak demektir. Valroy'u serbest bırakmayı başarması ya da başaramaması önemli değildi. Eğer başarır, Valroy onu yok edecekti.

Hepsini. Ve eğer başarısız olursa, ne olursa olsun bir savaş suçu işlemiş olacaktı.

Peki ya şimdi gerçeği bildiğine göre?

Valroy'un gerçekte ne olduğunu bildiğine göre?

Valroy'un acı çekmesine izin veremeyeceği bilgisi sorgulanmaya başlandı. Çünkü eğer şimdi inandığı gibiyse... muhtemelen Tir n'Aill ve Dünya'dan çok daha fazlası tehlikedeydi.

Puck kızın bileğini öfkeyle çekiştirdi. "*En azından* vedalaşmalısın Abigail. Hadi ama."

Serbest eliyle gözyaşlarını sildi ve bir kez başını salladı. Casus şefi haklıydı. Ne olursa olsun, neye karar verirse versin, ona bu kadarını borçluydu. Onu görmek istiyordu. Doğru olup olmadığını sormak için.

Çünkü o safir gözlerin, sorusunun cevabıyla birlikte onunkilere baktığını gördüğünde karar vermek zorunda kalacaktı. Bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Merhamet ya da
aşk. İlk ve son
kez.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anfar yan yattı ve öksürdü. Ciğerlerinde her ne varsa yoğun ve ekşiydi ve dışarı çıkmasını istiyordu. Acıyordu. Her şey acıyordu. Derinlerin Tanrıları, neden hâlâ hayattaydı? Başındaki çarpıntıyı hissedince inledi. Sağır edici ve acınasıydı.

Bir el omzuna dokundu ve refleks olarak irkildi. Neredeydi

O

mu Bildiği son şey, ölmek için uzandığıydı.

? Ve şimdi buradaydı. Bir yere. Belli belirsiz kokan bir yerde ve yemek pişirmek, ve-

Ve tanıdığı bir selkie.

Eğer yakın zamanda dökebileceğini düşündüğü tüm gözyaşlarını dökmemiş olsaydı ve bu kadar sefil bir acı içinde olmasaydı, hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. Çünkü gözlerini açmadan nerede olduğunu biliyordu. Nerede yattığını biliyordu. Ve kolunu kimin nazikçe okşadığını da biliyordu.

Lanet olsun.

Her şeye

lanet olsun.

Perin belli belirsiz saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Bunun olmasına izin verdi. Ne dövülecek hali ne de bunu yapacak gücü vardı. Uzuvarları ağır ve kurşuni hissediyordu. Neden? Tanrılar neden ona böyle işkence etmek istiyorlardı? Onlara haksızlık edecek ne yapmıştı?

Ölmüş olmalıydı.

Ölmeyi dilemişti.

Ama onun yerine buradaydı. Tam da onu en çok korkutan yerde. Kulübe değil - sessizce çıtırdayan ateş ve küçük, eski püskü yapıdaki sıcaklık hissi değil. Ama karyolada yanında oturan ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapan adam yüzünden.

Perin ona bir bardak su uzattı. Anfar titreyerek bardağı aldı ve selkie'nin yardımıyla içti. Eğer ölmediyse, acı çekmenin bir anlamı yoktu. Ve soğuk sıvı kavrulmuş boğazında harika bir his uyandırdı. Boğazına yerleşmiş olan acı iksirin bir kısmından kurtulmuştu.

Ayrıca denizcinin ilgisinden zevk almasına izin vermek de çok cazipti. Diğer adamın varlığından zevk almasına izin vermek çok cazipti. Bu

onu daha da mahvedeceğini biliyordu. Bu sadece acıya yol açacaktı. Kalbi zaten her zaman olduğu gibi kırılmaya mahkûmdu.

Perin onu tekrar arkasına yaslanmaya çağırdı ve Anfar itaat etti. Gözlerini kapatarak, genç fae yaralarının üzerine sarılmış bandajları açmaya başlarken, selkie'ye bakmadı. Ama selkie konuşmayınca, sonunda başını kaldırıp ona baktı. Şimdi iyileşmekte olan ama hala kan sızan yaraların üzerine yerleştirdiği gazlı bezi dikkatle değiştirirken adamın kaşları endişeyle çatılmıştı. Adam endişeli görünüyordu. Hatta belki biraz korkmuş.

"Yaşayacağım." Anfar'ın kısık sesle söylediği sözler zar zor duyuluyordu. "Endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum. O-" Tereddüt etti. "Sorun o değil." Konuşacakmış gibi ağzını tekrar açtı ve sonra fikrini değiştirerek başını salladı.

"Ne?" Bundan daha fazlasını yapamadı.

"Yaralarınız... tedavi edilirse ölümcül değildi. Neden-" Perin göğsündeki yarayı yeniden sarmaya başladı. "Boş ver. Beni ilgilendirmez."

Neden ölmek istedim?

Çünkü kalp kırıklığına bir daha katlanmak istemiyorum. Ama işte bir kez daha uçurumun kenarındayım. Çünkü sana aşık olduğumu düşünüyorum, Selkie, ve karşılığında asla aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyorum. Bu benim kaderim. Ama bu sözlerin hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Buna değmezdi.

Bunun yerine, sadece gözlerini kapadı. "Bu" -öksürdü- "senin taşıyabileceğin bir yük değil." Doğrulamaya çalıştı, inledi ve tekrar karyolanın üzerine yığıldı. "Gitmeliyim."

"Henüz hareket edemezsin. Hiçbir yere gitmiyorsun." Perin içini çekti ve yarayı sarmayı bitirip kolundaki yarayla ilgilenmeye başladı. "Denemene de gerek yok."

"Seni yeterince rahatsız ettim. Burada olmamalıydım."

"Seni buraya kendi özgür irademle koydum. Eğer isteseydim-" Denizkızı durdu. Konuşmaya devam edip etmemeyi gözle görülür bir şekilde tartıştı. Omuzlarını mağlup bir şekilde çökerttikten sonra homurdanarak düşüncesini tamamladı. "Seni okyanusun dibinde ölüme terk etmek isteseydim, en başta seni aramaya çıkmazdım."

"Beni bulman için seni kim gönderdi?" *Muhtemelen Abigail'di. Valroy muhtemelen çoktan fazla bir şey yapamayacak kadar sakatlanmıştı.*

Perin'in çenesi seğirdi. "Beni kimse göndermedi. Ben kendimi gönderdim."

Bu onun kafasını karıştırmıştı. Hem de çok şaşırmıştı. Denizkızı onu bulmaya kendi rızasıyla mı gitmişti? Neden gitmişti? Aklından geçen seçeneklerin hepsi imkânsızdı. Onu hain ve tehlikeli bir *umut* yoluna sürükleyen seçenekler. Ve umut ona hayatında hiçbir iyilik yapmamıştı.

Ah, doğru. Kehanet. şimdi cadının Perin'e yanında kalmasını söylediğini hatırladı. Hepsi bu kadardı. O sadece kaderin rüzgârına ikinci kez ters taraftan yakalanmak istemeyen kazazede bir denizciydi.

Ama diğer adamın gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Neredeyse kendisinde de görebileceği bir şey. Umut. Ve bunun korkusu. Gemisine yaklaşan bir fırtınayı izlemek ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek gibi.

Belki de...

"Beni çok endişelendirdin," diye mırıldandı Perin, Anfar'ın yan tarafındaki başka bir yaranın üzerine yerleştirilmiş ikinci bir gazlı bezi değiştirmeye başlarken. Adamın dokunuşu sıcağı ve parmak uçları günlük kullanımdan dolayı pürüzlü olsa da, Anfar'a bakarken herkesin olabileceği kadar dikkatliydi.

Perin'in sözleri Anfar'ın kafasını karıştırdığı kadar dokunuşu da dikkatini dağıttı.

Bunu anlaması bir anını aldı. "Neden?"

"Ölmek üzereydin, işte bu yüzden." Perin işine odaklanmadan önce ona kuşkuyla baktı. "Bunun çok açık olduğunu düşünürdüm."

"Demek istediğim, neden umursuyorsun?"

Perin tereddüt etti ve gözlerini kapattı. "I..." Bir iniltiyle ellerini kısa saçlarında gezdirdi, karıştırdı ve kafa derisini kaşıdı. Anfar ileri uzanıp ona dokunma isteğiyle savaştı. Ama şu anda içinde bulunduğu durumda kollarını kaldırıp kaldıramayacağını bile bilmiyordu.

Bırakın böyle bir şey yapması *gerektiğini*.

Diğer adam bir tür iç tartışmaya kapılmıştı. "Ben önemli biri değilim Anfar. Ben küçüğüm. Tanrıların lanetlediği *bir denizkızıyım*. Unseelie bile olmamalıyım! Türümün çoğu güneşin aydınlattığı saraydan ve ben

-"Ben sadece gemisi olmayan lanet bir *denizciyim*. Ben senin gibi değilim!"

Adamın bu ani çıkışına şaşıran Anfar, bir an için ona sadece aptal aptal bakabildi. Bunun nereden çıktığını ya da neyle ilgili olduğunu anlamamıştı. Perin çok üzgün görünüyordu, omuzları çökmüş, dirsekleri dizlerine dayanmıştı.

Anfar bu cazibeye daha fazla karşı koyamadı. Bir elini uzattı -oldukça titrekti- ve dikkatlice diğer adamın koluna koydu. Artık neredeyse mavimsi gri olan soluk teni, Perin'in güneşte kızarmış bronz teninin yanında çok tuhaf görünüyordu. Unseelie'nin ay ışığıyla aydınlanan dünyasında bile bronz kalmayı başarmıştı.

Perin onu biraz kıskanmıştı.

Ama insan formu batık bir cesede benziyordu. Bunu biliyordu. Onunki güzellik ve ihtişam için yaratılmış bir form değildi. O... sadece neyse oydu. İnce parmakları ve sivri tırnakları ona bir selkie ile karşılaştırıldığında ne kadar canavarca görüldüğünü hatırlatıyordu. Kulakları ve dişlerindeki hafif sivrilik olmasa Perin'in insan olduğu bile söylenebilirdi.

Perin avucunu Anfar'ın elinin üzerine koyduğunda ne yapacağını tam olarak bilemedi. Ya da ne düşüneceğini. Denizkızı onun eline bakıyordu ve temkinli, dikkatli bir şekilde -sanki her hareketinden korkuyormuş gibi- parmaklarını onunkilere geçirdi.

Anfar'ın kalbi sıkışmıştı. Herhangi bir şey yaparak bu anı bozmaktan korkarak donakaldı.

"Ben sadece bir denizkızıyım," diye mırıldandı Perin, kendini tekrarlayarak. "Benim bir önemim yok."

"Ve ben..." Sesi boğuk ve kalındı ve yakın zamanda aldığı yaraların bununla hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç. Bir kez kıkırdadı, zayıfça ve gözlerini yarı yarıya kapattı. "Bana bak."

Perin şaşkınlıkla ona baktı, kaşları bir kez daha ortada birbirine düğümlendi. Diğer elini uzattı ve sanki Anfar en narin kristalden yapılmış gibi ya da dışarıda hafifçe yağan kar gibi kaybolacakmış gibi avucunu Anfar'ın yanağına koydu.

Denizkızı daha da
yaklaştı. "Hey,
çocuklar!"

Perin neredeyse bir adım havaya sıçradı, Anfar da hareket edebileceğini hissetse aynısını yapardı. Kulübenin kapısı içeriye doğru patladı ve duvara çarptı.

Puck.

Nefes nefese kalmıştı, yüzünde hem panik hem de heyecan dolu vahşi bir ifade vardı. Sırıttı, bir kurt gibi keskin ve vahşi. "Sana ihtiyacımız var."

"Yataktan çıkamıyor." Perin ısrar etti. "Geleceğim, ama o-"

"Zor iş. İkinize de ihtiyacı var." Puck elinin tersiyle burnunu sildi ve o anda Anfar burnunun kanadığını fark etti. "Ooh, lanet olsun. Aynı anda çok fazla sıçrama oldu. Gitmemiz gerek. *Şimdi.*"

"Az önce burada değil miydin?" Perin bir kaşını kaldırdı.

"Öyle miydin?" Puck kıkırdadı. "Bu çok eğlenceli! Önemli değil. Gitme zamanı."

Uzun, bitkin bir iç çekişle kendini oturmaya zorladı. Perin yüksek sesle ve tekrar tekrar itiraz etti ama önemli değildi. Unseelie Kraliçesi çağırmişti ve Valroy'un muhtemelen kurtarılması gerekiyordu. Peki o sadık bir dost değilse neydi? "Valroy ne yaptı?"

Puck'ın oldukça vahşi sırıtışı zalim ve kötü niyetli bir hal aldı. "Hiçbir şey. Henüz."

"Harika." Anfar homurdandı. İçinden acı fışkırdı, yakıcı ve keskindi. Ama umurunda değildi. Ancak ayakta durmak başka bir meseleydi. Yere yığılmadan ayakta duramıyordu.

Perin onun yere düşmesini engelledi. O daha itiraz edemeden, denizkızı Anfar'ın kollarından birini omzuna, kendi kollarından birini de beline doladı. "Eğer bunu yapacaksan," dedi denizkızı iç çekerek, "lütfen bu konuda aptallık etme."

"Oh, güven bana." Puck kıs kıs güldü. "Bu iş çok daha aptalca bir hal almak üzere."

ABIGAIL, Puck onu bırakmadan, yanağından öpmeden, "arı-arı-arı" demeden ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmadan önce nerede durduğunun farkına

bile varmamıştı.

Bu ne anlama geliyorsa artık.

Ne olursa olsun, bir gölün kenarında tek başına duruyordu. Mükemmel bir daire olduğu için insan yapımı ya da en azından fae yapımı gibi görünüyordu. Tam ortasında, mükemmel dairesel bir adanın üzerinde, beyaz kabuklu, pembe çiçekleri açmış devasa bir ağaç vardı.

Ancak suyun kendisi ona ürkütücü ve tedirgin edici bir his veriyordu. Kıyıda bir adım uzaklaştı, korkusu omurgasına tırmandı. Sıvı sütümsü ve tuhaftı, neredeyse yarı saydamdı ve yüzeyi yağ gibi farklı renklerde parlıyordu. Sığ görünüyordu, çünkü yüzeyin altında kalan karanlık şekiller vardı, ancak ne olduğunu anlayamadı.

Kıyıda bir tekne duruyordu. Ve içinde, yüzeylerine demir kancalar çakılmış iki büyük kaya gördü. Bunlar ağırlıktı.

Ama... neden?

Puck onu terk etmiş ve yarımsız kalmış olsa da yalnız değildi.

Aslında etrafı sarılmıştı.

Titania kıyıda duruyordu, uzun ipek elbisesi gölün ortasındaki ağacın soluk pembe yapraklarıyla uyumluydu. Başını dik tutuyordu ve başının üzerinde ince, narin, altın tacı vardı. O, Abigail'in her zaman olmasını beklediği muhteşem, titiz ve yüce kraliçeydi. Gözlerinde ne dostluk ne de nezaket vardı.

İkisinin de etrafını parıldayan zırhları, mızrakları, kılıçları ve kalkanlarıyla askerlerden oluşan bir duvar sarmıştı. Mesaj açıktı. Aptalca bir şey yapmaya kalkışırca, bu topyekûn bir savaş anlamına gelecekti.

Yine de böyle bir şeyden nasıl kaçınacağına dair hiçbir fikri yoktu. Çünkü orada, açıklığın ortasında, Titania ile Abigail'in arasında iki büküm yatan Valroy'du. Ya da ondan geriye kalanlar.

Onun kırık ve sakat halini görünce kalbi ikiye bölündü. Ona doğru koştu ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kanatlarının kemiklerini görebiliyordu, açıklıkların arasındaki et yırtılmış ve kopmuştu.

Yine de görüldüğü gibi değildi. Bunu artık biliyordu. İmgeleminde ona gösterilen şeyin bilgisi, vahşi bir hayvan gibi onu pençeliyor, hareketsiz kalmayı reddediyordu. Bunun ne anlama geldiğini ya da şimdi öğrendiği gerçek hakkında ne hissettiğini düşünecek bir anı bile olmamıştı.

Ama onu dövülmüş, kanlar içinde ve işkence görmüş halde görünce... kalbi yine de kırıldı. Hiç düşünmeden onun yanına koşmuştu ve ancak şimdi başını kucağına aldığı anda içinde bulundukları durumun gerçekliğini hatırladı.

"*Labirenti çöz*," demişti.

Şimdi onun ne demek istediğini biliyordu. Ve cevap...?

Saçlarını nazikçe okşayarak gözlerinin yavaşça yarıya kadar açılmasını ve sanki bir darbe bekliyormuş gibi seğirmesini izledi. "Benim, Valroy. Buradayım."

Tek bir kelime fısıldarken bile yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve rahatlamış bir ifade vardı. "Kaç." Konuşacak gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. Kafasını kesmeye çalıştıkları ve başaramadıkları belli olan boynunun etrafındaki çizgi kırmızı ve hamdı ama iyileşmeye çalışmıştı. Geri kalanı da daha iyi durumda değildi, hatta çoğu daha kötüydü.

Kaçın.

Çenesi titredi.

Bugün sadece kötünden daha kötüye gitmeye devam edecekti. Titania'ya baktığında, ayrıntıları bilmesi bile ne olmak üzere olduğunu anladı. Şaşırmaması gerekirdi. O da tıpkı kucağında kanlar içinde yatan adam gibi bir tehdit ve tehlikeydi. "Burası neresi?"

"Burası Acılar Gölü. Esir olarak aldığımız kokuşmuş Unseelie *canavarlarının* doğaya geri gönderildiği yer." Kraliçe alay etti. "Hayatın şarkısına geri dönebilecekleri ve daha büyük, daha asil bir amaca hizmet edebilecekleri yer."

Doğaya geri gönderilmek. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ve ne gerektirdiğini de biliyordu. "Bunu tam olarak nasıl yapıyorsunuz?"

Titania eliyle suyu işaret etti. "Sevgili *Kralımız* Valroy'un aksine" - kelimeyi neredeyse tükürüyordu- "tutsaklarımız acı hissetmez. Göle bırakıldıklarında, yavaş yavaş çözülürken kendi düşüncelerinin lanetinden başka bir şey hissetmezler."

"Çözülmek." İçini soğuk bir korku kapladı. "*Çözülmek mi?*"

"Kemiklerine kadar. Bazen yıllar sürer. Bazen yüzyıllar. Onun için mi? Bunun olacağından şüpheliyim. Size söz veriyorum, bu acısız bir kader. Boğulmanın verdiği rahatsızlığı bile çekmezler." Titania'nın sözleri etraflarındaki kış havası kadar buz gibiydi. Ve bir o kadar da bağışlayıcıydı.

"Yani onu sonsuza dek gölün dibine mi zincirleyeceksiniz?"

"Evet."

Eğilerek Valroy'un şakağını öptü. "Ya sana karşı durmak için harekete geçersen?"

"Ona katılacaksın." Titania'nın çenesi seğirdi. "Seninle kardeş olacağımızı ummuştum, hâlâ da umuyorum. Bu ona verebileceğim en nazik kader, Tir n'Aill'e verebileceğim en nazik kader. Acı nedir bilmeyecek. Acı çekmeyecek. Düşüncelerinin arkadaşlığından başka bir şey bilmeyecek. Belki rüyalarında hâlâ birlikte olabilirsiniz. Bu onun için, bizim için, herkes için huzurdur."

Bir yanı onu dinlemek istiyordu. Titania'nın önerdiği şeyin mantıklı, makul, şefkatli bir seçim olduğunu bilen bir yanı.

Merhametli olan.

Abigail gözlerini kapadı ve bir an acı kış rüzgârının öpücüğünü hissederek Valroy'un kollarında bir daha asla sıcaklık bulamayacağı bir dünya hayal etti. Onun gülüşünü ancak anıların hayaletlerinde ya da çalınmış rüyalarda duyabileceği bir dünya.

Tersine, *yanmayan* bir dünya.

Valroy'un gerçekte her ne ise, onun pençesinde olmayan bir dünya.

bir

dün "Onunla biraz konuşabilir miyim?" Titania'ya baktı.

yay

dı.

"Yalnız mı?"

Kraliçe uzun bir süre tereddüt etti. Evet demek istemiyordu. Ama sonunda, bir nefes aldıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ. Vedalaş, Abigail."

Belki de. Belki de değil. Abigail uzandı ve Gle'Golun'a büyümesini emretti. Etrafindan bir daire şeklinde, sarmaşıklardan oluşan bir kubbe yükseldi, birbirlerine dolanarak kıvrıldılar. Titania'nın onları korumasız bırakmayacağını biliyordu ve Abigail de mahremiyetin bir parçasını elde etmek için elinden geleni yapacaktı. Karmaşık desenin o anda yapabileceği en iyi barınağa dönüşmesini izlerken gülümsedi.

"Çok güzel." Valroy'un sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Gittikçe güçleniyorsun..."

Dikkatini tekrar ona çevirerek, avucunu kalbinin üzerinde duran Labirent'in mürekkepli çemberinin üzerine koymadan önce bir an için onun yanağını okşadı. Yeni bir anlam taşıyordu. Yeni ve korkunç bir anlam.

Kıkırdadı ve ona doğru zayıfça sıırttı. "Morrigan?"

Abigail bir kez başını sallamadan önce irkildi. Demek doğrudu. Gerçekten doğrudu. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama bunu daha önce bir kez düşünmüştü, değil mi? Fae'ler şekil değiştirenler ve canavarlardı. Eğer Anfar'ın gerçek formu büyük ve güçlü bir deniz canavarıysa, Valroy neye dönüşebilirdi?

Ama sorulacak doğru soru bu değildi.

Sorması gereken doğru soru onun şekilleri ya da formları değildi. Onun gerçeği hakkındaydı.

Belli belirsiz parlayan gözlerini kapadı. "Bu" -öksürdü- "hile. Artık hayatımı kaybetmeyeceğim. Sana cevap verildi." Demir zincirler, etinin derinliklerine saplanmış dikenler, elini onunkinin arkasına koymak için kaydırırken takırdadı. Kollarındaki yaraların arasından kemikleri görebiliyordu. Adam gözlerini açtı ve onu izledi, yorgun ve üzgündü. "Anlaşmamız iptal oldu."

Adam ona gülümserken, gözlerindeki kederle uyuşmayan o orantısız, şeytani ifadeyle, sessizce ve abartılı bir şekilde gülmek zorunda kaldı. Sessizce, ona ne sorduğunu biliyordu.

"Gerçekte ne olduğumu bildiğin halde beni hâlâ sevebilir misin?"

Ve azımsanmayacak bir dehşetle fark etti ki... evet. Evet, sevebilirdi. Gerçeğin şokunun kendisini ona bağlayan görünmez zincirlerden kurtaracak kadar korkunç olacağını ummuştı. Ama şimdi onu Tir n'Aill'e kaçırdığı günden çok farklı yollarla da olsa hâlâ onun tutsağıydı.

Labirentin içine.

Sanırım ormanı tarafından "ağaca bağlanmak" şimdi çok anlamlı geliyor. Gülmemeye çalıştı. Denedi ve başarısız oldu, çıkan ses onu bitkin düşürmüş olsa bile. "Bu benden sakladığın büyük bir sır," diye mırıldandı ona doğru, mavi saçlarından kanlı bir tutamı yüzünden okşayarak. "Sana oldukça kızgın olmalıyım."

"Hiç de sır değil. İpuçları oradaydı. Sen sadece bunun mümkün olduğunu düşünmedin" -sözleri bir acı tıslamasıyla kesildi- "mümkün olduğunu düşünmedin. Ayrıca bu bizim bilmecemizdi. Oyunumuz buydu. Labirenti çözmek." Elini kalbinin ve üzerinde taşıdığı mürekkepli labirentin üzerine koydu.

O haklıydı. Artık pek çok şey daha anlamlıydı. Görünüşteki ölümsüzlüğü. Labirent'in onun ruh haline, hayal gücüne göre dönmesi ve tepki vermesi. Kabusları. Nerede olursa olsun Labirent'in merkezi olduğu gerçeği. Anlamının bu kadar gerçekçi olduğunu tahmin etmese de, bu sözleri kaç kez kendisi bile söylemişti?

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, reddedileceğine inandığı şeyi kabul edercesine ona gülümsedi.

Sanki celladın baltasının düşmesini istemiş gibi kelimeleri yüksek sesle söyledi.

"Ben Labirent'im."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

V alroy, Abigail'in gerçeklerle boğuşmasını bitkinlik ve acı içinde izledi. Sadece etrafındaki tüm dünyanın değil, onun da gerçeğiyle. *Onun* gerçekte kim, *ne* olduğu gerçeğiyle.

"Bunu... başka bir zaman yapabilir miyiz?" Yutkundu, boğazının sanki çivi yutmaya zorlanmış gibi çizildiğini hissetti. Neyse ki o kadar ileri gitmemişlerdi. "Şu anda kendimi biraz keyifsiz hissediyorum."

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı ve o da cevabını biliyordu.

İçini çekti. Kadın haklıydı. Muhtemelen başka bir zaman olmayacaktı. Ya onu göle terk edecek ya da Titania ve askerleriyle savaşacak ve muhtemelen kaybedecekti. Sevgili karısını seviyordu - onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyordu - ama cadaloz kraliçeyle tek başına yüzleşmeye hazır değildi.

Ve o da hiç iyi olmazdı.

"Bana gerçeği söyle," diye fısıldadı. "Her şeyi. Lütfen."

O kimdi ki onu reddedecekti? Alay etti. "Ben karanlığın dokusunun bir parçasıyım."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu fırçalayıp uzaklaştırmayı ne kadar da isterdi. "Anlamıyorum."

"Ben durdurulamaz bir kâbustum." Konuşurken kelimelerinin çatlamasını engellemeye çalıştı ama bu çok zordu. Şu anda her iki ciğerine de tam olarak sahip olup olmadığını bilmiyordu. Ve her seğirmesi, her dönüşü, içinden yeni acı dalgalarının fırlamasına neden oluyordu. Olabildiğince hareketsiz kalmayı tercih etti, olduğu gibi onun kucağına uzandı.

Son birkaç gündür yaşadığı en büyük rahatlık kesinlikle buydu.

"Hamdım. İlkel. Zamanın başlangıcından beri Tir n'Aill'de var olan, perdenin ötesinden gelen bir karanlık güç. Belki de Tir n'Aill'in oluşumundan bile önce. Ben dünyalar arasındaki derinlikten gelen kadim bir yaratığım." Bir an için gözlerini kapadı ve o günleri hatırladı. Bulanık ve tuhaflar ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen uzun zaman dizilerinde bir araya geliyorlardı. Sanki zaman doğrusal değil de... daha çok bir dizi anmış gibiydi. "Ben Labirent'tim, bir adı olmadan önce. Bir tasarımı olmadan önce. Ben kaos ve ölümdüm."

Eğer onu bu kadar çok sevmeseydi, yüzündeki korku ve şaşkınlık ifadesi ona komik gelebilirdi. "Hâlâ Morrigan'ın çocuğu musun? Yoksa bu bir yalan mı?"

"Evet. Bir bakıma öyle." Onun hikâyesini dinlerken kendi kalbi kırıldı. Ona acı vermekten yorulmuştu. Ama bunun asla sona ermeyeceğini de biliyordu. Bu onun doğasında vardı. Basitçe böyle biriydi. "Bu dünyanın yok olduğunu görmek, kibirli Seelie'leri cezalandırmak ve zehirli insanları yok etmek istiyordu. Bunu yapabilecek güce sahip olduğunu biliyordu. Morrigan iblisi doğurdu. Ve hamile olduğu halde benden önce geldi. Bu Bilinmeyen Büyük Güç'ten önce geldi ve bana bir anlaşma teklif etti. Bir oyun teklif etti. Ve iyi bir oyalamaya nasıl karşı koyamayacağımı bilirsin."

Abigail yorgun bir kahkaha attı.

"Eğer bunu onun için yaparsam, Seelie'leri ve insanları yok edersem, bana Tir n'Aill'i verir. Ama karşılığında Seelie olmayanları yakınımnda tutmam, onun seçtiği insanları korumam ve onlardan biri olmam gerekiyordu. Ben de tabii ki evet dedim." Valroy öksürdü ve yüzünü buruşturdu. İki ciğerine de sahip olmadığında canı çok yanıyordu. "Onun için kendimi küçültecektim. Kendi varlığımı feda eder ve geçici gölgeleri terk ederdim, eğer bu beni besleyen ölüm açlığını sonunda doyurabileceğim anlamına geliyorsa. Kaltağın fikrini değiştirmesi çok kötü."

İç çekti.

Gözlerini tekrar kapattı. Onun kendisini reddettiğini görmek istemiyordu. İğrenmesini. Nefretini. "Ama onun oyunu olmasa bile, ben-" Taze, keskin, sivri bir acı mızrağı omurgasını parçaladığında kusmamak için durdu.

Nefes alabildiğinde tekrar başladı. "Anlayamadığım neşeyi, kederi, şehveti, nefreti, aşkı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilme şansı istedim. Deneyimleyemediğim. Ben de evet dedim. O şeytanı doğurdu ve bu çiftleşmeden ben şekil alabildim. Kendimi onun içindeki hayatın içine koydum ve şimdi karşınızda gördüğünüz şeyim."

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

Adam güldü ve gözlerini açarak elinden geldiğince ona gülümsedi. "Evet, çünkü bu insanın yapmak isteyeceği bir konuşma. 'Sevgili aşkım, ben solgunluğun ötesinden gelen, kendime yardım edemediğim için iki dünyayı yok etmek isteyen eski ve durdurulamaz bir canavarım. Hardalı uzatır mısın?'"

Bu onun kıkırdamasına neden oldu. Zavallı şey bitkin görünüyordu - tamamen yenilmişti. Etrafındaki dünyanın ağırlığıyla omuzları çökmüştü.

Her şeyi öpüp geçmeyi diledi. Her şeyi yoluna koyana kadar ona sarılmayı. Ama iki kolunu da tam olarak kullanamıyordu. Bu işi biraz zorlaştırabilirdi.

Başından beri sorunlarının kaynağının kendisi olduğu gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Doğruluğunun bedeli de buydu. Ona çok fazla yük vermişti. Ve bu son olacaktı.

"Bana veda etme," diye mırıldandı. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu sadece yarına kadar bir ayrılık. Ben ebediyim, benim küçük cadım. Ve bir gün sana geri döneceğim - bu dünya toza dönüştüğünde ve ben bir kez daha ruhani olduğumda bile. Labirentime gir ve onu kucakla, böylece beni de kucaklamış olacaksın."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatınca, adam elini yanağına götürmekte zorlandı. Ona yardım etmek zorunda kaldı, sanki ikiye ayrılmasından korkuyormuş gibi kolunun ağırlığını nazikçe destekledi. Hayır, yapamazdı. Daha önce de denemişlerdi. "Tahtınızı alın kraliçem. Ayrılığımızla gelen huzuru alın."

Onu öptü. Ona yaklaştı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı ve adam bunun her saniyesinin tadını çıkardı, çünkü bu muhtemelen son öpücüğü olacaktı. Bu bir vedaydı.

Kelimeleri duymaya dayanamasa bile.

Çünkü kimse benim gibi bir canavarı seçmez, peşimden getirdiğim ölümü bile bile.

ABIGAIL gerçeğin ağırlığını üzerinde hissetti. Ona anlattığı hikâye -kökeni hakkındaki gerçek- onu sersemletmişti. Bir şişe alkol içip sıcak bir banyoya girmeyi ve sadece ağlamayı diledi.

İmgelemindeki o ağaca dokunduğu anda, ona ulaşabileceğini anlamıştı. Altındaki kanayan dünyanın tamamından geçen yozlaşmayı, karanlığı ve kötülüğü hissetmişti.

Kollarında vahşice yatan ve işkence gören şeytandan çok daha fazlasıydı. Onun gerçekte ne olduğunu anlaması yıllarını alabilirdi.

olduğunu söyledi. Ve daha da önemlisi, bu konuda ne *yapmak* istediğini.

Ama böyle bir lüksü yoktu. Seçim yapmak zorundaydı. Ve şimdi seçmek zorundaydı.

"Abigail. Vakit geldi." Titania'nın yükselen sesi, Abigail'in kendisi ve kocası etrafında büyüttüğü sarmaşıklardan örülü kubbeyi delip geçti. Kralının. Valroy. Dünyanın ötesinden gelen kadim ve durdurulamaz bir kötülük.

Kahretsin.

Bir köşeye çekilmek istedi ama seçim yapma zamanı gelmişti.

Ama kimi kandırıyordu ki?

Dürüst olsaydı, gerçekten dürüst olsaydı, verecek bir kararı yoktu. Bu tam da Morrigan'ın kısa ve öz bir şekilde belirttiği gibiydi. Sadece zaman kaybediyor, bir kararın eşiğinde oyalanıyordu, çünkü zihni ona bunun yanlış olduğunu söylüyordu.

Yine de ruhu gerçeği biliyordu.

Sarmaşıkları bırakıp toprağa geri çekilmelerini ve yok olmalarını izleyerek kollarındaki adama baktı. Ama o bir insan değildi, değil mi? Gerçek bir Fae bile değildi. O sadece kendisiydi. Valroy gibisi yoktu.

Ve yüzündeki keder ifadesi ruhunu paramparça etti. *Ayrılığımızla gelen huzuru al.* Söylediği buydu. Ve akıllıca bir tavsiyeydi. Herkesin ona söyleyeceği sözlerdi. Yapması gereken de buydu.

Onu terk etmeliydi.

Onu Acılar Gölü'ne bırakmalıydı.

Onu rüyalarında tutmalı ve o yaşamayan ve ölmeyen yerde oyalanırken yavaş yavaş aklını kaybetmesini izlemeliydi. Ama...

Hayır.

Yapamazdı.

Valroy'u seviyordu.

Onu seviyordu. Her şeyini. Karanlık gelsin, savaş gelsin, ölüm gelsin.

Ne olursa olsun.

O Labirent'ti. O ilkel bir kötüydü. Ve o da onun geliniydi.

Gözlerini açarak onu bir kez daha öptü. Yavaşça, elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onu tekrar yere yatırdı. Gözleri kapalıydı ve

gözyaşlarının yanaklarından yavaşça süzülüşünü izledi.

Bu iyi bir tavsiyeydi. Ve onun bunu kabul edeceğine inanıyordu.

Gerçekten ne kadar aptal olduğumu bilmiyorsun, değil mi? Belli belirsiz bir gülümsemeyle ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve Titania'ya baktı. "Hayır."

"Ne demek *hayır*?" Titania ince bir kaşını ona doğru eğdi.

Olmak üzere olan şey için kendini hazırladı. "O benim kralım ve ben de onun kraliçesiyim. Onu terk etmeyeceğim."

Valroy güldü. Sessizce ama yine de güldü. Onun kaburgalarına tekme atmak istedi ama birçoğu kırıldığı ve ikisi görüldüğü için bunun kabalık olacağına karar verdi.

Titania'nın keskin yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi. Hayal kırıklığı ama şaşkınlık değil. "Öyle olsun." Başını salladı ve bileğinin bir hareketiyle muhafızlarına işaret etti.

Ve bununla mı?

Savaş başladı.

TITANIA KAOSUN BAŞLAMASINI İZLEDİ.

Ve muhafızlarını kaybettiği için biraz üzüldü. Birçoğunun öleceğini biliyordu; yerine getirdikleri görevi biliyorlardı. Abigail'e karşı durduklarında Gle'Golun yüzünden öleceklerini biliyorlardı.

Ve Seelie'den Unseelie Kraliçesi'ne dönüşen genç cadı, zorlu bir rakipti. Gerçekten de, eğer kadın güçlerinin kapsamını bilseydi ve onları doğru şekilde kullanacak beceri ve pratiğe sahip olsaydı, hepsi birkaç dakika içinde toprakta bırakılmış kemiklerden başka bir şey olmazdı.

Ama o yetenekli değildi. Pratik de yapmamıştı.

Titania'nın başarı için tek fırsatı da buydu.

Valroy ayağa kalkmaya çalıştı ama onu hâlâ bağlayan zincirler yüzünden hiçbir şey yapamadı. Titania'nın, işkence görmüş ve kırılmış olsa bile piçin yine de ayağa kalkmayı ve dövüşmeyi başaracağından hiç şüphesi yoktu.

Titania'nın bugün kazanmasının iki nedeni vardı. Birincisi, Abigail'in askerlerini öldürmek istemiyor gibi görünmesiydi. Gle'Golun Ağlayan Söğütler'in tüm korusunu parçalayabilirdi ama çiçekler Titania'nın getirdiği altın zırhlı askerleri sadece koparır ve keserdi.

İkincisi?

Hiç kimse, yeni Unseelie Kraliçesi bile tek başına ayakta duramazdı.

Abigail deneyimsizdi ve sayıca da azdı. Yanında ona katılacak, onunla birlikte savaşacak kimse yoktu. Küçük korkak Puck bile onu kaderine terk etmişti. Titania hayal kırıklığıyla başını salladı. Zavallı kız anlamıyordu.

Canavarı sevmeyi seçerse kimse onun yanında durmayacaktı. Hiç kimse.

ABIGAIL 'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Askerleri uzak tutmak için sarmaşıklarını kullandı ama onları öldürmek gibi bir arzusu yoktu. Hayatlarına son vermek istemiyordu. Adamlardan biri ona bir mızrak fırlattı ve o da refleks olarak eğildi. Gle'Golun silahı havada yakaladı ve hem tahtayı hem de metali yiyerek onu toza dönüştürdü.

Başka bir asker etraflarına çizdiği çemberin üzerinden atlamaya kalktı ve kan dökmeme arzusu sınıandı.

Öldürmek istemiyordu.

Ölmek de istemiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı adama, sarmaşıklar onu toprağa sürüklerken, dikenli dallar çoktan etinin derinliklerine işlemişti. Çiçekler hayatını içip bedenini yutarken adam acı içinde çığlık attı. Askerin kemiklerden başka bir şey olmaması sadece birkaç dakika sürdü.

Ayağa kalkarak, artık savaşmakta çok daha tereddütlü olan diğer askerlere baktı. "Gidin. Lütfen. Sizi bitirmek istemiyorum." Yanağındaki gözyaşını sildi. "Bunu istemiyorum."

"Sen seçimini yaptın," diye açıkladı Titania. "Hepimizi *onun* elleriyle öldürmeyi seçtin. Şimdi de kendi kanını temiz tutmak mı istiyorsun? Korkak."

"Ben korkak değilim." Abigail yumruklarını sıktı. "Korkak değilim. Kimsenin ölmesini istemem. Sevdığım adamdan da vazgeçemem."

"O zaman biri olmadan diğerine sahip olabileceğini düşünmekle aptallık ediyorsun." Titania eliyle bir işaret yaptı ve Abigail ayaklarının altındaki zeminin kaymasıyla irkildi. Toprak okyanusun gelgiti gibi yuvarlanırken, sarmaşıkları toprağın kendisi tarafından yutuldu. Abigail onları yüzeyin üzerinde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Yalnızsın Abigail Moore. Beni yenemezsin," diye bağırdı Titania kargaşanın içinden.

Abigail'in şaşkınlığı ve mücadelesi sırasında askerler safları bozdu. İçlerinden biri kılıcını başının üzerine kaldırdı.

Valroy öfkeyle kükredi ama onları durdurmak için hiçbir şey yapamadı.

Abigail çılglık attı.

Kılıç düştü.

Ve yüz bin kırık cam parçasından yapılmış bir yaratığın koluyla karşılaştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Chaos.

Saf kaos.

Valroy kavgaya katılabilecek kadar güçlü olsaydı bundan keyif alabilirdi. Hal böyleyken, dikenli demir zincirlerin etini parçalayan ağırlığını hissederek orada öylece yatıyordu. Ayağa kalkmak için çabaladı, ancak bacaklarından birinde onu hareket ettirmek için gereken kasların büyük bir kısmı eksikti.

Ama umurunda
değildi. Ayağa
kalkacaktı.

Ve sevdiği kadını savunacaktı. Çünkü kadın onu seçmişti, *onu!* Ruhunun gerçeğini bilerek. Sonunda kim ve ne olduğunu biliyordu. Ve onu öpmüştü... ve onun yanında durmayı seçmişti.

O da duracaktı. Ve ona yardım edecekti.

Etrafında devam eden kavgayı dinlerken iki kez düştü. Cruinn ve Bayodan, Puck'la birlikte gelmiş, savaşın gidişatını değiştirmişlerdi ama Unseelie'ler hâlâ sayıca çok azdı.

Ama Abigail ellerindeydi. Öfkeyle, bildiği hiçbir yerde var olduğunu düşünmediği devasa bir hayvanın şekline bürünmüştü. At gövdeli hayvanın kafasından geyik boynuzları çıkıyordu ve her yeri gözlerinin rengiyle aynı yosunlu yeşildi. Ve *öfkeden* kuduruyordu.

Abigail'in altın zırhlı Seelie askerlerinden birkaçına çarparak onları uçurmasını izlerken kendini tutamayarak güldü. Toynaklar tekmelenip savruldu ve bir askerin göğüs zırhının gürültüyle kırıldığını duydu. Belki de kaburgaları da onunla birlikte kırılmıştı. Valroy emin değildi. Öyle olduğunu umuyordu.

Dizlerinin üzerindeydi ve ilerleme kaydettiği için kendisiyle gurur duyuyordu ki yer bir kez daha onu karşılamak için yükseldi. Eller onu yakaladı ve kendisine dokunmaya cüret eden kişiye tısladı. Her ne kadar işe yaramaz bir saldırı olsa da onlara doğru hamle yapmak istedi ama kısa sürede durdu.

Gözlerini kırptırdı. "Selkie?"

Selkie, gerçekten de. Perin demir zinciri ondan çözüyor, çıplak teni demirle buluştuğunda acı çekiyordu. Bu onu yakabilirdi ama eski denizci bunu umursamıyor gibiydi. Yüzünde metanetli bir ifade vardı ve

Valroy'un kafa karışıklığı ve etraflarındaki savaş ve kaosun gürültüsü. Yaşamak için gemilerde bulunmuştu. Belki de bu onun atlatması gereken başka bir fırtınaydı.

Ve selkie'nin gelmesiyle...

İşte kükreme geldi. Bas gümbürtüsüyle ağaçları sarsan, taşları yerinden oynatan ve vahşi hayvanların kaçışmasına neden olan bir ses. Neredeyse bir sestten çok bir his gibiydi ve Valroy'un dişlerini kenetledi. Bu sestten nefret ederdi. Daha önce birkaç kez duymuştu.

Herkes dondu kaldı.

Valroy hariç herkes. O

güldü.

Bir öksürükle elindeki kanı yere tükürdü ve sıırttı. Artık ayağa kalkmasına gerek kalmamıştı. Süvariler gelmişti. "Oh, merhaba, Anfar."

^{CADI}, şekil değiştiren, keçi kral, casusluk ustası ve şimdi de deniz canavarı.

Titania ne zaman yenildiğini biliyordu.

Öfkeyle yüzünü buruşturarak askerlerine -ya da onlardan geriye kalanlara- geri çekilmeleri için bağırdı. Bu günü kaybetmişlerdi. Ama yarını kaybetmeyeceklerdi. Kaybedemezdi. *Kaybedemezdi*. Yoksa dünyanın kendisi yanacaktı.

Savaş başlamıştı.

Unseelie Kralı kraliçesini kazanmıştı ve artık özgürdü.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Lanet olsun sana, Abigail Moore.

Umarım ne yaptığını anlamışsındır.

^{ABIGAIL}, formunun tekrar insan formuna dönüşmesine izin verip olduğu yerde otururken nefes nefese kalmıştı, hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Omzundaki bir yaradan kan akıyordu ve çok ciddi görünmese de çok acıyordu.

Yine de yarayı sarması gerekecekti ve - Puck önünde belirip anında yarayı temizlemeye ve ilgilenmeye başlayınca şok içinde gözlerini kırptırdı.

Gülümsedi ve onu kovmaya gitti. "Benden daha yaralı olanlar var. Ben-"

Onu burnunun ucundan dürttü. "Boop." Ve ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti.

Ne tuhaf bir yaratık. Ne tuhaf, ne çılgın bir yaratık. Ama onun kendi tarafında olmasından son derece memnundu. "Diğerlerini getirmişsin."

"Getirdim." Adam sıırttı.

Ona bu kadar çok arkadaşını tehlikeye atmanın ne kadar tehlikeli olacağını anlatmaya gitti. Özellikle de şu anda bir ağaca yaslanmış, yan tarafını tutmakta olan, gözleri kapalı ve yüz hatları acıyla gerilmiş Anfar'a. Deniz canavarı, gerçek formu olan devasa deniz canavarına dönüşmeden *önce* çoktan unutulacak kadar hırpalanmıştı.

Ormanın kenarına yakın bir yerde durup birbirleriyle sessizce konuşan Cruinn ve Bayodan'ın yardımı konusunda ne hissettiğini de bilmiyordu. Bayodan'ın kuyruğu arkasında tedirgin bir şekilde sallanıyordu. Valroy'un kendisine ihanet eden iki Unseelie saray mensubuna ne yapmayı planladığını hayal bile edemiyordu. İkisine de ihanet etmişti.

Yine de gelmemişler miydi? Mücadeleye atlamamışlar mıydı? Başarılı olup olamayacaklarını bilmiyordu. Orada, kanlı çimlerin üzerinde oturup Puck'ın yarasını sarmasını izlemek yerine, insanları *eriten* bir gölün dibine zincirlenebilirdi.

Yaralardan bahsetmişken. Zavallı Perin. Selkie'nin ellerinin durumuna bakıp ürperdi. Sanki güneşten yanmış gibi kızarmışlardı ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Valroy'u bağlayan zincirleri çözmeyi bitirdi ve denizkızını uzaklaştırdı. Denizci kaşlarını çatarak ayağa kalktı, postunu omuzlarına çekti ve iç çekerek Anfar'la ilgilenmeye gitti.

Anfar'ın ortaya çıkışı Seelie askerlerinin geri kalanını korkutmuş ve muhtemelen pek çok canı kurtarmıştı. Şimdiden otların arasında yatan çok fazla ölü vardı. Deniz canavarı için ne kadar endişelense de, Anfar savaşı daha fazla kan dökülmeden sona erdirmişti. Titania ve diğerleri geri çekilmiş, geriye kendilerinin ve ölülerin durumunu değerlendirmek kalmıştı.

"Bitti!" Puck gülümsedi ve gazlı bez şeridini koluna sevimli küçük bir fiyonk şeklinde bağladı.

Kız ona gülümsedi, yorgunluğu yüzünden biraz orantısızdı ve öne doğru eğilip yanağından öptü. Ona teşekkür edemezdi -hâlâ alışmaya çalıştığı bir davranıştı bu- ama bu kadarı yeterliydi.

Valroy çimlerin üzerinde sırtüstü yatıyordu, göğsü yavaş hareketlerle inip kalkıyordu. Ayağa kalktı, bocaladı, neredeyse düşüyordu -Puck onu dik tuttu- ve ona bir kez daha gülümsedi. "Git Anfar'a yardım et. Onu dinlenebileceği bir yere götür. İyi olduğunu sanmıyorum."

"Orada 'Uzun, Mavi ve Kaltak' ile iyi olacak mısın?" Puck başını Valroy'a doğru salladı. "Sanırım *berbat* bir ruh hali içinde."

Abigail bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı. "Sanırım iyileşmesi biraz zaman alacak. Endişelenmemiz gerekene kadar o kadar vaktimiz var."

"Peki! Onun dikkatini nasıl dağıtacağını biliyorum." Puck onun kıcını tokatladı.

Kız bir çığlık attı ve karşılık olarak onun göğsüne vurdu. Daha doğrusu denedi. Adam ortadan kayboldu ve kız onun kıkırdadığını duydu. Göz açıp kapayınca kadar Anfar'ın yanında yeniden belirdi ve deniz canavarını kontrol etmek için eğildi, şakacı hareketini çoktan unutmuştu.

Başını iki yana salladı.

Fae.

Valroy'a doğru topallayarak -ah, Tanrım, bileği acıyordu- neredeyse onun yanında dizlerinin üzerine çöküyordu. Niyet ettiğinden çok daha az zarif bir hareketti bu ve neredeyse Valroy'un üzerine yığılıyordu.

Adam güldü. Sessizdi, zayıftı ama ona baktığında, adam gözleri kapalı, hafifçe parlayan safir gözlerle onu izliyordu. Yorgunluk noktasının ötesinde görünüyordu. Kalın, kızgın kırmızı yanıklar vücudunu çaprazlama çiziyordu, demir zincirin halkaları onu çiğ ete işleyen bir demir gibi dağlamıştı.

Ama ona gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu, gözlerinde yankılanan ve neredeyse ağlamak istemesine neden olan bir tür şefkatle. Tüm acısına, az önce katlandığı tüm işkenceye rağmen, gözlerinde tek bir şeyle ona bakıyordu.

Aşk.

Titania bunun gerçek olduğunu nasıl göremezdi? Abigail uzandı ve adamın mavi saçlarından bir tutamı nazıkçe okşayarak yüzünden uzaklaştırdı. "Merhaba."

"Kaç tane öldürdün?" Adam sırtıttı. Kadın kaşlarını çattı. "Bilmek istemiyorum."

"Pah." Oturmaya çalıştı, inledi ve tekrar çimlerin üzerine düştü. "Hiç eğlenceli değilsin. Ancak çok yakında, topuğunun altında kaç Seelie ezdiğinin sayısını unutacaksın sanırım. Ya da duruma göre toynaklarının."

Çenesi titredi. "Gelecek olan şiddetten bahsetmesek olmaz mı? Ben senin gibi bundan zevk almıyorum."

"Henüz."

Ters ters baktı.

"İyi, iyi..." Öksürdü, başını çevirdi ve yanındaki yere kan tükürdü. "Alkole ihtiyacım var. Çok fazla-oh. Anfar iyi mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bilmiyorum. Dügün gecesi Cruinn tarafından kötü bir durumda bırakıldı ve... sanırım bu efor ona iyi gelmedi."

Valroy içini çekti. "Yaşayacaktır. Öldürmesi zor bir piçtir." Tekrar oturmak için çabaladı ve Valroy ona yardım etti. Kanatlarını görünce acı içinde tısladı. Kemikten başka bir şey değillerdi. Ona daha fazla acı çektirmemek için nereye dokunacağını bilmiyordu.

Ama bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Ona yaslandı ve kadın da onu elinden geldiğince nazikçe kollarının arasına aldı.

Alnını onun şakağına dayayarak uzun, düzensiz bir iç çekti. Onun kucağında teselli bulurken gerginlik onu terk etti. "O iyileşecek. Ben de iyileşeceğim."

Onun saçlarını nazikçe okşadı, gözlerini kapattı ve o an için güvende olduğu gerçeğiyle huzur bulmaya çalıştı. Şu an için dünya yanmıyordu.

Birisi sessizce boğazını temizledi. Başını çevirdi ve Cruinn ile Bayodan'a baktı. O anki gerginliği anında geri döndü.

"İhanetlerinizi unutmadım." Valroy yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi. "Ben de affetmedim."

Bayodan ve Cruinn başlarını eğdi, Cruinn eşinden çok daha üzgün görünüyordu. Şekil değiştirenler ellerini önlerinde kavuşturup suçluluk ve pişmanlık içinde Anfar'a baktılar. "Ona zarar vermek istemezdik. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Onu öldürebilecekken canlı bıraktık."

"Başka seçeneğimiz yoktu." Valroy yerinden kıpırdandı, açıkça ayağa kalkmak istiyordu. Abigail küçük bir protesto sesi çıkardı ama Unseelie Kralı'nı durdurmak mümkün değildi. Sadece ona yardım etmek için elinden geleni yapabilir, ağırlığını elinden geldiğince destekleyebilirdi.

Sonunda, acı çeke çeke ayağa kalkabildi. Adamın kaslarındaki gerginlikten kaynaklanan titremeyi hissedebiliyordu. "Başka seçeneğim yok mu diyorsun?"

"Titania törenden önce Abigail'i öldürmeyi planlıyordu. Casusları bizim bile hepsini durduramayacağımız kadar uzağa ulaşıyor." Bayodan bir elini Cruinn'in omzuna koydu. "Bir seçeneğimiz vardı, evet. Ya size ihanet edecektik ya da Leydi Abigail'e verdiğimiz yemine ihanet edecektik." Yüz ifadesi karardı. "Ve bunu yaparken, onu mezara gömmek."

Valroy'u terk eden ses insan sesi değildi. Bir hayvanın hırlamasıydı. İki saray mensubuyla alay etti ve ardından zayıf bir kahkaha daha attı. "Kraliçemi kurtarmak için bana ihanet ettiniz. Bunu mu iddia ediyorsun?"

"Evet." Bayodan başını kaldırdı, meydan okurcasına değil ama gururla. Yaptığı şeyin doğru seçim olduğuna inandığı belliydi.

"Sözde gerekçelerin ne olursa olsun, ihanetinin bedelini ödeyeceksin." Valroy'un ağırlığı kadının üzerine çöktü. Gözleri bir an için kapandı ve kadın onun bayılmak üzere olup olmadığını merak etti. Ama dişiyle tırnağıyla uçurumun kenarından dönmüş gibiydi. "Beni işaretle. Acı çekeceksin."

"Onu kurtarmak için her türlü bedeli öderiz." Cruinn ona baktı, yüz hatlarında keder vardı. "Karşılığında onun nefretini kazanacağımız anlamına gelse bile."

Onlara hâlâ kızgın olması gerektiğini bilse de, bu onu etkiledi. İç çekti ve başını salladı. "Bununla başka bir zaman ilgilenebilir miyiz?"

"Evet. *Uzuvlarını koparacak* güce sahip olduğumda." Valroy öne doğru bir adım atmak için hareketlendi.

Valroy'un yüzüstü yere düşmesini engelleyen tek şey oydu. Tüm ağırlığını burkulan bileğine verince irkildi ve neredeyse ikisi de yere düşüyordu. "Ah."

Adam içini çekti ve onun şakağını öptü. "Bırak bizi gidelim. Benim... benim alkole ihtiyacım var. Ve dinlenmeye. Ve bir banyoya. Muhtemelen bu sırayla." Başını Anfar'ın hâlâ oturduğu yere çevirdi, ağaca yaslanmıştı. "Oy, deniz yosunu."

Anfar güçlkle de olsa başını kaldırdı.

"Ölmene izin yok." Valroy sırttı. "Sana hâlâ ihtiyacım var." Anfar bir kez daha başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Puck gözlerini devirdi ve Perin

Valroy'u görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Anfar'ın yeniden açılan birkaç sargılı yarasıyla ilgilendi.

"Önemsediğini söylemek istiyor," diye araya girdi Abigail, Unseelie Kralı'na gönülsüzce bakarak.

"Sus." Valroy da ona aynı şekilde baktı ama dudaklarında hâlâ şakacı bir kıvrım vardı. "İtibarımı mahvedeceksin." Yüzündeki mağrur ifade bir kez daha acıya yenik düşüp sessiz bir iniltiyle iki büklüm olunca kayboldu. "Bırak bizi gidelim. Lütfen."

Abigail onu kendine yakın tuttu ve gözlerini kapatarak yakınındaki ağaçların köklerinin ikisini de evine götürmesine izin verdi.

Labirent'e.

Kendisinin geri kalanına, gerçekten.

Tir n'Aill'in ağaçlarından Labirent'in ağaçlarına geçiş hissi, omurgasından aşağıya doğru bir elin fırçası gibi geldi. Gece havasına adım atmak gibi. *Ona* o kadar çok benziyordu ki, bunu daha önce nasıl fark etmediğini merak etti.

Çok mantıklı geliyordu.

Ama yine de kulağa imkânsız geliyordu.

Nasıl *hem* buranın karanlığı *hem* de aşık olduğu adam olabilirdi? Yatağının yanında yeniden belirdiler ve kadın onu dikkatlice yatağın kenarına oturttu. Eterine uzanarak gazlı bez rulolarını, bir tas suyu ve temiz bir bez parçasını çağırdı. Yaralarına elinden geldiğince bakacaktı, her ne kadar... bazıları iplik ve iğneyle bir cerrahın yardımına ihtiyaç duyuyor gibi görünse de.

Valroy orada sessizce oturuyordu, omuzları çökmüş, başı öne eğikti. Gözleri kapalıydı ve onunla ilgilenirken hâlâ uyanık olduğunu bilmesinin tek nedeni yere yığılmamasıydı.

Bir an durakladı. "Sen de mobilya değilsin, değil mi? Sandalyelere oturmak konusunda paranoyak olmama gerek yok."

Valroy yorgun ve kırgın bir şekilde güldü. Elini hafifçe uzatarak eski bir cam şişeyi çağırdı ve ondan bir yudum aldı. Ne tür bir alkol olduğunu bilmiyordu ama çok sert kokuyordu. Onu suçlamıyordu.

Diğerlerinin önündeyken asil, durdurulamaz bir kibir görüntüsünü korumaya çalışmıştı. Bu haliyle yok edilse bile, zalim Unseelie Kralı olacaktı.

Ama şimdi yalnızdılar. Ve her şeyin yıkılıp gitmesini izledi. Çok fazla acı çekiyordu. Nemli bezi onun omzunda gezdirerek, üzerine bulaşan kurumuş ve taze kanın bir kısmını sildi.

"Hayır... Ben mobilya değilim." Adam sırttı ama gözlerini açmadı ya da başını kaldırmadı.

"Peki ya burada yaşayan canavarlar?"

"Ben bazılarıyım. Hepsi değilim. Bazıları sağladığım güvenlik için burada yaşamaya geliyor. Diğerleri... evet. Ya da onlar benim yaratımım." Şişeden bir yudum daha aldı, belli ki çabucak bitirmek istiyordu.

Kadın adamın saçındaki kanın bir kısmını elinden geldiğince nazikçe temizlemeye başladı. Bir banyoya ihtiyacı vardı ama açık yaralarla sıcak suya batma fikri... bunun acı verici olmayacağını hayal bile edemiyordu. "Başka bilen var mı?"

"O sinir bozucu, uyumsuz casusun bilebileceğinden şüpheleniyorum ama nasıl olduğunu bilmiyorum." Valroy yüzünü buruşturdu. "Ondan nefret ediyorum."

"Ondan hoşlanıyorum. Ve şu anda ikimizin de bir gölde erimememizin tek nedeni o." İçini çekti. "Yeterince güçlü olduğumda oraya döneceğim ve o yeri parçalayacağım. Ama şu anda bunu başarabileceğimi pek sanmıyorum."

"Güzel. Bu kadar ikiyüzlü olmamanı umuyordum."

Gözlerini devirdi ve onu tokatlama dürtüsüne direndi. Bu kabalık olurdu. Sonra aklına geldi. "Ah. Ah."

"Evet." Kısa bir süre gülümsedi. "Şimdi anlıyorsun."

"Ağlayan Söğütler. Onları yok ettiğimde, ben...oh." İçini çekti ve çalışmasına ara verdi. "Özür dilerim. Onların senin bir parçan olduğunu bilmiyordum."

"Bu seni durdurur muydu?" Alkolden derin bir yudum daha aldı.

Bir an için cevabını düşündü. "Hayır. Ama bu konuda bu kadar duygusuz olmazdım."

Tekrar güldü, yorgun ve zayıftı. Omzunu ona yasladı, muhtemelen ona verebilecek gücü olduğu kadar kucakladı. "Seni seviyorum, Abigail Moore."

"Ben de seni Valroy. Labirent. Her kim ve her ne isen." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Yüz hatlarını boyayan gülümseme sessiz, şefkatli bir gülümsemeydi. Kanatlarından nereden başlayacağını bile bilmeyen Valroy'un yaralarını sarmayı bitirdiğinde Valroy sessizce oturdu. Kız onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını sorduğunda başını salladı.

Adam ona içki şişesini uzattı ve kadın da bir yudum aldıktan sonra öksürmeye başladı. Tanrılar aşkına, yanıyordu! Adam onun tepkisine tekrar güldü ve yorgun bir şekilde yastıklarının üzerine uzandı.

Yüzüstü yatarken ona yardım etti, parçalanmış sırtının ve kanatlarının yüzeye değmesini engelledi. Etrafına dikkatlice bir battaniye sıkıştırdı.

Yine de yaralarına çok fazla baskı uygulamak istemiyordu.

"Yakında iyileşeceğim." Başının altına bir yastık çekti. "Benim için endişelenme."

"Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum." Yanına uzanırken onun saçlarını nazıkçe okşadı. "Ama cesedinin yanında uyanacağımdan korkmuyorum."

Adam kıkırdadı, safir gözlerinden biri açılarak bir anlığına ona baktı. "Hayır. Uyanmayacaksın. Beni öldürmenin tek bir yolu var ve o da bu değil."

Onun ne demek istediğini

biliyordu. Ağaç.

Kabuğuna gömülü eski ve yeni binlerce silahı olan o korkunç, berbat, kana susamış ağaç.

Onun saçlarını okşamaya devam ederken kaşlarını çattı. "İyileştiğinde... o zaman ne olacak?"

Gözlerini tekrar kapatırken gülümsedi, şeytani karanlığının ilk titreşimi ona geri dönüyordu. "Biliyorsun."

Evet, biliyordu.

Biliyordu.

Ama bunun için yarın endişelenecekti.

Gözlerini kapadı ve uyuyabilmek için zihnini susturmak için elinden geleni yaptı. Ama aklından bir düşünce geçip duruyordu. Evet. Valroy iyileştiğinde ne olacağını biliyordu.

Savaş.

ONUNCU BÖLÜM

T itania kar yağışını izledi. Kış gelmişti ve şimdi Tir n'Aill topraklarını beyaza boyamaya niyetliydi. Dagda'nın sunağının önünde durdu ve dikkatini önünde birbirine dolanarak büyümüş, karışık ve güzel bir kemere dönüşmüş üç ağaca çevirdi.

Kadim dallar budaklanmış ve hem fırtınaya hem de mevsime dayanmıştı. Ve Valroy onları yok etmediği sürece, gelecek her fırtınada ayakta kalacaklardı. Başındaki tacı çıkardı ve ayaklarının dibine bıraktı. Onu altın bilezikleri izledi. Sonra yüzükleri. Elbisesini boynundan çözdü ve kuruyan kanla lekelenmiş pembe ipeğin yerde birikmesine izin verdi.

İleriye doğru adım attığında kış rüzgârının soğuğunu çıplak teninde hissetti. Ama umursamadı. Sunağın önünde diz çöktüğünde, karın buzu dizlerine battı. Yine de umursamadı. Harekete geçmezse önümüzdeki günlerde ve haftalarda bundan çok daha fazlasına katlanacaktı.

Tir n'Aill'in bir bütün olarak kalabilmesi için son şansı.

Seelie'nin gelecek olan kan dalgasından kurtulması için son şansı.

Ama ne yapacağını bilmiyordu.

Tanrılar adına, kocasını çok özlemişti. Keder taze ve çiğ bir şekilde canını yaktı ve sessiz bir hıçkırık tutturdu. Oberon ne yapacağını bilirdi. O her zaman bilirdi. O onun kayasıydı, topraklama bağıydı. Onsuz kendini... çok yalnız hissediyordu. Çok boş.

Çok kaybolmuş.

Gözyaşları gözlerini terk etti, yanaklarından aşağı kontrolsüzce yuvarlandı. Başını eğerek gözlerini kapattı. "Huzuruna olduğum gibi geliyorum, Yüce Baba. Huzurunuzda gurursuz, onursuz ve umutsuz geliyorum. Arkamda durup halkımın ölmesine izin veremem. Bu dünyadaki yaşamın, neşenin, mutluluğun onların kötülükleri ve nefret dolu, neşeli katliamları yüzünden kaybolmasına izin veremem. Hiçbir şey yapmayacağım."

Sessizlik. Rüzgârın uğultusu ve büyük kar taneleri üzerlerine düştükçe yavaş yavaş beyaza bürünen ağaçlardaki yaprakların hışırtısından başka bir şey yoktu. Kar, ses yokluğu hissiyle birlikte gelirdi. Dünyanın boğukluğu. Bu da onun sözlerini daha da küçük hissettiriyordu.

"Lütfen, Yüce Baba Dagda, çocuğuna yardım et. Ne yapmam gerektiğini görmeme yardım et. Halkıma mezarda yatmayan bir yer vermem gerektiğini anlamama yardım et." Yumruklarını sıktı. "Hayatta kalmam bile umurumda değil. Gerekirse kurban ben olayım. Hayatımı alın, hepsini alın, Oberon'um olmadan ben bir hiçim. Ama *lütfe*n, bırakın halkım yaşasın. Onca masum ruhun kemiklerini yalayarak temizlerken kahkahalar atan bu canavarı durdurmanın bir yolunu bulun."

Avuçlarını yere koydu ve yaşayan her şeyin Büyük Babası'nın önünde eğildi. Ona sessizce, tüm ruhuyla bir şeyler yapması için yalvardı. Herhangi bir şey yapması için. Ona yolu göstermesi için. Seelie ırkını kurtarmak için ne yapılması gerektiğini göstermesi için.

Başı döndü.

Aniden, vücudunu ateş gibi bir his kapladı. Sanki alev alev yanıyordu. Derisinin çatırdayıp çatlamadığını ve onunla birlikte siyaha dönüp dönmediğini görmek için ona bakmak zorunda kaldı. Acı çok büyüktü ve o kadar ani olmuştu ki çığlık bile atamadı.

Bir hayal onu ele geçirdiğinde karların üzerine düştü.

Karda ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Çıplak bedenini beyaz bir örtünün kaplamasına yetecek kadar uzun bir süre. Soğuğa karşı titredi ve yerden kalktı.

Güldü. Avucunu yanağına koyduğunda, kendini aynı anda hem ağlarken hem de gülerken buldu. "Pekâlâ." Ayağa kalktı ve eşyalarına doğru geri adım atarak altın tacı karların arasından aldı. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Halkını kurtarmak için ne yapması gerektiğini öğrenmek istemişti. Ve yüce Dagda onun duasına cevap vermeyi uygun görmüştü.

Ve umut vardı. Küçük, sonsuz bir şans. Ama ah, bu konuda birazcık da olsa *acı çekmezse*.

PERİN kulübesinin kapısını iterek açtı. Hava buz gibiydi. Ateş sönmüştü ve odanın içi de dışı kadar soğuktu. Okyanustan gelen kar fırtınası, rüzgârı zar zor engelleyen ahşap panjurları tıkırdatıyordu.

Anfar'ı bir kez daha evinin içine taşıyordu. Perin diğer adamın kolunu omzuna atmış ve yürümesine yardımcı olmak için onu belinden tutuyordu. Aksi takdirde muhtemelen ayakta duramayacaktı. Ama Titania ile savaş sona erdiği anda gökyüzü kararmıştı.

"Artık tek ihtiyacımız olan bu, duyarlı hava," diye mırıldandı. Anfar ona şaşkınlıkla, hatta gözleri kamaşarak baktığında başını salladı. "Boş ver."

Puck onları terk etmişti, ki bu muhtemelen daha iyisi içindi. Seelie casusluk şefiyle ne yapacağını bilmiyordu ve varlığı onu sadece geriyordu. Yabani bir kediye sevmek gibiydi. Her an beklenmedik bir acıya ve kan dökülmesine neden olabilirdi.

Dikkatle Anfar'ın yatağa oturmasına yardım etti. Zavallı deniz canavarı çok daha kötü görünüyordu. Sanki bilincini kaybetmek üzereymiş gibi oturduğu yerde biraz sallanıyordu.

"Uzan," diye ısrar etti. "İyi değilsin."

"Ben iyiyim." Anfar yine de ayaklarını sürüyerek duvara yaslandı.

Perin içini çekti ve ateşi yakmak için sobanın yanına gitti. Kadim, güçlü bir yarı iblisle tartışmanın bir anlamı yoktu ama yine de denedi. "Sen 'iyi' değilsin ve diğerlerine yardım etmeye gitmemeliydin."

"Eğer gitmeseydim, çok daha fazlası ölmüş olacaktı. Hatta belki de kendi dostlarımız ve müttefiklerimizden bazıları. Hayır. Gitmek zorundaydım." Anfar öksürdü. "Ölmeyeceğim."

Denememekten değil. Perin homurdandı ve bu düşünceleri kendine sakladı. Alevlerin ilk yalımları yanmaya başladığında dikkatini tekrar deniz canavarına çevirdi. Kendi içine kıvrılmıştı ve... titriyordu.

"Anfar... öyle mi?"

"İyi olacağım." Ama adamın her kelimedede dişlerinin takırdamasını engellediği açıktı. "Ben soğukkanlıyım. Yapacağım-" Yana doğru eğildi.

Perin öne fırladı ve onu kollarıyla yakaladı. Öylece karyolasının üzerine düşebilirdi. Ciddi bir şey olmazdı ama içgüdüler kontrolü ele almıştı. Diğer adam kesinlikle titriyordu. Başlangıçta bu kadar kötü durumda olmasaydı, canavarın bundan çok daha düşük sıcaklıklarda bile hayatta kalabileceğini biliyordu.

Ateşin kulübesinin soğuşunu kovması biraz zaman alacaktı. "Evim olduğundan daha iyi olmadığı için üzgünüm. I..."

Anfar'ın eli Perin'in göğsünde duruyordu. Perin, deniz canavarının onu itip uzaklaştıracığını ve çok yakın olduğu için ona hırlayıp hırlamayacağını görmek için bekledi.

Ama adam onu itmiyordu, pençeye benzeyen keskin tırnakları kumaşı kavırıyordu. Perin'in kalbi boğazında düğümlendi. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ama zavallı yaratık hâlâ titriyordu.

Ona yardım etmek için yapabileceği tek bir şey vardı.

Ayaklarını sürüyerek omuzlarındaki postu aldı ve Anfar'a sardı. Kalındı ve kendi vücut ısıyla ısınmıştı. Onu bırakacak iradeyi kendinde bulamadı ve kollarında tuttu.

Anfar postuna dokundu ve şaşkın ve puslu bir şok içinde ona baktı. "Perin?"

"Donuyorsun. Ateşin odayı ısıtması biraz zaman alacaktır. Ve... Ben..." Ne düşünüyordu ki? Bu şekilde öldü. Bu, dünyasının sona erdiği andı. Keskin pençeli bir elin göğsüne girip kalbini sökmesiyle. Ama buna engel olamadı.

Başını eğerek Anfar'ı öptü. Adam kollarında dondu kaldı, kaskatı kesildi, gömleğinin üzerindeki eli yumruk haline geldi.

Perin öpücükte okyanusun tadını alabiliyordu. Sadece tuzlu denizi değil, en derin dalgaların çağrısını da. Fok formunun onu götürebileceği her yerden çok uzaktaydı. Hayır, bu yaratık karanlık uçurumdan geliyordu. Burada, onun kollarında titriyor olması ne tuhaf. Kan kaybı herkese bunu yapar, diye düşündü.

Anfar'ın aklı başına geldiği anda yüzünün parçalanmak üzere olduğunu düşünmek ne tuhaftı.

Öpücükten ayrıldı ve bağırılmayı, azarlanmayı ya da öldürülmeyi bekledi.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Anfar, keskin yüz hatlarından binlerce duygu geçerken ona öylece baktı. Gözlerinin kapağından kapağına simsiyah olmasına rağmen çok etkileyiciydi. Anfar canavar gibi görünüyordu ama buna aldırmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir cazibesi vardı.

Çoğu zaman yüz hatlarını kızarmak ya da kaşlarını çatmak için kullanırdı. Ama öyle olmadığı zamanlarda? Perin'in onun içinde yanan kırılganlığı görebildiği şu anki gibi zamanlarda mı? Ona daha da sıkı sarılmak istedi.

Ama çok fazla varsayımda bulunmuştu.

Çok ama çok fazla varsayımda bulunmuştu. "Affet beni, ben-"

Anfar parmaklarını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Bana postunu verdin. Neden?"

"Donuyorsun."

"Evet, ama..."

"Sana güveniyorum." Perin belli belirsiz gülümsedi. "Öyle ya da böyle, sana güveniyorum."

Anfar yavaşça, sanki en ufak bir dokunuşta kristal gibi paramparça olacağından korkuyormuş gibi, parmak uçlarını Perin'in yanağında gezdirdi. Elmacık kemiğini izledi, sonra çene çizgisi boyunca aşağı indi. "Ben bir canavarım, selkie."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Anfar'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

İşte o zaman Perin aniden neler olduğunu fark etti. Sonra Anfar'ın yüzündeki ifadenin gerçekte ne olduğunu anladı. Bu basit bir şok değil, inançsızlıktı.

İnançsızlık.

Perin'in omuzları, deniz canavarının huzurunda geçirdiği süre boyunca denklemde eksik olan bir parçayı nihayet anladığında hafifçe düştü ve kalbi neredeyse paramparça oldu. *Arzulanabileceğine inanmıyor. Ya da sevebileceğine.*

"Cruinn sana saldırdığında, neden ölmek için okyanusun dibine süründün?"

"Bu... onun aldığı şekildi." Anfar'ın gözleri kayarak kapandı ve başını Perin'e biraz daha yaklaştırdı. "Başkasının yüzünü takınarak beni öptüler, çünkü bunun onlara kalbimi kırarken bile sol tarafına bir bıçak gömme fırsatı vereceğini biliyorlardı."

Perin kaşlarını çatı. "Kimdi o? Astasha'nın mı?"

"Hayır, selkie." Başını bir kez daha kaldırdı ve Perin onun nefesinin yanağında biriktiğini hissetti. "Seninkiydi."

Deniz canavarı onu öptü. Perin, o keskin tırnakların saçlarına battığını ve ensesini tuttuğunu hissederken kendi gözlerinin kapanmasına izin verdi. Perin Anfar'ı kucağına aldı, diğer adamın yaralarına fazla bastırmamaya dikkat etti.

Ne de olsa Anfar yaralıydı.

Bu-

Düzgün düşünmek çok zordu. Sıcaklık için postunu ikisinin de etrafına çekerek kendini öpücüğün içinde kaybetti. İlk başta yapmacıktı. Temkinli, gergin ve ihtiyatlıydı. Neredeyse endişeliydi. Deniz canavarında inkâr edilmesi zor bir gariplik vardı. Ama Perin her hareketinde onun dudaklarıyla bire bir buluştukça, deniz canavarının boynunun arkasındaki kavrayışı sıkılaştı, onu daha da aşağı çekti ve hassas anı tutkusuyla hızla kaynayan bir şeye dönüştürdü.

Ayrıldıklarında Perin, Anfar'ın keskin dişlerinden birinin dudağını patlatıp patlatmadığını merak etti. Ama umurunda değildi. En ufak bir şey bile umurunda değildi. Nefesi eskisinden daha hızlı geliyor, kalbi kulaklarında çarpıyordu. Vücudu arzuyla gerilmiş, kucağındaki diğer adamın varlığına hızlı ve istekli bir şekilde tepki veriyordu.

Ama önce yapması gereken bir itiraf vardı. "Anfar, bunun sadece bir arzu olduğunu düşünmeni ve yanlış yola sapmanı istemiyorum. I..." Düşüncesini nasıl sonlandıracağından emin olamayarak sözünü yarıda kesti.

Anfar güldü. Sessizce ama oradaydı. Sanki üzerinden korkunç bir yük kalkmış gibi başı Perin'in omzuna düştü ve sonunda yorgunluktan yere yığılabildi. "Arzu..." Sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Kimse beni arzulamıyor, Perin."

"Ben istiyorum." Rahatsızca kıpırdandı. "Bunun kanıtı üzerinde oturuyorsun." Bu, deniz canavarından daha yüksek sesli, daha dürüst bir kahkaha daha kopardı.

"Neden hiçbir şey söylemedin? Rekabet edebileceğin hiçbir şeyin olmadığını anlamalısın."

"Ben küçüğüm. Güçlü değilim. Valroy, Abigail, Puck ya da diğerleri gibi değilim. Ben zayıfım. Senin gibi birinin yanında ne şansım olabilir ki? Bu konuşmaya nasıl başlayacağım?" Perin ofladı. "Merhaba, büyük ve korkunç deniz canavarı. Ben senin sonradan yiyebileceğin önemsiz bir denizkızıyım. Seni öpmek istiyorum."

Anfar avucunu Perin'in göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Merhaba, sonradan aklıma gelse yiyebileceğim önemsiz denizkızı. Ben büyük ve korkunç bir deniz canavarıyım." Başını kaldırdı ve dudaklarını Perin'in çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Seni öpmek istiyorum."

Ve öyle de oldu.

Bu kucaklaşmanın sancıları içinde Perin kendini karyolasında yatarken buldu, Anfar onun üstünde, ikisi de postunun altındaydı. Ateş sonunda soğuğu kovmuştu. Anfar'a dokunmak istedi. Adamın kıyafetlerini nasıl da çıkarmak istiyordu.

Ama üzerinde daha çok sargı bezi vardı. Ve deniz canavarının dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Anfar'ın başını göğsüne yasladı ve kollarını ona doladı. Ve işte böyle, uykuya dalarken ateşin çıtırtısını ve deniz canavarının yavaş nefes alışını dinleyen Perin, yüzünde bir gülümsemeyle uykusunda ona katıldı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

V alroy birinin saçlarını nazikçe okşamasiyla uyandı. Yıldızlara bakılırsa, gerçek ve şefkatli bir dokunuşu tatmadan sonsuza dek yaşamıştı. Ve bu ona hedeflerini unutturmaya ve deliliğini bir kenara bırakıp onun kucağında olabildiğince uzun süre kalmaya yetmişti.

Ama zamanla bunun onu yiyip bitireceğini biliyordu. Kuyuyu zehirleyecekti. Doğasını değiştirebilmeyi ne kadar isterse istesin, o neyse oydu.

Ağrıyordu. *Her yeri* ağrıyordu. Ama ağrı önceki gece olduğu kadar kötü değildi. Vücudu hızla iyileşiyordu ve kanatlarının etinin yeniden büyüdüğünü bile hissedebiliyordu. Kaşınıyordu. Nasıl da kaşınıyordu.

Yer değiştirdi ve Abigail'e doğru biraz kıvrıldı. Abigail onun yanında yatıyordu, başı çenesinin altında sıkışmıştı. Ne kadar sempatik ve nazik bir yaratıktı. Bayodan ve Cruinn'i yaptıklarından dolayı parçalara ayıramamasına şaşırmamıştı. Onları affedebilirdi. Bu onun doğasında vardı.

Onun değil.

"Banyo yapmam lazım." Boğazı boğuk ve kuru hissediyordu. Banyoya, yemeğe ve suya ihtiyacı vardı. Ve belki de daha fazla alkole. "Kendimi iğrenç hissediyorum."

Kadın kıkırdadı. "Sanırım bir mazeretin var."

"Belki de. Ama ben bir kralım ve bir kral kurumuş kanla yastıklarına yapışmamalı." Ofladı ve doğrulmak için hamle yaptı, bunu yaparken kaslarındaki yanmayı hissetti. Ona yardım etti, değerli şey, elinden geldiğince. Adam ondan çok daha ağırdı ama şimdi ölümlü bir kadinken olduğundan daha güçlüydü.

Söz konusu yastıklardan birini kolundan sıyırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bunlardan bazılarını değiştirmem gerekecek."

"Sanırım sorunlarımızın en küçüğü bu değil."

Sesindeki karanlık ve hüznün gözünden kaçmamıştı. İç çekti. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Ama... bir yapılması gereken var, bir de kısa bir süre sonra senin yapacağın." Onun yatağının kenarına kadar sürünmesine yardım etti ve ayağa kalkarken ağırlığını destekledi.

Bacakları titriyordu ama sağlandı, bu da güzel bir değişiklikti. İnsanın tüm kemiklerinin, kaslarının, tendonlarının ve organlarının *içeride* olması

Birinin vücudunu öpmek çok az değer verilen bir deneyimdi. Başını eğerek onun tepesini öptü. "Üzülme aşkım. En azından kahvaltıdan sonraya kadar."

O sırtıttığında, kız da sırtıttı. Bu onu güldürdü.

Başını kuşkuyla sallayarak onu yataktan uzaklaştırdı ve banyoya kadar eşlik etme sırası ona geldi. Kendi benliğinin köklerinde yolculuk etmek tuhaf bir duyguydu. Ama tercih ettiği gibi onları uzayda katlayacak kadar güçlü olup olmadığını henüz bilmiyordu. Büyük bakır küvete vardıklarında, kızın elini uzatıp leğenin sıcak suyla dolmasını istemesini şok edici bir gururla izledi.

"Gittikçe güçleniyorsun, benim küçük cadım." Gülümsemesi bu sefer kesinlikle daha az şeytaniydi ve karşılığında çok daha az tedirgin bir ifade kazandı.

"Uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Keşke dünya birkaç dakikalığına altüst olmayı bıraksa da biraz nefes alabilsem." Soyunmasına yardım etti, kanlı ve mahvolmuş pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlattı.

Adam onun yardımıyla küvete girdi ve rahatlamış bir şekilde inleyerek sıcak suyun içine gömüldü. Etrafındaki su anında soluk bir kıvılcık tonuna dönüştü.

Abigail leğenin kenarına oturarak sabun ve bir bez çağırdı. Adamın kolunu kaldırdı ve onunla ilgilenmeye başladı. Abigail'in gözlerindeki hüznü kalbini sızlatsa da bu hareket onu gülümsetti.

"Titania'nın ölmesi gerektiğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Bunu affetmeyeceğim." "Öleceğini biliyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Ölse de ölme de

"Yapmalı, yapacak."

Adam sırtıttı. Saçlarına su döktü ve saç tellerini taramaya başladı. Çok iyi hissettiriyordu. "Onun ölümüyle Seelie tahtı boş kalacak. Ve bu boşlukta bana karşı çıkacak kimse olmayacak. Tir n'Aill'in fethi şaşırtıcı derecede kansız olacak."

"Onları köleleştirene ya da hepsini öldürene kadar."

"Evet. O zamana kadar." Gözlerini kapattı. Soğuk sözlerine rağmen ona dokunuşu sevgi doluydu. Onun konumunu kıskanmıyordu ve önce Seelie'nin, sonra da Dünya'daki insanların kaderini kabul etmesini her şeyden çok diliyordu.

Ama bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Ve eğer dürüst olsaydı, bunun onda sevdiği bir şeyi yok edeceğini biliyordu. Bu onun kim olduğunu değiştirecekti.

ve bunu onun kendisi için istediğini bildiğinden daha fazla istemiyordu. "Ne yapmamız gerekiyor?" Abigail onun diğer kolunu temizlemek için harekete geçti.

"I..."

"Biliyorum." Bunu kendi başına yapabilecek durumdaydı ama kendisine yaltaklanılmasından hoşlanıyordu. Kendisiyle ilgilenilmesi çok nadir görülen bir şeydi. Uzanarak avucunu onun yanağına koydu ve yüzünü kendi yüzüne çekti. Onu yavaş ve nazikçe öptü, ona karşı hissettiği her şeyi kucaklamasına aktarmaya çalıştı.

Öpücüğü bıraktığında gülümsedi ve başparmağını kızın teninde gezdirdi. "Her seferinde bir adım. Önce iyileşmeyi bitirmeliyim. İkincisi, benim gibi hainlerle uğraşacağım. Sonra... Titania ölecek. O zaman ne olacağını tartışabiliriz."

Abigail gözlerini kapadı ve başını onunkine yasladı. Hakkını yemeyelim, sürtük kraliçenin hayatı için tartışmaya kalkışmadı. Muhtemelen bazı kavgaların silahlanmaya değmeyeceğini biliyordu. İç çekerek onun yaralarıyla ilgilenmeye geri döndü. "Her zaman barış için çabalayacağım."

"Ve aksini asla beklemiyorum."

"Bunun beni parçalayacağından korkuyorum. Sen iki dünyayı yok ederken ben senin yanında duramam. Ama seni seviyorum ve ben-" Boğuk bir sesle konuştu ve adam onun yeşil gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını izledi.

"Sus, aşkım." Onu bir kez daha kendine çekti ve yanağından öptü. "Sus. Her şey yolunda. Her seferinde bir adım. Çok şey atlattık ve sana karar vermen için zaman tanımak için elimden geleni yapacağım."

Zayıfça kıkırdadı. "Bunu takdir ediyorum."

"Sana verdiğim düğün hediyesi daha verildiği anda paramparça olduğu için en azından bunu yapabilirim." Öfkeleni. "O yaşlı kaltak ne düşünüyordu? Bin yıllık barış. Gitti."

"Senin ölebileceğine gerçekten inanıyordu. Neden inanmasın ki? Senin bir dağdan daha fazla insan olmadığından nasıl şüphelenebilirdi ki?" Abigail başını salladı.

Adam sıırttı. "Çok yakışıklı bir dağ."

Onu böğründen dürtükledi ve adam homurdandı. En azından onun iyileşmekte olan yaralarından birini engellemişti. O kadar sempati duyuyordu.

Kızın kollarını kendine doladı, onun kucaklayışını hissetmek istiyordu. Kadın da isteyerek onun arkasına geçip oturdu ve kollarını omzuna doladı. Başını onunkinin yanına sıkıştırdı. "Sen etrafımızdaki Labirent'sin."

"Evet."

"Etrafı kanla çevrili bir ağaç gördüm. Eski, yapraksız bir meşe, kabuğuna binlerce silah gömülmüş. Bu... bu sen misin?"

Kıkırdadı ve yanağından öpmek için başını çevirdi. "Hayır. Kalbinin senin bütünün olduğundan daha fazla değil. O da diğerleri gibi benden bir parça."

"Peki ya silahlar?"

"Öldürülemez olanı öldürmeye çalışan binlerce savaşçının girişimleri. Her biri labirentimi çözecek ve hayatıma son verecek kadar güçlü olup olmadıklarını görmek istedi. Ve her biri başarısız oldu." Öfkeleni. "Aptallar."

Sanki bu anın hiç bitmemesini diliyormuş gibi onu biraz daha sıktı. Ya da sanki onun yok olmasından korkuyormuş gibi. Zavallı şey. O kadar çok şeye katlanmıştı ki. Ama ne zaman çok fazla olacaktı? Dinlenebilmesi için daha ne kadar yol kat etmesi gerekeceğini merak ediyordu.

Belki de hiçbir zaman.

Kadim yıldızlar onun ne kadar sürekli baş belası olduğunu biliyordu.

"Şimdilik dinleniyoruz. Şimdilik bu tür düşünceleri aklından çıkar." Gözlerini kapattı. Hâlâ çok yorgun ve ağrılıydı.

Uzun bir süre sessizliğe gömüldüler. Sessizliği bozduğunda, sesi kararsızlığını ele veriyordu. "Sana olan sevgimden şüphe mi ediyorsun, Abigail? Benim hakkımdaki gerçeği bildiğine göre, bunu merak etmemek aptallık olurdu."

"Sanırım o eski silahları kullananlardan daha iyi değilim." Uzun bir nefes verdi. "Aşkınızdan şüphe etmiyorum. Kendiminkinden de kaçamam." Yer değiştirdi, yavaşça onu bıraktı ve nemli bezi bir kenara koydu. "Gel, açlıktan ölüyorum. İkimizin de bir hafta boyunca uykuya geri döneceğine inanmadan önce yemek yemeliyiz."

"Kulağa olağanüstü geliyor." Öne doğru eğilirken homurdandı, kış havasında soğumaya başlamış olsa da sıcak sudan ayrıldığı için üzgündü. Mekânları her zaman sıcak tutulurdu ama mevsimlerin kenarlardan içeri sızma gibi bir huyu vardı.

Elini tutarak küvetten çıkmasına yardım etti ve kendisi için giysiler çağırdı. Bir an için onu inceledi. Çok yorgun görünüyordu. Onu kucakladı ve başının üstünden öptü. "Ne olursa olsun, seni seviyorum."

"Ve ben de seni, perdenin ötesinden gelen karanlığın durdurulamaz büyük canavarını." Homurdandı.

"Ah, gördün mü, birazcık yanlış anladın." Ona bakması için başını eğdi. "Perdenin ötesinden gelen *ve muazzam* bir güce sahip olan, durdurulamaz büyük bir karanlık *canavarı*-"

Elini göğsüne vurdu.
Adam acıyla irkildi. "Yaralara dikkat et." Kadın
gülünce, adam da ona katıldı.

TITANIA özel odalarında oturup onları inceledi. Her ayrıntıyı inceledi - ağaç dallarından sarkarak bir çeşit duvar görüntüsü yaratan ipek kumaş. Tamamen sarmaşıklardan oluşan oturma mobilyaları, kendi tasarımı olan sanat eserlerini yaratmak için karmaşık desenlerle birbirlerine dolanıyordu.

Yaklaşık iki bin yıldır Seelie tahtında oturuyordu. Nefes alarak, bir ağaçtan sarmaşıklarla salıncak gibi sarkan döşemeli bir banka doğru yürüdü. Üzerine uzandı ve yıldızlı gökyüzüne baktı. Yıldızlar Unseelie'lerin alanı olsa da, onları her zaman sevmiştir. Parıldayan ışıklara bakmak ona her zaman bir nebze huzur vermişti. Bu dünyada kendisinden ve sorunlarından daha fazlası vardı.

Bazen tüm ihtişamına ve gücüne rağmen ne kadar küçük olduğunu hatırlamak iyi hissettirirdi.

Ama şimdi?

Ona kendini yalnız
hissettiriyorlardı.

Çünkü o tam olarak böyleydi. Saraylıları onu destekliyordu. Arkasında durdular. Ama yoldaşları gitmişti. Puck'ın kaybına üzülmedi. O sinir bozucu casus işe yarıyordu ama değerine göre çok fazla sorun çıkarıyordu. Hayır. İsterse Abigail o ahmakla uğraşsın.

Sonunda ruhuna yerleşen Oberon'un kaybıydı. Evet, kendi paylarına düşen anlaşmazlıkları vardı. Evet, Abigail onu sık sık dışarı atıyor ve bir cinle ya da başka biriyle oynadığını gördüğünde yatağından kovuyordu.

Ama o, ruhunun yarısıydı. Aralarında ne olursa olsun, onu başka hiç kimseyi sevmediği kadar seviyordu. Banktan kalktı, birkaç dakika volta attı ve sonra kaçınılmaz olana boyun eğdi. Dünya Unseelie'nin hükümdarlığı altındaydı ama içlerinden herhangi birinin onunla yüzleşecek kadar aptal olacağından şüpheliydi.

Oberon'un cesedinin bulunduğu yerde yetişmiş olan dişbudak ağacına geri döndü. İnce bir kar tabakasıyla kaplıydı, dalları

Soluk ay ışığında bembeyaz parlıyordu. Ağacın dibine doğru yürüdü, köklerin arasında bir kuytu buldu ve içine yerleşti.

Gözlerini kapatarak kendini ağacın gücüne bıraktı. Direncini. Ve kendini biraz daha az yalnız hissetti.

Birden fazla nedenden
ötürü. "Heyyo,
anneciğim."

Yüzünü buruşturarak gözlerini açtı ve karşısında beliren adama dik dik baktı. Karda keskin hatlar çizen dar siyah giysisiyle beyaz kumaşta bir yarık gibi görünüyordu. Çenesi titredi. "Bana bir daha asla böyle hitap etmemeni söylemiştim, Puck."

"Meh. Artık benim patronum değilsin." Adam kıkırdadı.

Tanrım, ondan nefret ediyordu. "Ne istiyorsun? Unseelie Kralı'nın beni öldürmek için yolda olduğu konusunda beni uyarmaya mı geldin?"

"Hayır." Gümüş beyazı saçlarından birkaç teli gözlerinden uzaklaştırdı. "Hâlâ aklını başına toplamaya çalışıyor. Gerçek anlamda belki. Ona gerçekten iyi bir numara yaptın. İyi iş çıkardın. Bu onu *hiç* kızdırmadı."

Ondan gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu. "O zaman neden buradasın, Goodfellow?"

Başını hafifçe eğdi. "Çünkü yeni Unseelie Kraliçesi'ne iletmemi istediğin bir mesajın var, değil mi?"

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Casusluk ustasının bilinmemesi gereken şeyleri bilme yöntemleri vardı. Bulunduğu istasyonda olmasının bir nedeni vardı. İçini çekti. "Evet. Biliyorum."

"Nerede olmasını istiyorsun?" Sesi tüm neşesini kaybetmiş, hızla soğuk ve ciddi bir hal almıştı. Onun hangi halini tercih ettiğini bilmiyordu. İkisini de dört gözle bekliyordu. "Burada mı?"

Titania beyaz karın üzerindeki ayın ışığıyla aydınlanan gecenin karanlığına baktı. "Hayır. Burası kutsal bir yer." Bir an durdu, düşündü. "Acılar Gölü. Orada bitmemiş bir işi var."

Puck başını salladı. "Dawn?"

Midesinde bir şeyler düğümlendi. Sanki bir uçurumun kenarında duruyordu ve orada kendisini neyin beklediğini bilmeden karanlığa atlaması gerektiğini biliyordu. Tanrılar aşkına, korkuyordu. Bunu itiraf etmekten ya da yüzüne yansıtmaktan utanmıyordu.

Ama o uçurumun dibinde onu neyin beklediğini biliyordu. Elini dişbudak ağacının köklerine koyarak, onun varlığından alabileceği gücü almaya çalıştı.

Olması gereken buydu.

Seelie ve Tir n'Aill'in var olmaya devam etmesi için tek şans buydu. Bir an için gözlerini kapadı ve dehşetini bastırmaya çalıştı. Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Ya bunu yapacaktı ya da o piç Valroy'un son gülen olmasına izin verecekti.

Sadece bu bile ona ilham vermeye yeterdi.

Dikkatini tekrar Puck'a çevirdi ve olacaklar için kendini hazırladı.

"Şafak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Anfar bir selkie'nin kollarında uyandı.

Ve kalbinde ne zaman böyle bir huzur hissettiğini bilmiyordu. Yaraları hâlâ biraz ağrıyordu ama bir şekilde onun varlığıyla daha iyi olmuşlardı. Ateş hâlâ çıtırdayarak küçük kulübeyi sıcak tutuyordu. Perin gece kalkıp onunla ilgilenmiş olmalıydı.

Kürk battaniyelerin altına gömülmüşlerdi. Bunlardan biri selkie'nin postuydu. Perin'in onu bir an bile tereddüt etmeden kendisine nasıl verdiğini hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Parmaklarını kürkün üzerinde gezdirdi ve parmaklarının altındaki hissin tadını çıkardı. Onun yanında çok solgun görünüyordu ve aralarındaki zıtlığı bir kez daha büyüleyici buldu.

Bir gece öncesine göre çok daha iyi hissederek gerindi. Yaraların en derin olduğu yerde derisinin hâlâ birbirine dolandığını hissedebiliyordu ama artık her hareket ettiğinde acı içinde kıvranmasına neden olmuyordu.

Perin uykusunda küçük bir homurtu çıkardı ve Anfar'a daha sıkı sarıldı. Gözlerini açtığı anda Anfar halsizce gülümsedi.

Anfar ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Bu yüzden kendini başka bir şekilde ifade etti.

Çekingen bir tavırla, her an itilebileceği endişesiyle, dudaklarını Anfar'ınkilere yaklaştırdı. Yavaşça aralarındaki mesafeyi sıfırladı ve diğer adamı öptü. Perin'in tadı kıyı gibiydi -tuzlu su ve gelgit çukurları, okyanus rüzgârının keskin tınısı. Ama aynı zamanda ocağın ve evin de. Odun ateşinin ve pişen yemeğin.

Yuva.

Anfar'ın asla sahip olamadığı bir şey. Gölü vardı ama orası sadece gerçek haliyle sessizce uzanabileceği bir yerdi.

Ama denizkızını öperken, vücudunun Perin'in kaslarına karşı verdiği tepkiyi hissederken, kendine ait bir yer bulmanın başka bir yolu olup olmadığını düşünürken buldu kendini. Ve eğer bu eski denizcinin yanında olmak anlamına gelmiyorsa.

Kalbimi onun ellerinden uzak tutmalıyım. Zamanla kıracaktır.

Ama hiç kimse benden bunu istemedi.

Onu nasıl reddedebilirim?

Perin onu sırt üstü yatırıp içine hapsederken nefesini tuttu, Perin'in dudakları hâlâ Anfar'ınkilerin üzerinde geziniyordu ama şimdi farklı bir niyetle. Perin kucaklamayı derinleştirip etkisini arttırmak için başını yana yatırdığında Anfar inlemekten kendini alamadı.

Vücudu zonklıyor, ihtiyaçla geriliyordu. Pantolonunun içinde sertleştiğini hissetti, arzusu yağın üzerine atılan bir kibrit gibi anında alevlendi. Çok uzun zaman olmuştu... çok, çok uzun zaman. Ve kendini hiç böyle bir durumda bulmamıştı.

Perin'in eli Anfar'ın vücudunda gezinmeye başladı ve Anfar birden fazla yönden kaskatı kesildi. Denizkızı öpücüğü kesti, çatık kaşlarıyla ona baktı ve eli güneye doğru ilerlemeyi durdurdu. "Çok mu acı çekiyorsun?"

"Hayır." Lanet olsun ona, diye kekeleydi! Altında yatan, kekeleyen ve korku içinde kilitli kalan ne kadar da cinsel arzu timsaliydi. "I..."

Perin belli belirsiz gülümsedi. "Size dokunabilir miyim?"

Boğazında aniden sanki sihirli bir şekilde beliren taşı yuttu. Cevabı sessiz ve gergin olsa da ikinci kez kekelememek için kendini zorladı. "Evet."

Bundan sonra konuşmak konusunda endişelenmesine gerek kalmadı.

Perin'in dudakları bir kez daha tutkulu ve muhtaç bir şekilde Anfar'ın dudaklarına yapıştı ve Anfar'a şüphe edecek bir şey bırakmadı. Endişelenecek bir şey de. Yapabileceği tek şey adamı aynı hararetle öpmekti.

Perin'in başının arkasını kavrayarak onu daha yakına çekti, denizkızını daha fazla hissetmek istiyordu. Dilini adamın dudaklarına değdirdi ve dudaklar onun için hevesle ayrıldığında mutlu oldu.

Denizkızının eli Anfar'ın kemerine ulaşana kadar yolculuğuna devam etti. Uсталıkla tokayı çözdü ve pantolonunun bağcıklarını çözdü. Sıcak ve biraz da sert olan eli Anfar'ın pantolonunun içine kaydığında, Anfar neredeyse onun altında çırpınıyordu.

Diğer adam onun hevesli arzusunu alıp dikkatli ama sert bir şekilde okşamaya başladığında, kendini neredeyse denizkızına yapışmış, daha fazlasını isterken buldu.

Tanrı

m.

Evet.

Pantolonu çok geçmeden çekilip alındı ve yerde bir yığın haline geldi. Perin bacaklarının arasındaydı, Anfar'ın kalçaları da onunkilerin üzerinde duruyordu. Anfar soluk soluğa kalmamaya çalışarak orada yatarken denizkızı hâlâ tamamen giyinikti. Perin soyunmak için kıpırdamayınca, şaşkınlıkla kaşlarını çatma sırası Anfar'a geldi.

"Hâlâ yaralısın," diye mırıldandı Perin, Anfar'ın penisini avucunun içine almış, sanki ona hayranmış gibi uzunluğunu okşarken bile. "Seni incitmek istemiyorum."

"Çabuk iyileşirim." Anfar keskin tırnaklarıyla battaniyelerden birini delmemeye çalıştı. Ama bir şeylere tutunması gerekiyordu.

Perin kıkırdadı ve eğilerek Anfar'ın dudaklarını bir öpücükle daha yakaladı. Ayrıldıklarında hâlâ gülümsüyordu. "O zaman yarın. Ama bu gece seninle ilgili." Kavrayışını sıkılaştırdı. "Bunun hakkında."

Anfar inledi, kalçalarını kaldırdı, kendini bunun zevkine kaptırdı. Coşku.

Serbest kalma. Sadece fiziksel zevk değil... arkadaşlık.

Zihni her fırsatta onunla savaşıyor, sefalet ve yalnızlığa geri dönmeye çalışıyordu. "*O seni sadece incitir ve sen bunu hak etmiyorsun*" gibi sözler fısıldıyordu. Ama Perin -onunla ilgili her şey- bu düşünceleri uzaklaştırdı. Öpücüğüyle. Dokunuşuyla. Gülümsemesiyle. Varlığıyla.

Perin'i kendine doğru çekti, dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi ve diğer adam onu ustalıkla kendine çekerken aldığı zevkin tırmanmaya başladığını hissetti. Ayrıldığında kalbi küt küt atıyordu. "Perin..."

"Bırak beni." Denizkızı onun üzerine eğildi, ağırlığı Anfar'ın başının yanındaki elinin üzerindeydi. "Bırak. Sen benimlesin. Ben buradayım."

Anfar gözlerini kapadı ve hırlayarak başını geriye attı. Vücudu dalgalar halinde kasılmaya başladı. Çok yorgundu. Çok hazırlıksız yakalanmıştı. Ve çok istekliydi. Dudakları geri çekildi, dişlerini gösterdi, neredeyse nefesi kesiliyordu ama elinde olmadan denizkızının ısrarcı sözlerine itaat etti.

Serbest kaldığında sırtı karyoladan ayrıldı ve neredeyse uluyordu. Perin'i neredeyse şiddetli ve muhtaç hissettiren başka bir öpücük için aşağı çekti, vücudu kasıldı ve seğirdi, zevkinin şokları hala tahribat yaratıyordu.

Sonunda sakinleştiğinde, keskin dişlerinden birinin Perin'in alt dudağını sıyırdığını ve küçük bir kesikten kan aktığını görmek için ayrıldı. O bir şey söyleyemeden Perin dudağını yaladı ve sıırttı. "Bir dahaki sefere ben de bundan daha fazla alacağım."

Bütün hava ciğerlerini aceleyle terk etti. Perin yerdeki temiz bez bandajlardan birine uzanıp Anfar'ı temizlemek için onu su dolu kaba daldırdığında neredeyse sersemlemişti. Yaygara koparmaya çalıştı, Perin'in ellerini itmeye çalıştı, kendi başına yapabileceği konusunda ısrar etti.

Ama Perin ona hem şakacı hem de azarlayıcı bir bakış fırlattı. Bu, ona orada uzanıp huşu içinde denizkızını izlemesi için ilham vermeye yetti.

Evet. Bir dahaki sefere olacaktı. Ve yakında olacaktı. Çünkü tanrılar ona yardım edecekti.
O aşıktı.

ABIGAIL taht odasında oturmuş, ağaçların arasından süzülen ay ışığını ve usulca yağan karı izliyordu. Yerde ya da oda sayılabilecek alanın çevresinde bir santim bile kar yoktu ve odayı dört bir yandan çevreleyen yıkık taş duvarın sınırları içinde de hava çok soğuk değildi.

Ne kadar düşünceli.

Yine de manzara çok güzeldi, tamamen beyazlar ve soluk maviler. Kar, yukarıda parlayan yıldızları yansıtacak şekilde ışıldıyordu. Taht, oyulmuş kemik ve ahşap yüzeyi, güneş yükseldiğinde altın rengine dönüşecek olan parlak gümüş kaplamasıyla nefes kesiciydi. Bu, Unseelie'nin mevsimiydi. Ölüm mevsimiydi.

Ve orada, tüm ihtişamıyla kralı duruyordu.

Valroy güneş battığı anda onun elinden tutmuş ve sessizce buraya getirmişti. Nedenini sormasına gerek yoktu. O biliyordu. İlgiilenmesi gereken bir iş vardı.

-Nefret ettiği ama yapılması gerektiğini bildiği bir iş.

Valroy merdivenlerin başında duruyordu. Yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti ama topallayarak yürüyordu ve daha derin yaralardan birkaçı hâlâ pembeydi ve solgun teninde kabarık yaralar vardı.

Ama bu onun nefesini kesmesine engel olmamıştı. En iyi kıyafetlerini giymişti; siyah deri pantolonu, karmaşık gümüş kemeri ve sağ kolunda tek bir kürk vardı, sol kolunu ise koyu mavi mürekkep sarmallarını ve kalbinin üzerine işlenmiş Labirent haritasını göstermek için çıplak bırakmıştı.

Kanatları iyileşmişti ve onları açık bıraktı, keskin yüz hatlarında okunamayan ve sertleşmiş bir ifadeyle sarayına bakarken uzun pençeleri esnedi.

Ve başının üzerinde, onu takan adam kadar güzel ve ölümcül görünmesi için sivri ve kıvrımlı sarmaşıklardan yapılmış gümüş bir taç vardı.

Tanrılar adına, çok güzeldi. Onun yanında durması ve tahta çıkan merdivenleri tırmanması gerektiği halde, bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. O öyle biri değildi, onun gibi değildi. Buraya *ait* değildi.

Puck göz açıp kapayıncaya kadar arkasında belirdi ve neredeyse yerden sıçramasına neden oldu. Puck sırtarak Valroy'un koluna sarıldı ve sanki en yakın çocukluk arkadaşlarıymış gibi ona sokuldu.

Valroy elini uzattığında, siyah tırnakları onu kendisine çağırmak için kıvrılmıştı, sanki onunla ilk kez tanışıyormuş gibi heyecan ve korkunun o tanıdık ikilemini hissetti. Puck onun omzunu öptü, sonra da kararsızca onu öne doğru itti.

Ona ters ters bakmamak için kendini zor tuttu.

Merdivenleri tırmanarak onun yanında durdu ve elini onun elinin içine koydu. Adam onu kendine doğru çekti ve başını eğerek yanağına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Neden tacını takmıyorsun, benim küçük cadım?"

Bir an durakladı, cevabını düşündü ve mırıldanarak cevap verdi. "Çünkü ben onların kraliçesi değilim. Ben senin kraliçenim."

Bu, onun soğuk yüz ifadesini şeytani bir sırıtışa dönüştürdü ve yanağını bir kez daha öptü ama cevap vermedi. Doğruldu ve bir kez daha toplanmış olan saray mensuplarına döndü. Anfar oradaydı ve iki gün öncesine göre çok daha derli toplu görünüyordu. Perin onun arkasında duruyordu, son derece gergin görünüyordu ama bunu saklamak için elinden geleni yaptığı belliydi.

"Din'Glai üyeleri... hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Burada duruyorum, sizin gerçek kralınızım ve ihanete uğradım. Sadece Bayodan ve Cruinn tarafından değil -her ne kadar onların eylemleri en doğrudan olanı olsa da- ama burada toplanan *sizler* tarafından."

Gle'Golun tarafından öldürülmeyi seçtikten ve Valroy onun onlardan biri tarafından oraya götürüldüğüne inandıktan sonra Din'Glai'nin başına gelenleri açıkça hatırlayarak, korku ve ihtiyatla yer değiştiren kalabalığın içinden mırıltılar geçti.

"Hiçbiriniz kralınızı savunmak için tek bir el bile kaldırmadınız. Titania canımı almaya çalışırken biriniz bile müdahale etmedi. Suçunuz sadakatsizlik değil, ihmal. Suçunuz eylem değil, eylemsizlik. Belki de Titania'nın beni ölü görme çabalarında başarılı olması için dua ettiniz. Peki..." Başını geriye doğru eğerek boğazını çevreleyen kırmızı çizgiyi ortaya çıkardı. Baltaların, testerelerin, kafasını koparmak için akla gelebilecek her yöntemin bıraktığı iz. Yine de hiçbirisi işe yaramamıştı. "*Bunun* onu ne kadar ileri götürdüğünü görüyorsun."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Saray mensuplarından biri konuştu. Adamın sesi dehşetten çatlamamış olsaydı, bunun cesurca bir hareket olduğunu düşünenecekti. Hayır, ona ilham veren cesaret değildi. Çaresizlikti.

"Şu an için mi? Hiçbir şey için. Şu an için ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Yani, sürtük kraliçe Titania'nın mahvedilmesi." Kıkırdadı. "Ve onu mahvetmeye niyetliyim, inan bana."

Kalabalıktan başka bir adam, "Bu sizin savaş ilanınız mı?" diye sordu.

"Hayır." Durakladı. Sonra sırtıttı. "Henüz değil." Elini salladı, konuyu tamamen zaman kaybıymış gibi geçiştirdi. "Hayır, bu benim intikam beyanım. Saraylılarımdan desteğine, ordularıma, taktik planlarıma ihtiyacım yok, sadece ağlayan başını mızrağa geçirmeden önce, bana merhamet dileyip yenilgisinin şarkısını söylediğinde çok acı çekmesini sağlayacağım."

Abigail yaltaklanmasını gizlemek için başını başka tarafa çevirdi. Titania'nın yöntemlerine derinden karşı çıkmaya başlamıştı ama kimsenin böyle bir acı çekmesini istemiyordu.

Valroy'un eli Abigail'in elini hafifçe sıktı, sanki Abigail'in rahatsızlığını hissetmiş ve ona bir teselli vermek istiyormuş gibiydi. Ama konuşmaya devam ederken ses tonu her zamanki gibi sert ve titizdi. "Hayır. Hepinizi buraya toplamamın nedeni bu değil. Sizi buraya evime çok daha yakın, çok daha kişisel bir intikam için topladım. Bugün intikamımı gerçek isyancılarımdan alacağım. Bayodan ve Cruinn öne çıkın."

Kalbi boğazında düğümlendi. Kendini Valroy'un elini sıkarken buldu ama nedenini bilmiyordu. Başına geleceklerin kaynağı oydu ama yine de kendini onun kucağına saklanmak isterken buldu.

Eski koruyucularından biri ya da ikisi birden ölmek üzereydi. Eğer şansları varsa.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir bigail, Bayodan ve Cruinn'in emredildiği gibi öne çıkmasını nefesini tutarak izledi. Bayodan toynaklarını taş zemine vurarak arkadaşını darağacının önüne götürdü.

Cruinn kavradı at ve keçi Kral'ın Kol, onların Kırık camın yüzünde yoğun bir endişe ve korku ifadesi vardı. Bayodan'ın başı dikti, kıpkırmızı gözleri Unseelie Kralı'na bakarken hiçbir şeyi ele vermiyordu.

İşte tam o anda, intikam almak istemediğini fark etti.

Onların acı çekmesini istemiyordu.

Onlara karşı hâlâ öfkeliydi, evet ama bu onların acı çekmesini istemekle aynı şey değildi. Yine de bu konuda ne kadar söz sahibi olacağını merak ediyordu. Valroy, hiç değilse doğanın bir gücüydü.

Tam anlamıyla.

İçini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi.

"İhanetle suçlanıyorsun." Valroy'un sözleri taht odasının sessizliğinde kolayca yankılandı. "Sadece Seelie ırkının akrabalarına karşı değil. Sadece yeni taç giymiş kralınıza karşı değil." Elleri yumruk şeklinde sıkıca kenetlenmişti ve kız, parmaklarının arasındaki boşluktan sızan kanı, keskin tırnaklarının avuçlarını delişini izledi. "Ama size müttefik olarak inanan bir adamın. Sizi *dost sanan bir adamdan*."

Bayodan hiçbir şey söylemedi. Cruinn arkadaşının arkasından yarım adım atarak kolunu sıkıca kavradı.

Valroy güvensizlik içinde sessizce güldü. "Ve kendiniz için söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu?"

Keçi kralın bir şeyler hissediyor olabileceğini gösteren tek şey, çenesindeki hafif kıpırdanmanın geldiği gibi gitmesiydi. Kuyruğu bile her zaman yaptığı gibi arkasında sallanmıyordu.

"Pekâlâ." Valroy alay etti. "O halde ikinizi de suçlu ilan ediyorum. Benimle tartışmak isteyen var mı?" Kanatlarını ardına kadar açtı ve Abigail, Unseelie Divanı'nın korku içinde ondan geri çekilmesini izledi.

Hayır. Hiç de istemediklerini tahmin ediyordu. Ve tabii ki hepsi susmuş, gözlerini kocaman açmış Valroy'a bakıyorlardı; Anfar hariç, o da soğuk ve vurdumduymaz bir ifadeyle etrafına bakıyordu.

"Bayodan, Seelie'nin bana verdiği zararın her bir zerresini çekmeye mahkûm ediyorum seni. Damla damla, ons ons, parça parça, bıçağın her dilimini, baltanın her düşüşünü ödeyeceksin. Titania'nın bana yapmaya çalıştığı gibi kelleni alana kadar ölmemeni sağlamak için şifacılar her yara arasında seninle ilgilenecek." Valroy'un yüz ifadesi bu sözler üzerine neredeyse manik bir vahşete dönüştü.

Cruinn gözlerini sıkıca kapadı ve başını eşine doğru eğdi. "Ve sen, şekil değiştiren Cruinn. Cruinn, boyun eğmeyen.

Haince eylemler sadece kral ve kraliçenizi değil, sadık kalmaktan başka *hiçbir rolü olmayan* Anfar'ı da kapsıyordu." Valroy oflayıp pufladı ve başını salladı. "Utanç verici, Cruinn. Utanç verici. Ama hiçbir bıçak ya da kılıç seni öldüremezken, senin de acı çekmeni nasıl sağlayabilirim?" İşte o zaman güldü. Alçak ve sakindi ve Abigail'in omurgasına bir ürperti gönderdi. "Senin için özel bir şeyim var."

Bayodan ve Cruinn'e doğru bir adım attı, elleri nihayet yumruk olmaktan kurtulmuş, parmak uçları ve pençeleri kıpkırmızıya boyanmıştı. "Sizi binlerce parçaya ayıracağım. Her bir parça demir bir kutunun içine konulacak. Ve her bir kutu Tır n'Aill'in, Dünya'nın ve bulabileceğim diğer diyarların rüzgârlarına savrulacak. Ölmeyeceksin Cruinn, hiç kuşkun olmasın. Ama ölmeyi ne kadar çok *isteyeceksin*."

Cruinn küçük, acı dolu bir inilti çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

Abigail'in midesi düğümlenmişti ve hasta olabileceğinden endişeleniyordu. Eski koruyucularının başına geleceklerin zihninde canlanmasıyla kan beynine sıçradı ve başının döndüğünü hissetti. "Hayır."

Mekânın nasıl daha sessiz olabileceğini bilmiyordu. Ama bu yaptı.

Valroy yavaşça yüzünü ona döndü, kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?

'Hayır mı?'"

"Ben... ceza verilmesi gerektiğini savunmuyorum. Sürgün belki. Onları insan dünyasına gönderin ve yıldızlar toza dönüşene kadar orada, evlerinden uzakta oyalanmalarına izin verin." Yutkundu. Ağzı aniden kurumuştı. "Ama bu çok yüksek bir bedel kralım."

Valroy ona doğru adım atarken Abigail geri çekilme dürtüsüyle savaştı, her bir zerresi gerçekte olduğu gibi bir yırtıcıydı. "Öyle mi?" Sırıttı, hınzır ve karanlık. "Ve sen de onların kaderini belirlemeye mi çalışıyorsun? Sen mi? Gümüş tacını bile takmayacak olan Seelie gelinim *bana* ne yapacağımı mı söyleyecek?"

Adam boyunu ve kanatlarını sonuna kadar kullanarak ona doğru yaklaştığında kendini çok küçük hissetti. Tanrım, onun kollarında kaç gece geçirirse geçirsin, o her zaman tehlikeli ve korkunç bir yaratık olacaktı. Adam üzerine doğru gelirken başını dik tutmak ve geri çekilmemek için elinden geleni yaptı.

"I..." Tereddüt etti. "Sana asla hükmetmeye çalışmayacağım Valroy. Bunu yapmak beni yaşayan en büyük aptal yapar."

Bir kez homurdandı.

Devam etti. "Ama sana tavsiyelerde bulunmaya çalışacağım, evet. Ve bu konuda, böyle bir kaderin onların başına gelmesini hazmedemiyorum."

"Yaptıklarının bedelini ödemededen çekip gitmelerine izin veremem." Onu incelerken safir gözlerini kısmıştı. "Ama belki de bir takas yapabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Sana daha fazla ne verebilirim ki kocacığım? Benden istediğin her şeye sahipsin."

"Belki. Belki de değil." Hiçbir uyarıda bulunmadan onu iki eliyle belinden kavradı ve vücudunu kendi vücuduna bastırarak içine çekti. Kızın içgüdüsel korku çılgınlığına kıkırdadı, tepkisinden duyduğu haz ve zevk gözlerinden okunuyordu. "Eğer ücretlerinin azaltılmasını istiyorsan... bunu kabul edeceğim. Bayodan işlediği suç için bir uzvunu kaybedecek. Cruinn ise sadece suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak. Bu sana daha mı uygun, aşkım?"

Bayodan'a bakacak oldu ama Valroy'un eli çenesini yakalayarak onu sabit tuttu. "Ah-ah." Sırıttı. "Hayır. Sen kendin karar ver. Hayatlarına karşılık onun bir uzvu."

Bir bit yeniği vardı. Olduğunu biliyordu. Adamın sırtışı da ona aynı şeyi söylüyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Valroy'un tüm oyunlarında olduğu gibi, kaybeden elin kızda olmasını sağlamak için her zaman desteyi keserdi. Ona sinirli bir bakış fırlattı. Bu onu sadece güldürdü.

Nefes alarak pes etti. "Evet, kabul ediyorum."

"Harika." Elini bıraktı ve Bayodan ile Cruinn'in hâlâ ayakta durdukları yeri işaret etti. "İstediğiniz uzvu alın kraliçem."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Cezayı sen seçtin. Bunu yapmak da sizin sorumluluğunuz." Sırıttı genişledi, gözleri bir kez daha o şeytani eğlenceyle parıldadı. "Ellerinizi kirlletmek istemiyorsanız, Gle'Golun'unuzun onun uzuvlarından birini kesmekten daha fazlasını yapabileceğinden eminim."

Ona inanamıyordu. Hayır. Hayır, bu doğru değildi. Ona kesinlikle inanabilirdi. "Sen bir pislüksin."

Kıkırdadı ve bir adım geri çekildi, memnun bir iç çekişle tahtına oturmadan önce "evet, ve?" der gibi kollarını uzattı.

Kadın ona ters ters baktı.

Adam ona devam etmesini işaret etti.

Elini gözlerinin üzerine koyarak orta parmağı ve başparmağıyla şakağını ovuşturdu. Ona doğru yürüyüp suratına bir yumruk atma isteğiyle savaştı. Ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Uzun, kuşatılmış bir iç çekişle başını kaldırdı ve Bayodan ile Cruinn'in beklediği tahtın merdivenlerine doğru yürüdü.

Yüksek keçi kralına doğru yürüdüğünde kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

Sıcak ve şefkatli bir ifadeyle gülümsedi. "Hayatımı bağışlıyorsun. Eşimi sonsuza dek sürecektir bir delilik ve işkenceden kurtarıyorsun. Üzgün olmanı gerektirecek ne var?" Yavaşça onun önünde diz çöktü ve boynuzlu başını eğdi. Cruinn de onu takip etti. Bu ona, ona bağlılık yemini ettikleri anı hatırlatmıştı. Ve garip bir şekilde, bu bağlılığı hâlâ güçlü tutuyorlardı.

Çünkü onun uğruna Valroy'a ihanet etmişlerdi. Ve eğer keçi kralın yaptıkları olmasaydı, muhtemelen ikinci kez ölmüş olacaktı. Elini onun omzuna koydu. "Yaptıklarınız için ikinizi de affediyorum."

"Bunu hak etmiyoruz." Cruinn başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı. Binlerce kırık cam parçasından oluşan bir yaratığın ağlayabileceğini bilmiyordu. Ama yanaklarından dökülenlerin, tıpkı etraflarını saran kar gibi parladığını görünce şaşırmadı. "Seni hak etmiyoruz, Abigail Moore."

Gülmemeye çalıştı. Ağlamamaya çalıştı. Çığlık atmamaya çalıştı. Sadece başını salladı ve derinden derine yatağına geri dönmeyi diledi. Dikkatini Bayodan'a çevirerek, kara sakalı tenini tırmalayan Bayodan'ın çenesinin altına bir parmağını soktu ve ona bakması için başını eğdi. "Seçmene izin vereceğim."

"Sağ kolum." Ceketini omuz silkerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Gözlerini kapattı. "Solak olduğum için."

Eğilerek alnını onunkine dayadı. *Fae olmak böyle bir şey işte. Unseelie Kraliçesi olmanın anlamı budur. Ve gel*

Ne olursa olsun, sevdiğim adamın şiddetini yumuşatmanın bir yolunu bulacağım.

Elini Bayodan'ın omzuna koyarak bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. Kendi gözlerini kapatarak tehlikeli çiçeklerinin işe koyulmasını diledi. Sahneyi izleyemezdi. Sarmaşıkların etinin derinliklerine indiğini, her şeyi kemiğine kadar yediğini görmek istemiyordu. Bu sefer onlara onları da almalarını emretti.

Bayodan seğirdi. Onun gerildiğini hissetti ve diğer eli onun kalçasını kavradı. Islaklık sesi -yutulan etin sesi- bir kez daha midesini bulandırdı. Ama güçlü kalacaktı. Bu yükü taşıyacaktı. Bayodan'ı terk etmeyecekti.

Adam homurdandı, kavrayışı sıkılaştı.

Çılgılık atmadı. Haykırmadı. Ve bu nedenle, o da yapmazdı. İş bittiğinde gözlerini açtı. Kolu omzuna kadar kopmuştu. Çok fazla kanamadan önce yaranın kapanmasını diledi. Birini iyileştirip iyileştiremeyeceğini bilmiyordu -daha önce hiç denememişti.

Ama onun gerekenden daha fazla acı çekmesine izin vermeyecekti. Elbette, yara gözlerinin önünde kapandı. Deri kırmızı ve hamdı ve hâlâ inanılmaz derecede acı veriyor olmalıydı. Ama alternatiften daha iyiydi.

Parmak uçlarının arasında böyle bir gücün yandığını hissetmek hâlâ çok sarsıcıydı, neredeyse kullanılmak için kaşınıyordu. Sanki bir kuşu kafesinden salıvermişti ve kuş şimdi uçmak için can atıyordu.

Ama tüm sürüyü serbest bırakmak onu hâlâ korkutuyordu. *Bir gün. Her seferinde bir şey. Başa çıkman için sana yeterince şey verildi.*

"Oh, anlıyorum. Onu iyileştireceksin ama yaralarım hâlâ tazeyken beni iyileştiremeyeceksin." Valroy'un alaycılığı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Sempatinin gerçekte nerede olduğunu görüyorum, sevgilim."

Omzunun üzerinden ona ters ters bakarken, onu sırtırken buldu. "Kendi başına yeterince hızlı iyileşiyorsun."

Kıkırdadı. "Evet, evet. Mazeretlerini söyle."

Gözlerini devirerek dikkatini, acıdan sersemlemiş olduğu her halinden belli olan gözleri hâlâ kapalı Bayodan'a çevirdi. Cruinn'in eşiyle ilgilenmesine izin vererek ondan bir adım geri çekildi. "Bedelin ödendi Bayodan."

"Teşekkür ederim kraliçem. Leydim," diye mırıldandı keçi kral.

"Günahlarını tekrarlarsan, benim ve kraliçemin merhametini hükümsüz bulacaksın. Anladınız mı?"

"Evet, Kral Valroy," diye yanıtladı Cruinn. Bayodan bir an sonra zar zor duyulsa da cümleyi tekrarladı.

Cruinn'e baktı. "Ve sen, son bir şey daha."

Ses tonu karşısında gözleri biraz büyüdü. "Evet, Leydi Abigail?"

"Anfar'dan özür dile." Hâlâ kanatların arasında gizlenen deniz canavarını işaret etti. "Ve gelecekte ona kendi seçeceği bir iyilik borçlusun."

Cruinn'in ifadesi gevşedi ve yüzünde oluşan gülümseme aynı anda hem rahatlama hem de hayranlık ifade ediyordu. "Elbette. Evet." Ayağa kalktılar ve Anfar'a dönmeden önce Bayodan'ın ayağa kalkmasına nazikçe yardım ettiler. "Sizden en derin özürlerimizi sunuyoruz Lord Anfar. Size zarar vermek istememiştik ama sadece yapılması gerekeni yaptık." Başlarını öne eğdiler. "Hilemiz, gardınızı düşürmek için düşünebildiğimiz tek yoldu. Bunun için size borçluyuz. Ve Leydimizin emrettiği gibi, bu borcu ödemekten mutluluk duyacağız."

Anfar sessizdi, simsiyah gözleri şekil değiştirene bakıyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Pekâlâ."

Oh, çok kızgın. Kızmakta da sonuna kadar haklı.

Cruinn başını eğdi ve Bayodan'ın paltosunu alarak keçi kralı nazikçe taht odasından dışarı çıkardı.

Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

"İşimiz bitti." Valroy tahttan kalktı ve kanatlarını bir pelerin gibi üzerine sardı. "Hepiniz dağılabilirsiniz."

Divan hiç vakit kaybetmeden çevredeki ormanın gölgeleri arasında kayboldu. Puck ona bir öpücük kondurdu ve bir saniye sonra gözden kayboldu; o da adamın maskaralıkları karşısında başını salladı.

Yalnız kaldıklarında kendini toparladı ve dikkatini Valroy'a verdi. Valroy onu izliyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı, safir gözleri adını koyamadığı bir şeyle parlıyordu.

Bir süre durakladıktan sonra konuştu. "Ne kadar kızgınsın?"

"Sana mı? Hm." Merdivenlerden indi, yaklaşırken acele etmiyordu. Bir kolunu kıza dolayarak onu bir kez daha kendine çekti. "İyi bir şaplaqla telafi edilemeyecek bir şey değil."

Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Gerçekten mi? Yine de elimin ağrıyacağını düşünüyorum. Belki de seni domaltmama izin vermeden önce yaralarının iyileşmesini beklemelisin."

Adam kahkahalarla inledi, kolları onu gerçek bir kucaklamayla sardı. Yüz ifadesi nihayet yumuşadı ve sakladığı şefkati ortaya çıkardı. "I

Sana kızgın değilim, Abigail. Onların acı çektiğini görmek istedim. Ama karşılığında bir şey aldığım sürece... Kana susamışlığımı yatıştırmayı umursamıyorum." Onu alnından öptü. "Muhteşemdin." Bir süre durakladıktan sonra homurdandı. "Ama yaralarımı iyileştirmeyi düşünmediğin için çok kızgınım."

"Yapabileceğimi bilmiyordum."

Öfkelendi. "Pek de mazeret sayılmaz." Ama yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Gel sevgilim. Ben acıktım. Bütün o çiğ etleri görünce..."

Kızın dehşet dolu feryadı üzerine, adam kıkırdadı.

Adam onları dünyaya doğru katlarken kız ona tutundu. Valroy değiştirilemezdi. Ama belki yatıştırılabilirdi. *Belki de her şeye rağmen gelecek için umut vardır.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Titania, Acılar Gölü'nün yanındaki karların üzerine serdiği kırmızı battaniyenin üzerine oturdu. Burası sessizdi; ne kuşlar ne de hayvanlar burada oyalanıyordu. Su, eğer öyle denebilirse, hava ne kadar soğuk olursa olsun asla donmuyordu. Gün doğumunun ışığında parıldayan opalesan yüzey, kehribar ve turuncularla dans ediyordu.

Kar yağışı durmuştu ve beyaz örtü kalın ve yeniydi ve eğer başka bir akılsaydı, kartopu fırlatmak ve tuhaf yapılar inşa etmek için evinin dışındaki ormanda toplanan diğer Seelie'lerle oynamak isterdi.

Ama hayır. Bugün gerçekten de akılsız başka yerdeydi.

Piknik sepetini yanına koyarak, içindeki iki şişe şaraptan birinin tıpasını açtı. Biri kırmızı, diğeri beyazdı.

Kırmızı şaraptan kendine bir kadeh doldurdu ve yudumladı. Koku iyiydi; şişenin kokusunda, maddenin değiştirildiğine dair onu uyaracak hiçbir şey yoktu. Ama onu ele veren tadıydı. Biraz fazla buruk bir şeydi. Biraz fazla acı.

Ama neyse oydu.

Şarabı tekrar yudumladı. İkinci kez daha az aşağılayıcıydı. Bir parça peynir ve ekmek kopararak kahvaltısını yapmaya ve güneşin doğuşunu izlemeye başladı.

Ve bekledi.

Uykuya dalmasından sadece bir saat sonra BİRİ Abigail'in yanağını ^{öptüyordu}. Sessiz bir mırıltıyla gözlerini kırıştırarak açtı. Valroy onun yanındaydı ve kendisi de derin bir uykudaydı. Bu nedenle, o-

"Sshh..." Bir el yavaşça ağzını kapattı. Sırt üstü dönerek Puck'ın sırtına yüzüne baktı. Puck parmağını dudaklarının üzerine koyarak sessiz olması gerektiğini işaret etti.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran kız ne yapacağını bilemiyordu, çünkü yeni uykunun örtüsü onu sersemletmişti.

"Benimle gelmelisin," diye fısıldadı. "Bu çok, çok önemli."

Güneş daha yeni doğmuştu. Bu kadar korkunç ne olabilirdi ki? Yine de başını salladı ve adam yataktan kalkıp ona ayağa kalkması için birkaç adım attığında gözlerini ovuşturarak uyuşukluğu kovmaya çalıştı.

Battaniyenin altından sıyrılıp kendine giyecek daha sıcak giysiler çağırdı. Kalın bir yün kazak ve bir pelerin iş görürdü. Valroy'u ve kürkünü kıskanıyordu ama şu anda bir hayvanın postunu giymek ona son derece yanlış geliyordu.

Puck odanın kenarında durmuş, onu takip etmesi için elini sallıyordu. Başını sallayarak ona doğru yürüdü ve "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Acil bir durum var. Lütfen, sadece gel." Onun elini tuttu. "Yarım saat içinde anlayacaksın."

"Bu tehlikeli mi?"

"Senin için mi? Hayır. Her ihtimale karşı yakınlarda kalacağım." Gülümsedi. "Bana güvenebilirsin." Kız cevap olarak gözlerini ona diktiğinde, adam sessizce kıs kıs güldü. "Biliyorum, biliyorum. Hadi ama."

Nefes alarak omuz silkti. Elbette. Neden olmasın? Neden hayatına biraz daha kaos katmasındı ki? Yine de, alaycı yanıtına rağmen... ona gerçekten güveniyordu. Muhtemelen güvenmemesi gerektiğini biliyordu -sonuçta bir casus şefine kim güvenirdi ki?

Ama ona bir kez olsun kendisini sorgulaması için bir sebep vermemiştir. *Bayodan ve Cruinn de öyle, orada neler olduğunu görüyorsunuz.* Hayır. Aklındaki şüpheleri arka köşeye itti. Etrafındaki herkese güvenmemek için çok gençti. Valroy ve Titania'nın muhtemelen bu şekilde hayatta kaldığını biliyordu. Yaşlanmayan hayatında o noktaya ulaşacağından emindi. Ama henüz değil. "Pekâlâ."

"Harika." Bir kez daha sırtarak onları uzayda katladı. Altındaki toprağın kökleri arasında yolculuk etmekten farklı bir histi bu ve yine de belli belirsiz midesini bulandırıyor. Yeniden ortaya çıktığında bir adım attı ve ayaklarının dibindeki kara baktı. Ayak bileklerine kadar ulaşıyordu ve ayaklarının üşümediğini fark edince bir mırıltı çıkardı.

Labirent'te yürürken geçirdiği onca zamanı ve ayaklarının nasıl ağrıdığını hatırladı. Başını bir kez daha sallayarak küçük bir iç geçirdi. Ne kadar ilerlemişti - ya da nasıl baktığına bağlı olarak düşmüştü.

Tekrar yukarı baktığında, olduğu yerde kaskatı kesildi.

Acılar Gölü.

Önünde uzanıyordu, hastalıklı ve opalesan yüzeyi sabah güneşinde parlıyordu. Yaşanan savaşın tüm kanıtları -kan, kan, cesetler- yok olmuştu. Hepsi beyaz bir kar örtüsünün altına gömülmüştü ya da belki de silinip gitmişti. Tir n'Aill dünyasının kendisi ya da bekçileri tarafından varoluştan silinmişti.

Orada, kıyıda, büyük, kırmızı, dikdörtgen bir battaniye vardı. Ve üzerinde Titania oturuyordu, pembe elbisesi etrafında toplanmış, beyaz yün pelerini omuzlarına çekilmişti. Altın tacı başının üzerinde duruyordu, sarı saçlarından neredeyse ayırt edilemeyecek kadar narin altın teller örülmüştü. Abigail'in canlı olduğunu bildiği sarmaşıklardan örülmüş bir sepet de yanında duruyordu.

Puck onu dürtükledikten sonra başını diğer kadına doğru salladı. "Devam et," diye fısıldadı. "Sadece seninle konuşmak istiyor."

Konuşmak.

Abigail buna inanmadı. Bir an için Puck'a dikkatle baktı ve kendisini uyarmadığı için ona bağırmayı düşündü. İç çekerek, bunun sözlere ya da havaya değmeyeceğine karar verdi. Puck'ın yanından ayrılarak yavaşça Titania'ya yaklaştı, her an altın zırhlı bir tabur askerin ağaçların arasından fırlayıp onu öldürmesinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü.

Göl fikri, gölün sularında hapsolmuş zavallı ruhların yavaş yavaş eridiği düşüncesi ürpertti onu. Asla boğulmadan, asla nefes almadan, sadece ölmekte olduklarını bilerek. *Titania beni durdurmaya çalışsa bile, ben gitmeden önce burası gitmiş olacak.*

"Otur, Abigail." Titania ona bakmadan yanındaki yeri okşadı. Elinde kırmızı şarap dolu narin bir kadeh tutuyordu. Bardak o kadar inceydi ki neredeyse görünmüyordu.

"Sana karşı biraz temkinli davrandığım için beni affet." Abigail pelerini kendine doğru çekerek gardını aldı. "Sen ve ben pek de iyi birkaç hafta geçirmedik."

"Hayır. Sanırım geçirmedik." Titania içini çekti. "Gerçekten çok üzgünüm Abigail, inan bana. Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim. Seni düşman edinmek istemedim. Arkadaş olmamızı, hatta belki de kardeş olmamızı diledim." Çenesi seğirdi ve kırmızı şaraptan bir yudum daha aldı.

"Beni buraya getirme sebebin buysa, Valroy'a ihanet etmeyeceğim."

"Hayır, değil."

Abigail elini gözlerine götürdü. Pekâlâ. Güzel. Elbette. Neden olmasın? Kırmızı battaniyenin üzerine çıktı ve Titania'nın yanına oturdu.

Sepet. Titania şarap kadehini yere bıraktı ve sabit tutmak için kara batırdı. Beyaz şarap şişesini aldı ve mantarı bir *patırtıyla* boynundan çıkardı. *Şarabı* başka bir kadehe doldurdu ve Abigail'e sundu.

Abigail tereddüt etmeden kadehi aldı. Abigail diğer kadını dikkatle izledi, ifadesinden bir şey -herhangi bir şey- okumaya çalıştı. Ama Titania'nın yüzü anlaşılmazdı. Kadın sadece ona bir bardak şarap uzatma işini yapıyordu. "Zehirli değil, değil mi?"

Titania kıkırdadı ve kadın ilk kez gülümsedi. "Hayır."

Şarabı yudumladı. Şarap güzeldi. Tatlıydı ama çok iğrenç değildi. Acılar Gölü'ne baktı. "Buradan ayrılmadan önce burayı yerle bir edeceğim."

"Yapacağını biliyorum." Titania kırmızı şarabını eline aldı ve bir yudum daha içmeden önce kadehi bir süre parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Seni durdurmayacağım."

"Neden Puck'tan beni buraya getirmesini istedin?"

"Öncelikle, ben..." Titania'nın omuzları çöktü ve yüzündeki soğuk ifade Abigail'in gözleri önünde soldu ve paramparça oldu. Gözlerinde derin bir keder vardı. Keder, kayıp ve... korku. "Öncelikle, sana ihanet ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Lütfen arkadaşlık ettiğin için sana zarar vermek isteyecek kadar duygusuz ve zalim olduğumu düşünme. Ya da o piç için bulmuş gibi görüldüğün aşk için."

Abigail gülümsedi ve göle baktı, ortasındaki ağaç kışın yağan kara yağmen hâlâ çiçek açmıştı. Yaprakları dallarından düşüyor, sürükleniyor ve karın üzerinde toplanana kadar aşağıya doğru uçuyordu, beyaza karşı pembe. Eğer bunun ne olduğunu bilmiyorsa - eğer bunu hissedemiyorsa -Neredeyse güzel olacaktı. Neredeyse. "Özrünüzü kabul ediyorum."

"Ben sadece halkımı kurtarmak için yapmam gerekeni yapıyorum. *Halkımızı*." Titania bir parça daha peynir ve ekmek aldı ve çiğnerken düşünceli bir şekilde duraklayarak yedi. "Tir n'Aill'i seviyorum. Tüm türümüzü seviyorum. Hiçbir zaman savaş, ölüm ya da katliam istemedim, hatta Unseelie için bile. Onların ne bu dünyadan ne de başka bir dünyadan silinip gittiğini görmek istemiyorum. Biz tek bir halkız. Tek bir halk. Ve öyle bir zaman gelecek ki insanlar bizi uzaklaştırıp unutacak. Elimizde kalan tek şey biz olacağız."

Kaşlarını çatan Abigail sadece başını sallayabildi. Bu düşünceye katılmıyor değildi. İnsan ırkının zamanla tüm vahşi yerleri yok edeceğini biliyordu. Bu onların doğasında vardı. Ne de olsa kısa bir süre önce onlardan biri olmuştu. "Bana karşı yaptığınız herhangi bir eylemin

kötü niyetten kaynaklanıyor, Titania. Yaptığın şeye katılmıyorum ama... daha farklı ne yapardım onu da bilmiyorum."

Titania belli belirsiz gülümsedi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ciddiyim. Senin yerinde olsaydım - Valroy'un Seelie'yi ve Dünya'yı yok etmesini engellemekle görevlendirilmiş olsaydım ve... ve işi bittiğinde kim bilir başka nereleri?" Abigail omuz silkti. "Belki de bin yıl beklerdim ve Valroy'u düğün gecemizde öldürmeye kalkışmazdım."

Bu sözler kraliçeyi güldürdü. Gölün üzerinden dışarı baktı ve şarabını yudumladı. "Evet, bunun benim açımdan büyük bir hata olduğuna inanıyorum. Ona savunmasız ve dikkati dağınıkken saldırmak istedim. Ama... yanlış adımımın bedelini çok ağır ödedim ve elimde hiçbir şey kalmayana kadar da ödemeye devam edeceğim."

"Valroy seni öldürmek istiyor."

Titania ilkinden daha yüksek sesle ve daha alaycı bir kahkaha attı. "Elbette istiyor. Bu sadece bir gerçek. Ama ona bu zevki tattırmaya niyetim yok."

"Onu durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Titania sadece sıırttı ve şarabını tekrar yudumladı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular, Abigail ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin değildi. Beyaz şarabını yudumladı ve kraliçe eliyle işaret edip ona ikram ettikten sonra sepetteki yiyeceklerden biraz yedi.

"Ölmekten korkuyorum."

Abigail şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Titania göle bakıyordu, ifadesi düzdü. Gözlerinde garip bir tür kırık teslimiyet vardı. "Ölmekten korkuyorum. Gitmek istemiyorum. Gördüğüm onca şeyden sonra, yaptığım onca şeyden sonra, hayat şarkısına yeniden katılmaya hazır olduğumu düşünürdünüz. Oberon'un gidişiyle, ben... kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu kadar boş. Kavga ettiğimizde bile -ki sık sık kavga ederdik- hala orada olduğunu biliyordum. Ona ihtiyacım olduğunda, gerçekten ihtiyacım olduğunda, hiç düşünmeden yanımda olurdu. Şimdi o gittiğine göre, ona katılmaya hevesli olacağımı sanıyordum. Kendimi ateşe atmak için. Fakat

-Hayır. Hayır, bu-" diye boğuldu, gözlerinde yaşlar oluşuyordu. Sinirlenerek onları sildi. "Ölmek istemiyorum, Abigail."

"Belki de onu vazgeçirmek için yapabileceğim bir şey vardır, bir şekilde-"

"Hayır." Titania gözlerini kapadı. "Hayır. Yapamazsın. Onun üzerinde böyle bir etkisi olan sen bile. Kellem taht odasında mızrağın ucunda olurdu.

bir hafta içinde, eğer ben..." İcini çekti, şarabını bitirdi ve kendine kırmızı şişeden bir tane daha doldurdu.

Olabilir mi? "Neden geçmiş zamanda konuşuyorsun Titania?"

Kraliçe yine kıkırdadı, biraz daha koyu ama daha az alaycı değildi. "Bu kadar gergin görünme. Sana hiçbir tehlike oluşturmuyorum. Buna yemin ederim."

Abigail yine de kaşlarını çatmaktan kendini alamadı ve göle baktı. "Normal yollarla ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Gle'Golun bana zarar vermedi. Geçerken derin bir aidiyet duygusu dışında hiçbir şey hissetmedim. Daha büyük bir şeye bağlı hissetmek. Hiçbir önemim yoktu, ne bir hiçtim ne de bir hiç. Büyük bir okyanusun kıyısındaki bir kum zerresiydim. Ama huzurluydum. Tüm endişelerim, tüm sıkıntılarım, tüm karanlıklar ve canavarlar? Hepsi gitmişti. Sanki bir zamanlar hiç önemli olmamışlar gibi süpürülüp gitmişlerdi. Öyle bir rahatlama hissettim ki, sanki omuzlarımdan, gidene kadar orada durduğunu hiç bilmediğim bir yük çekilmişti."

Titania konuşmadan önce bir dakika, belki de daha uzun bir süre sessizlik içinde oturdular. "Bunu söylemek bizim doğamızda yok. Ama sana söyleyeceğim. Teşekkür ederim, Abigail. Sözlerin için teşekkür ederim."

Abigail dönüp ona baktığında, kadın belli belirsiz gülümsüyordu. Dudaklarında kırmızı bir leke vardı ve Abigail bir an için bunun şaraptan kaynaklandığını sandı. Ama Titania bir kez öksürdüğünde durumun öyle olmadığını gördü.

Bu kandı.

Gözleri irileşti ve içini bir endişe kapladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru uzandı. "Titania, sen-"

"Sus. Ben iyiyim." Kraliçe onun elini itti ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi şarabını tekrar yudumladı. "İtiraf etmeliyim ki tadı kötü olsa da."

"Ne... kim... neden?" Panik içinde ayağa fırlayarak umutsuzca olanlara bir çözüm bulmaya çalıştı. Puck'ın orada olup olmadığını görmek için başını kaldırdı, belki o da yardım edebilirdi ama Puck ortalıkta görünmüyordu. "Seni iyileştirebilirim, ben-"

"Beni neden iyileştiresin ki?" Titania güldü. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlı ve safsın, canım. Şaraba zehri ben koymuşken beni iyileştirmenin bir anlamı yok." Kadehi kaldırdı ve düşünmeye başladı. "Tehlikeli bir yılanın zehri. Çabuk etki eder. Acı da vermiyor. Sadece normalden biraz daha uyuşuk hissediyorum." Şarabı tekrar yudumladı.

"Ben-ama-"

"Sus, Abigail. Otur. Bırak da konuşayım." Titania kıkırdadı. "İçimde çok az kelime kaldı."

Abigail kendisine söyleneni yaptı ve şimdi doğrudan diğer kadının yanına oturdu. Hiçbir şey söylemedi ama sadece elini Titania'nın omzuna koymak için uzandı. Kraliçe bu kez onu başından savmadı.

"O lanet piçin canımı almasına izin vermeyeceğim Abigail. Bunu yapmayacağım. İstedğim zaman, istediğim şekilde gideceğim." Alay etti. "Ona bu zevki tattırmayacağım." Öksürdü ve sepetin içinden çıkardığı bir bezle dudaklarını sildi. Bez kanlı çıktı.

Titania bir nefes alarak şarabının geri kalanını içti ve şişenin içindekileri kontrol etti. Şişe boştu. Kıkırdadı. "Bu dünyayı nasıl yaşadıysam öyle bırakacağım. Sarhoş ve kızgın."

Şişeyi karın içine fırlattı. Yukarı uzanarak başındaki altın tacı çıkardı ve düşünceli bir şekilde elinde çevirdi. "Tanrımız Dagda'ya dua ettim. Yol göstermesi için ona dua ettim. O da bana halkımı nasıl kurtarabileceğimi gösterdi. Halkımızı güvenliğe kimin götüreceğini gördüm." Yüzünü buruşturdu ama bu acıdan değildi. Kederdendi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve Abigail gözyaşlarının kanla lekelenmiş gibi görünmesini dehşetle izledi. "O ben olmayacağım."

Titania parmaklarını altın tacın üzerinde gezdirdi ve bir süre durakladıktan sonra onu Abigail'e uzattı.

Abigail dondu kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kadına baktı ve eğer mümkünse, bir an önceki halinden daha fazla dehşete kapıldı. "W...ne?"

Diğer kadın sıırttı. "Tacı fiziksel olarak alsan da almasan da fark etmez kızım. O yüceltilmiş bir sahne dekorundan başka bir şey değil."

Abigail tacı tereddütle aldı, sanki her an bir şey fırlayıp onu dehşete düşürecekmiş gibi hissediyordu. "Ciddi olamazsın. Yapamam. -"

"Yapabilirsin. Yapmalısın. Ve yapacaksın." Titania ona doğru eğildi, öksürdü ve bir kez daha bezle dudaklarına dokundu. "Buna ben karar verdim. Ve dilediğim kişiye bahsedebilirim."

"I..." Abigail zehrin uyuşturduğu kişinin kendisi olduğunu hissetti.

"Artık Seelie Kraliçesi sensin, Abigail Moore." Titania başını Abigail'in omzuna yasladı ve gözlerini kapadı. "Halkımızı koru, Abigail. Onları o canavarından kurtar."

"Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Sizden bir iyilik isteyebilir miyim kraliçem?"

Abigail ne diyeceğini bilemiyordu. Ne düşüneceğini de. Ne yapacağını değil. "Tabii ki

-Tabii ki."

"Ben ölürken bana sarılır mısın? Ben... hâlâ korkuyorum."

Gözyaşları gözlerini yaktı ama Abigail onları silme zahmetine girmedi. Pelerinini diğer kadının etrafına sardı ve onu kollarının arasına alarak başını onunkinin üzerine koydu. Titania'nın öksürüğü bir iki dakika sonra kesildi. Kadının nefes alış verişinin sıklaştığını, sonra da yavaşlamaya başladığını hissetti.

Kadın haykırmadı. Kasılmadı. Zehir sessizce işini yaptı.

Sessizlik içinde, Titania'nın hayatı sona ererken onu tuttu.

Ve ancak o gittikten sonra Abigail ağlamak için kendine izin verdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Abigail hayatında hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti.

Marcus gittiğinde değil.

Evi onun elinden aldığında değil. Labirent'e

kaçırıldığında da.

Kendini bir Seelie olarak yeniden yaratılmış bulduğunda da.

Abigail altın tahtın merdivenlerine oturdu ve elindeki taca baktı. Ve basitçe... ne yapacağını bilmiyordu.

Titania gittiğinde, öfkesini Acılar Gölü'nden çıkarmış ve onu parçalara ayırmıştı. Dünyanın köklerine genişçe açılmalarını ve korkunç sıvıyı toprağa yutmalarını emretmişti. Gle'Golun'unu orada mahsur kalan herkesin üzerine salmış ve acılarına son vermişti.

Her şey söylenip bittiğinde, Titania'nın cesedinin yanında oturup bir süre ağlamıştı.

Puck onu uzaklaştırmak zorunda kalmış ve diğerlerinin cesetle ilgilenmek için geldiğini mırıldanmış. Ona Din'Lae'nin Titania'nın ölümünden çoktan haberdar olduğunu ve güneşin aydınlattığı saraya hitap etmesi gerektiğini söyledi. Din'Lae onunla konuşmak isteyecektir. Hem de hemen.

Çünkü o artık Seelie Kraliçesiydi.

Elindeki altın taç...? Onun tacıydı.

Ve bu bir saçmalık. Tüm bunlar bir saçmalık. Ama işte buradaydı. Saray mensuplarının toplanmasını beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Ve onların öfkeleneneğini biliyordu. Neden olmasınlar ki? Titania, onların gerçek hükümdarı, öldürülmemek için intihar etmişti. Ve ona verilen şey üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Tahta oturmaya hakkı yoktu.

Bu yüzden tahtın önünde oturuyordu. Soğuk taşların üzerine oturmak istediği için değil. Ama basitçe onunmuş gibi hissetmediği için. Uzun bir süre de öyle olacağını sanmıyordu. Tabii gülünç "saltanatı" o kadar uzun sürerse.

Seelie saray mensuplarından oluşan bir kalabalığın önünde toplanması sadece birkaç dakika sürdü. Her biri korkmuş ve gergin görünüyor, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyordu. Puck başıyla herkesin hazır olduğunu işaret ettiğinde, Abigail ayağa kalktı ve kendini bir kez daha taht odasında bir fae kalabalığına hitap ederken buldu.

Onların "kraliçesi" olarak.

Pelerininin başlığını başından çekti ve Seelie'lere baktı. Her biri kendi tarzında güzel ve eşsizdi. Buzdan yapılmış gibi görünen bir kadın yakındaki bir dalın tepesine tünemişti, kristal kanatları arkasında çırpınıyordu. Yarı saydam ve damarlı bir yusufçuğunkini andırıyorlardı.

"Titania..." Durakladı ve tekrar başladı. "Titania hayatına son vermeyi seçti. Valroy'un tacı ondan almamasını sağlamak istedi. Ve ölürken bana altın tacı verdi." Elini tekrar yanına indirmeden önce kısa bir süre kaldırdı. "Sizi temin ederim ki tüm bunlar sizin için olduğu kadar benim için de tuhaf ve beklenmedik."

"Onu zehirlemediğini nereden biliyoruz?" İçlerinden biri sordu. Yüzü geyiğe benzeyen bir adamdı ama geri kalan kısmı insansı görünüyordu.

Puck onun yerine cevap verdi, elinde katlanmış bir parşömenle ona doğru yürüdü ve parşömeni ona uzattı.

Geyik suratlı adam parşömeni almadan önce tereddüt etti, açtı ve bir an için okumaya başladı. Derin bir iç çekti ve yanlarındaki birine uzattı. Abigail ne yazdığını bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu. Titania'dan gelen ve yaptıklarını açıklayan bir mektup olduğunu tahmin etti.

"Ama neden *sen?*" diye sordu bir kadın. "Neden sen, türümüze ihanet eden biri?"

Bir Unseelie destekçisi?"

"Öncelikle, ben bir Unseelie destekçisi değilim. Seelie destekçisi de değilim. Her ikisi için de barış istiyorum." Abigail yumruğunu sıktı, öfke sesini inceltti. "Bin yıl boyunca bunun için pazarlık ettim, ama Titania düğün gecemizde Valroy'u öldürmeye kalkıştığında parçalandı!"

Başını sallayarak, taht odasının bulunduğu dik tepeden aşağıya doğru inen karlı tarlaya baktı. Bu ona Tir n'Aill ormanlarının harika bir manzarasını sunuyordu. "Buraya ait olmadığımı iddia etmeyeceğim. Bana verilenler üzerinde hakkım olmadığını da iddia etmeyeceğim. Ama dayanamayacağım şey, Valroy'un savaş planlarına bir şekilde ayak uydurmak istediğime dair suçlamalardır, oysa gerçek bundan daha uzak olamaz."

Saraylılar sessiz kaldılar ve cevap vermemeleri üzerine elindeki taca baktı. "Titania benim Valroy'un yoluna çıkmam gerektiğine inanıyordu. Bununla onu Seelie'leri ve insanları yok etme planlarından bir şekilde alıkoyabileceğime."

"Yapmaya niyetlendiğin şey bu mu?" diye sordu arkadan biri.

Belli belirsiz bir omuz silkmeye gözlerini kapadı. Çözmesi gereken bulmacanın merkezini, önünde uzanan labirenti görebiliyordu. Amacı açıktı: Valroy'un eski ve yeni halkını yok etmesini engellemek. Ama oraya nasıl ulaşacaktı? Bunu nasıl yapacaktı?

Görünüşe göre hep labirent çözeceğim.

Sonunda cevap verdi. "Evet. Başarabilecek miyim bilmiyorum. Ama onun yoluna çıkacağım."

"Ama sen onun kraliçesisin. Onu seviyorsun."

"Öyleyim ve seviyorum. Ama bu onun hedeflerine katıldığım anlamına gelmiyor, ne de savaşa girerse onun yanında olacağım." Din'Lae'ye hitap etmek için döndü. "Ona ihanet etmeyeceğim. Ve onu sevmekten vazgeçmeyeceğim. Ama bu ona karşı durmak için elime kılıç ve mızrak almam gerektiği anlamına geliyorsa" -kılıç kullanma düşüncesi onu kıkırdattı- "yaparım. Yapacağım. Ben Seelie'yim. Ve yerine getirmem gereken bir görevim var."

"Ama siz Seelie olmayan *Kraliçe*'siniz," diye ısrar etti kalabalıktan biri.

"Evet ama aynı mantıkla Valroy da artık Seelie Kralı." Sözleri çeşitli tepkilere yol açtı. Saray mensuplarından bazıları güldü. Bazıları inledi. Birçoğu da kendi kendilerine ya da başkalarına öfkeyle homurdandı. "İşler değişti," dedi basitçe. "İşler tuhaflaştı. Ve neler olacağını bilmiyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama halkınızı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Halkımızı. Size söz veriyorum -hepinize- bu dünyanın Valroy'un baltası altında parçalandığını görmektense tekrar ölmeyi tercih ederim."

Din'Lae'ler birbirlerine temkinli bir şekilde bakarken uzun bir duraksamadan sonra bir kadın öne çıktı. Uzuvarları ağaçların bükülmüş dalları gibi olan güzel bir yaratıktı. "Sizi destekliyorum Kraliçe Abigail. Ne olursa olsun yanınızda duracağım."

"Ve ben," dedi bir diğeri. "Ve ben."

Sonunda ikisi hariç hepsi ona sadakat yemini etti. Uzun boylu, huysuz görünümlü, tamamen taştan yapılmış bir yaratık ve dumandan başka bir şeyden yapılmamış gibi görünen bir diğeri.

Başını onlara doğru eğdi. "Seçiminize saygı duyuyorum ve... sizi suçlamıyorum. Sizin yerinizde olsaydım, muhtemelen ben de kendime inanmazdım."

"Bizi kovuyor musun?" dedi taş adam homurdanarak.

"Hayır. Seslerinizi duymak istiyorum. Düşüncelerinizi." Elindeki taca baktı ve bir kez daha gözlerini kapattı. "Ben gencim. Hepinize kıyasla çok az yaşım var. Ben... bunu tek başıma yapamam."

"İyi ki ben varım!" Puck kıkırdadı ve aniden yanında belirdi, kollarını arkasından omuzlarına doladı ve yanağından öptü. Kızla arasında birkaç santim vardı, bu yüzden iyi ya da kötü bir pelerin gibi kızın üzerine örtünmesi kolaydı.

Kadın onu uzaklaştırmaya çalıştığı anda, adam kaskatı kesildi. "Oh, hayır." Puck göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu, geldiği gibi hızla gitti. Bir an için onu neyin korkuttuğunu bilemedi, sonra cevabını aldı.

"Nerede o, Titania? Yüzleş benimle, seni kalles *fahişe!*"

Bu işe
yarayabilirdi.

Valroy.

Din'Lae neredeyse onun takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde dağıldı, her biri birkaç dakika içinde taht odasını boşalttı. Hiçbiri taht odasının girişinde beliren, iki elinde birer kılıç ve gözlerinde cinayetle korkunç Unseelie Kralı'yla yüzleşmek istemiyordu. Ona saldırmaya cesaret edemediler, güpegündüz bile. Korkularının bir zerresi için bile onları suçlamıyordu.

Onu gördüğünde yüz ifadesi titredi ve şaşkınlığa dönüştü.

Abigail nereden başlayacağını bile bilmeden başını salladı.

Valroy kılıçlarını indirdi ve merakla başını eğerek ona doğru bir adım attı. "Ne oldu, küçük cadı?"

"I..." Altın tacı zayıfça havaya kaldırdı. "Titania öldü. Acılar Gölü yok edildi."

Durakladı, gözlerini kırptırdı ve sonra güldü. Gerçekten güldü, sanki bu hayatında duyduğu en komik ya da en neşeli habermiş gibi. Kılıçlar ellerinden kayıp gitti ve iki büklüm oldu, eğlenerek uludu.

İç çekti. "Valroy, bu hiç komik değil."

Tekrar doğruldu ve hınzırca sırıttı. "Ama öyle! Bu yıllardır gördüğüm en iyi şey. Sen, benim sevgili, tatlı, harika kraliçem, düşmanımı benim için *öldürmeyi* kendine görev edindin! Üstelik kanıt olarak tacını da aldınız."

"Bu... cinayet değildi." Ürperdi. Bu konuşmanın iyi gitmeyeceğini biliyordu. Hem de hiç. "Bu bir intihardı."

Valroy'un gülümsemesi hafifçe soldu. "Öyle mi?"

"Sen onun yerine yapmadan önce hayatına son vermek istedi." Abigail gözlerini kapadı ve Titania'nın kaybı üzerinde durmamaya çalıştı. Onlar gerçek dost değillerdi. Müttefik de değillerdi. Onun ölümünün kendisini neden bu kadar incittiğini bilmiyordu. *Belki de bir efsane olduğu içindi ve var olduğunu bilmek onu biraz teselli ediyordu.* "Zehirle karıştırılmış bir şişe şarap içti. Benimle konuşmak için beni çağırdı ve sen uyurken Puck beni ona getirdi."

"Hm...şey." Omuz silkti ve ona doğru yürüdü. "Onu kendin öldürmüş olsaydın bu kadar eğlenceli olmazdı ama sanırım yine de bittiğini gördüğüm için mutluyum! Kaltak öldü ve şimdi Seelie tahtı boş. Bu her şeyi daha da kolaylaştıracak-"

"Boş değil."

Dondu kaldı. Bir an için ona tahtı kimin aldığını soracakmış gibi oldu ama sonra hafifçe parlayan safir gözleri kadının elindeki taca ve tekrar yüzüne kaydı.

Ne olduğunu tam olarak anladığını acı bir şekilde belli eden şey ani öfkesiydi. Bu ve küfürleri. "O *fahişe*. O çekilmez sürtük! Hayır, bu böyle kalmayacak. Sen benim kraliçemsin. *Benimsin!*"

Adam ona doğru bir adım daha attı ve kadın geri çekilme isteğiyle savaştı. Elindeki tacı sıkıca kavradı. "Ben senin kraliçenim. Bundan feragat etmiyorum. Ama ben... aynı zamanda Seelie'nin hükümdarıyım."

Yüz ifadesi yumuşadı ve sonra acımasız ve samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi. "O zaman işimi benim için daha da kolaylaştırdı. Ben Seelie'leri köleleştirip insan ırkını yok ederken kimse yoluma çıkamayacak."

İşte o an geldi.

Seçim yapması gereken an. Her şeyin *yeniden* alt üst olacağı an. Nefes alarak altın tacı başına taktı. Orada olması çok garip hissettiriyordu. Ama ona sorunsuzca uyuyordu. Valroy'un bakışlarıyla karşılaştı ve yumruklarını sıktı.

Bu aptalcaydı. Ona karşı koyamazdı. Onun gibi birine karşı durmak için kullanmak şöyle dursun, kendi gücü kavramını bile zar zor kavrayabiliyordu. Gençti, deneyimsizdi ve kesinlikle bir aptaldı.

Ama başka seçeneği yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Hiçbir bahanesi yoktu. Eğer başarısız olursa... *Umarım Dagda'nın sana söylediği gibi biriyimdir Titania. Çünkü bunu ben de bilmiyorum.*

Kızın tereddütü üzerine, elini ona uzattı. "Gel, aşkım. Sen ve ben bu dünyayı yöneteceğiz ve haşaratlar ortak gazabımızın önünde kaçacak."

Tek bir kelimeyle cehennemi serbest bırakacaktı. Kendini hazırlayarak barut fıçısını ateşleyecek fitili ateşledi.

"Hayır."

VALROY ONA BAKTI.

Hayır.

Ona *hayır* demişti.

Öfke içinde bir orman yangını gibi parladı. Uyandığında sevgilisi yatağında yoktu. Puck'tan Titania'yı görmeye gittiğini öğrendikten sonra, karısının o kaltağın esiri olduğundan emin olmuştu.

Bundan çok daha kötüydü. Her zaman Abigail'in bir kraliçe olmasını istemişti.

-Ama *onun* olması gerekiyordu! Seelie tahtında fahişenin yerini almak değil!

Birincisi, Titania'nın canını alma zevkinden mahrum bırakılmıştı. İkincisi, Abigail'e tahtı vermişti. Ve eğer günü o basit, sinir bozucu kelimeyle korkunçtan daha kötüye gitmeseydi, bu mazur görülebilirdi.

Hayır.

Seelie'leri ve insanları yok etmede ona katılmayacaktı. Alay etti. Kızın yosun yeşili gözlerindeki meydan okuma parıltısını görebiliyordu. Direnç ve kararlılık. Ama aynı zamanda *belirsizlik* de görüyordu. Ve neden korkmasın ki? Ona karşı nasıl bir şansı olabilirdi ki?

İleri doğru yavaş bir adım attı. "Fikrini değiştir Abigail... Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek için sana bu şansı vereceğim. Yanımda dur. Tir n'Aill'i birlikte yönetelim."

Ondan uzaklaşmadan önce tereddüt etti. "Küllerin kraliçesi olmamı istiyorsun Valroy. Ölü ve köleleştirilmiş bir halkı yönetmemi istiyorsun. Bu güneşli dünyayı yakacak ve sonra da diğerine geçecektin."

"Evet. Ve?" Onun küstah cevabından duyduğu hayal kırıklığına güldü. "Bu dünyayı mahvetmek bana düşer. Dünya da öyle. Bundan sonra istila etmeyi uygun gördüğüm her dünya gibi!" Dişlerini göstererek hırladı. "Ben Valroy. Ben Valroy'um."

Labirent. Hiç kimse ya da hiçbir şey beni durduramayacak." Ona doğru bir adım daha attı ve ona kıyasla ne kadar küçük olduğunu hatırlattı.

Kadın tereddüt etti. Teslim olup olmayacağını merak etti. Teslim olması için dua etti. Çünkü alternatifi... alternatifi yürümek istemediği bir yoldu.

Kadının omurgasını dikleştirmesini, omuzlarını dikleştirmesini ve başını kaldırmasını izledi. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Seni durduracağım."

Bu kez onu terk eden kahkaha, etraflarındaki kış rüzgârı kadar soğuktu. Gözlerini kapadı ve bir an için kendini olacaklara hazırladı. Keyifli olacaktı... onun için. Peki ya onun için?

Pekâlâ.

Sırıtarak dikkatini tekrar ona çevirdi. Kız tepki veremeden onu pelerinin önünden yakaladı ve göğsünü göğsüne sabitlemek için bir kanadını arkasına sararak kendine doğru sürükledi. Kestane ve kış baharatları gibi kokuyordu. İlkbahar, Yaz ve Sonbahar kokuları artık yoktu. Çünkü o, etrafındaki dünyanın bir parçasıydı.

Ve sonra taçla birlikte kazandığı şeyin gerçeğini öğrendi.

Babanın cehennem çukurlarında lanetlen, Morrigan. Yaptığın şey için sana lanet olsun.

Şimdilik tek başarı umudu... şimdi kazandığı gücü asla öğrenmemesiydi. Bir kaşını kaldırdı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Deneyeceğimi biliyorum." Kadın cevap olarak ona ters ters baktı.

Karanlık bir kıkırdamayla kadının omurgasını ürperten adam çenesini kavradı ve yüzünü yerinde tutarak dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdikten sonra kulağına fısıldadı: "Göreceğiz, benim küçük cadım... Göreceğiz."

Adam demir tasmayı boğazına geçirip onu dünyalar arasındaki boşluğa doğru sürüklerken çığlık attı.

Sen bana aitsin, Abigail Moore.

Sen benimsin.

*Ve başka hiç kimse sana sahip
olamaz. Tir n'Aill'in kendisi bile.*

ON ALTINCI BÖLÜM

A bigail'in elleri, diğer uzuvları yere düşmeden bir an önce sert taşlarla buluştu. Valroy onu kararsızca öne doğru fırlatmış ve kalın bir demir zincire takılarak acı içinde yere düşmüştü.

Başını kaldırıp baktığında nerede olduğunu anlayamadı. Taş duvarlar onu üç taraftan çevreliyordu. Kökler ve sarmaşıklarla büyümüş, çoktan geçmiş bir kültürün antik kalıntılarına benziyorlardı. Altındaki zemin, çoğunlukla düz olacak şekilde yerleştirilmiş ve kesilmiş devasa taşlardan oluşuyordu, ancak aralarındaki boşluklar düzensizdi ve yosunla doluydu.

Çevresini tanımasa da *nerede* olduğunu biliyordu. Gökyüzünün üzerindeki derin, dumanlı pus bunu ele veriyordu. Ne de olsa Labirent'te güneş asla parlamazdı.

Boğazı kaşınıyordu. Boğazındaki ağır demir tasma başını yere doğru çekiyordu. Tökezlediği zincire bağlı değildi ama kısa süre sonra bağlı olacağını biliyordu.

"Ah, Abigail." Onu bir kez daha ensesinden tutup kaldırdı -demir tasmayı bir tutamak gibi kullanarak- ve ayağa kaldırdı. Onu ileri doğru itti ve yüzünü ona döndüğünde, kanatlarından birinin pençesiyle onu orada sabitleyerek taşla doğru itti. Ona doğru küçümseyerek baktı. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum."

"Bırak beni Valroy. Bu saçmalık! Ne elde etmeyi umuyorsun?" Safir bakışları kızın vücudunu taradı, sonra tekrar yukarı baktı. "Bir listem var."

"Şimdi şaka yapmanın sırası değil! Çek şu şeyi üzerimden!" Adamın göğsünü itti. Ama adam hareket etmedi.

Onun yerine sırtışı daha da koyulaştı. "*Şaka* yapmıyorum, benim küçük cadım..." Onu bir kez daha etrafında döndürdü ve yüzüstü taş duvara bastırdı. Kız kendini itmeye çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir ölümlüden daha güçlü olsa da Valroy'la boy ölçüşemezdi.

Valroy'un vücudunun uzunluğu şimdi onu oraya, kalçasını da kalçalarının arasına sıkıştırdığı için itirazları bir nefese dönüştü. Kendine biraz alan açmak için boşuna bir çabayla avuçlarını duvara dayarken, kendine rağmen titredi. "Bırak beni Valroy."

"Hayır. Elinde meşaleyle yanımda durup bu sefil dünyayı fethetmeme yardım etmedikçe olmaz... ya da kurtaracak kimse kalmadığında ve işim bittiğinde." Başını kulağının yanındaki saçlarına gömdü, kolları vücuduna dolandı. Kanatlarının pençeleri kendi ellerinin yanındaki taşla değiyordu. "O zamana kadar..." Kadının kalçalarını kendine doğru çekti ve onu kalçasından yukarı doğru kaydırıldı. "Sen benim tutsağımsın, Abigail Moore."

Adamın etrafını sardığını, onu yerinde tuttuğunu, tüm çırpınma çabalarına direndiğini hissedince gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Teslim olmak çok kolay olurdu. İstedğini yapmak o kadar kolay olurdu ki.

Başını ona doğru çevirerek onu öpmeye gitti. Adam sırtarak onu karşılamak için hamle yaptı, açıkça bu kadar kolay kazandığına inanıyordu.

Kadın onun dudaklarını olabildiğince sert ısırdı.

Adam acıyla hırladı, onu kavrayışı sıkılaştı. Kadın geri çekildiğinde, ağzının kenarından küçük bir kan çizgisi sızdı. Sırıttı ve gülüşü de en az ifadesi kadar vahşi ve acımasızdı. "Eğer böyle olmasını istiyorsan, çok iyi."

Yüzü bir kez daha duvarla buluştuğunda homurdandı, kanatlarından birinin pençesi tarafından orada tutuldu, pençelerin keskin uçları cildine dayanıyordu. Hareket etmesi için onu tehdit ediyordu. Derisini sıkması ve delmesi için ona ilham vermekle tehdit ediyordu.

Onu öldürmeyecekti. Bunu biliyordu. Ama her zaman *başka* neler yapabileceği tehlikesi vardı.

"Valroy, kes şunu. Bırak gideyim."

"Bana yapılanlar için Seelie Kraliçesi'ne acı çekirtmeye yemin ettim. Bir öncekinden hakkım olan ödemeyi alamadım. Sanırım bunun yerine senden ağırlığımca altın alacağım..." Avucunu karnının üzerinde kaydırıldı, parmakları genişçe açıldı. Parmaklar pantolonunun belinin altından geçtiğinde, kadın bir iniltiyi bastırdı.

Ve parmakları vücudunun daha da aşağısına inip göbeğini kavradığında, inlememek için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Ona zafer vermeyecekti. Vermeyecekti.

Adam onunla oynamaya başladığında kulağına yakın bir yerde kötü niyetli bir kıkırdama daha duyuldu. Kanatları onu kolayca yerinde tuttu ve diğer elinin onun üzerinde dolaşmasına, pelerinin çıkarıp bir kenara atmasına izin verdi. "Sen benimsin, Abigail. *Benimsin*. Ve bunu istediğin kadar inkar edebilirsin. Ve inan bana, bunu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum..."

Adam bir parmağını içine sokup keskin siyah tırnaklarını çekerek içinde gezdirmeye başladığında dilini ısırması olabileceğinden endişelendi. Sanki karnına yumruk yemiş gibi ciğerlerinden nefes almaya zorladı. İçindeki düğümleri çözdü ve derisini ateş gibi bir şeyle süründürdü, vücudundaki her sinir canlandı.

Diğer eli kazağından yukarı kaydı ve parmaklarının arasında hassas tomurcuğu sıkıştırarak göğsünü okşamaya ve yoğurmaya başladı. Kız çılgılık atmayınca, adam çabalarını iki katına çıkardı. Neredeyse derisini parçaladığından emin olana kadar nihayet bir sızlanma çıkardı ve adam rahatladı. Sadece taraf değiştirmek için.

Ne kadar sürdüğünü söyleyemiyordu. Adam ona eziyet ediyor, tırnaklarını teninde gezdirerek yaralar açıyor, omzunu ısırtıyor ve bu sırada parmağını içinde gezdirerek daha fazlasını vaat ediyordu. Ona yapmak üzere olduğu şeyi vaat ediyordu.

Ama "daha fazlası" gelmedi.

Tam ona bağırmanın eşiğindeyken, elbiselerini yırtıp onu duvara yaslamasını ve bu işi hemen bitirmesini isterken, adam elini ondan çekti ve derin bir kahkaha atarak geri çekildi.

Onu duvara yaslanmış, nefes nefese, soğuk kış havasında aşırı ısınmış hissederken bıraktı.

"Eee?"

Döndü ve sırtını taşlara dayadı, onlar olmadan çökebileceğinden endişeleniyordu. Ve ona olabildiğince sert bir şekilde baktı. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Bu küçük oyununun -bu küçük iyilik *numaranın*- tamamen sahte olduğunu. Kısa bir süre önce seni tehdit ettiğim yaban domuzu gibi seni çiğ çiğ becermemden başka bir şey istemediğini." Sırıttı. "Öyle değil mi, küçük cadı?"

"Seni istemenin ve sevmenin seninle aynı fikirde olmakla hiçbir ilgisi yok. Eylemlerine göz yummakla da ilgisi yok." Avuçlarını arkasındaki taşla bastırdı, kendini merkeze almak için kayalık kenarların serin ısırtığına ihtiyaç duyuyordu. Adamın içinde yaktığı öfkeli ateşi yatıştırmaya çalıştı.

"Hm. Göreceğiz." Bir an için onu düşündü, açıkça bir kararı tartıyordu. "Seni bir saat gibi kurmayı ve burada hevesli ve yalnız bırakmayı düşünmüştüm. Sonunda istediğini vermeden önce seni günlerce kızdırabileceğimi düşünmüştüm. Ama..." Yüz ifadesi o kısır ifadeye büründü

tanıdığı gülümseme. Hem sevdiği hem de korktuğu gülümseme. "Ne zaman sabırlı oldum ki?"

Sonraki an, vahşi bir canavar gibi üzerine çullandığı bir bulanıklıktı. Adam kıyafetlerini bedeninden ayırıp onu bir kez daha yüzüstü duvara yapıştırırken kumaşın yırtıldığını duydu.

"Ayrıca." Sözleri kulağında bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Böyle çok iyi görünüyorsun... benim merhametimle." Adam kalçalarını ileri doğru savurmadan önce onun girişinde olduğuna dair çok az uyarısı vardı. Sonunda boğazından o noktaya kadar tuttuğu çığlığı çekmeden önce sadece bir sert itme aldı.

Dizlerinden birini kolunun kıvrımına doğru çekerek onu açıkta bıraktı. Kalçalarını bir kez daha sıkıttığında, adamın onu gererek ve doldurarak içine girdiğini hissetti. Adamın kendisini sonuna kadar zorladığını anlamak için piercinglerinin basamaklarını saymasına gerek yoktu. Mutluluk veren ağrı ona bu kadarını söylemişti.

Ona merhamet gösterecek bir ruh halinde olmadığını söylemek hafif kalırdı. İçine girdiğinde onu duvara sertçe çarpmasını sağlayacak kadar dışarı çekti ve tehdit ettiği gibi onu kızdırmak için işe koyulurken görüşüne yıldızlar fırlatan bir tempo belirledi.

Kanatlarının pençeleri onu orada sabitledi, hareketsiz tuttu ve aynı zamanda onu itişlerine karşı geri çekti. Çıkardığı seslere engel olamıyordu, miyavlıyor, ağlıyor, adam onu parçaladıkça zevkten inliyordu.

Sonunda ona acımış gibi görünmeden önce zevkinin kaç kez tırmandığını ve zirveye çıktığını sayamadı. Kalçaları bir kez daha ileri fırladı, kendini dibine kadar gömdü ve yüksek sesle hırladı. İki darbe daha, düzensiz ve morartıcı, neredeyse onu ayak parmaklarından kaldırmaya yetecek kadar ve sonra bir üçüncüsü, onun şiştiğini ve nabzının attığını hissetmeden önce. Adamın içinde kabardığı hissi, onu bir kez daha uçurumdan aşağı atmaya yetti, feryat etti.

Adam onu göğsüne bastırdı, ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Sonra onu bırakıp uzaklaşmadan önce yavaşça yanağından öptü.

Bir an için onun fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etti.

Ta ki yüksek ve metalik *bir şangırtı* duyana ve ensesindeki ağır bir yük onu dengesini kaybedip yere düşürene kadar. Zincirli ve tasmalı, çıplak bir halde adamın ayaklarının dibine düştü.

"Bu... oldukça güzel bir manzara, söylemeliyim." Onu içine çekerken başını hafifçe eğdi. "Sanırım senin bu halinden oldukça keyif alabilirim, aşkım. Ne dersin? Evcil hayvanım olarak bir ya da iki yüzyıl? Sonra Küllerin Kraliçesi olarak yerini alabilirsin."

"Bırak beni Valroy!" Demir tasmayı çekiştirdi ama sadece ısırgan otuna dokunmuş gibi kaşındı. Onu çekip kurtaramadı. "Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim. Yapabilirim ve yapacağım." Elleri kalın bir kürk battaniye aldı ve kadının üzerine attı. "Bu gece döneceğim ve pozisyonunu yeniden düşünüp düşünmediğini göreceğiz. Ya düşünmediysen?" Bir kez daha sessizce gülerek uzaklaştı. "Belki birkaç tane daha deneriz."

Ortadan kayboldu.

Ve kadın boş havaya küfürler savurdu.

Anfar'ın, aptalın yaptığı korkunç bir şey yüzünden kendini Valroy'a inanamayarak bakarken bulması sık rastlanan bir olaydı. Arkadaşının her zaman bir planı ya da başka bir planı olurdu. İnsan cadıyı Labirent'ine kaçırdığında onu can evinden vurmak istemişti. Abigail Moore'u ne kadar takdir etse ve onu bir dost olarak görse de, onu buraya getirmek yine de korkunç bir hataydı.

Ama şimdi, piç "kuzeni" kendini aşmıştı.

"Ne yaptın?" Valroy'un ağzından çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekiyordu.

Unseelie Kralı tahtında oturmuş, tüm dünyaya kanarya yiyen kedi gibi bakıyordu. Bir bacağını gümüş rengi sandalyenin koluna atmış, Anfar'ın yüzündeki öfke ve şok ifadesine gülüyordu. "Ne oldu? O iyi. Ona zarar vermedim."

Anfar ellerinin topuklarını yanaklarındaki göz çukuru kemiklerine bastırdı ve bu hisle biraz rahatladı. Bütün bunlar başını fena halde ağrıyacaktı. "Onu esir aldınız."

"Elbette." Sanki dünyadaki tek mantıklı cevap buymuş gibi söylemişti. Sanki Anfar bir şekilde aptalmış gibi.

"Yapamazsın, o *Seelie Kraliçesi* Valroy. Ve dahası, o Kraliçeniz." Titania'nın ölüm haberi ve Abigail'in açıklanamayan

Tahta çıkma fikri hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Her şeyi bir anda kabullenmek çok zordu. Ve şimdi, Valroy'un kendi karısını kaçırmamasıyla pastanın üstündeki krema gibi tamamlanmıştı.

"Kesinlikle! O benim. Ve ben ona zarar vermedim, eski dostum." Valroy içini çekti. "Onu hâlâ sevmediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Bunu bir bakıma onu korumak için yapıyorum." Uzun siyah tırnaklarını tahtın koluna vurdu. "Eğer onu güvende tutabileceğim bir yere zincirlemezsem, beni durdurmaya çalışabilir. Ve eğer savaşta bana karşı durursa..."

"Onu serbest bırakmalısın. Serbest bırakmalısın." Anfar başını salladı. "Bu delilik, senin için bile."

"Bir, böyle düşünmen gururumu okşadı." Valroy sırtıttı ama sırtışı çabucak kayboldu. "İkincisi, hayır. Hiçbir şey yapmama gerek yok. Ben kralım ve sana hesap vermem. O benim tutsağım ve ben onu serbest bırakmayı uygun görene kadar da öyle kalacak."

"Seelie ordularını toplayacaktır." Anfar yumruğunu sıktı. "Bize karşı yürüyecekler."

"Güzel!" Güldü. "Bırakın gelsinler! Ama yanlış konuşuyorsun, seni vıcık vıcık odun parçası. Sen de biliyorsun. Seelie'ler Abigail'i ben ellerinden almadan önce sadece bir saat kraliçeleri olarak bildiler. Tanımadıkları bir kadının güvenliği için savaşılmaya kalkmayacakları gibi, sözlerinin samimiyetine inanmak için de hiçbir sebepleri yok. Onların bakış açısına göre, hain Seelie cadısı sadece sevgilisinin kollarında saklanıyor."

Anfar çenesinin titrediğini hissetti. "Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Üstelik bana karşı ayaklansalar bile ne şansları olabilir ki? Ben savaşın vücut bulmuş haliyim. Ben ölümüm. Ben katliam ve kıyımım. Onlar bir avuç ağaç perisi ve ocak elfi." Valroy elini umursamaz bir tavırla salladı ve tahtında arkasına yaslandı, belli ki uzun bir aradan sonra oturmanın keyfini çıkarıyordu. "Ne işe yarayabilirler ki?"

Dünyada Anfar'ın Valroy'la tartışmaktan daha çok nefret ettiği çok az şey vardı. Ve bunun bir kademe üstü, piçin doğruyu söylemesiydi. Hayır, Seelie'nin kraliçelerini savunmak için ayaklanacağını düşünmüyordu. Kalkışsalar bile hiç şansları olmazdı.

"Çok büyük bir hata yapıyorsun Valroy." Anfar topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Bundan daha fazlasını istemiyordu. "Sonunda senin sonunu getirebilecek bir hata."

"Göreceğiz, eski dostum. Göreceğiz."

Evet, göreceklerdi. Göreceklerdi.

Uzayda kıvrıldı ve Perin'in kulübesine vardı, prensten -kral, diye düzeltti kendini- uzaklaşıp daha sıcak ve misafirperver bir yere dönmek için can atıyordu. Evi daha konforlu hale getirmek için elinden geleni yapmıştı. Cam pencereler, daha iyi perdeler ve... daha büyük ve daha sağlam bir karyola, çünkü ahşap direkler arasındaki küçük kumaş parçası toplam ağırlıklarını taşıyamıyordu.

Bunu zor yoldan öğrenmişlerdi.

Kendine rağmen sırttı ama kapıyı itip içeri girdiğinde ruh hali bozulmuştu. Soba pırıl pırıl yanıyordu ve kış gecesinin soğuşuna kıyasla sıcaklığı çok hoştu.

Perin masasında oturduğu yerden kalktı ve biniş kılıcını biletti. İhtiyaç duyma ihtimalleri vardı. Ayağa kalktı ve konuşmak için ağzını açtı ama Anfar sadece başını salladı. Anfar ona doğru yürürken denizkızı kaşlarını çatarak sessizliğe gömüldü.

Anfar uzandı ve diğer adamı derin bir öpücüğün içine çekti. Onu hissetmek istiyordu. Tadına bakmak. Onun kucağında teselli bulmak. Perin soru sormadan kollarını Anfar'a doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Sonunda ayrıldıklarında Perin onun önce yanağını, sonra alnını öptü. Neyin yanlış olduğunu sormadı. Haber de istemedi. Sadece Anfar'ın konuşmasını sabırla bekledi.

Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum.

Başını selkie'nin omzuna yaslayarak iç çekti ve gerginliğinin bir kısmının vücudunu terk etmesine izin verdi. Birazını. Hepsini değil. Asla "hepsi" olmayacaktı ve bu eski denizciye karşı bir işaret değildi.

"Seçim yapmak zorunda kalabilirim," diye mırıldandı Anfar.

Perin ona daha sıkı sarıldı. Denizkızı da en az onun kadar durumun iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğini biliyordu. Hiçbir kibarlık ya da basmakalıp sözler söylemedi. Hiçbir mazeret ileri sürmedi, her şeyin yoluna gireceğine dair hiçbir söz vermedi.

Ve Perin şimdiden Anfar'ın yanıldığını kanıtlamıştı. Onu daha çok sevebilirdi.

Bu gece, bulduğum bu küçük huzurun tadını çıkaracağım. Yarın, nihayet bir seçim yapmak zorunda kalacağım. Valroy mu, yoksa Tir n'Aill'in yaşamları mı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Ben sanırım şaşırmamalıyım."

Abigail kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Valroy'la. Kendisiyle. Boş hava. Morrigan. Hiç kimse ama hiç kimse. Kürk battaniyeyi kendine daha sıkı sardı ve uzun, ağır bir iç çekti.

Olduğu gibi zincirlenmişken sihrini kullanamazdı. İşte orada, Valroy'un onu bıraktığı Labirent'in yıkık bölümündeki üç taraflı oyukta oturuyordu. Ve çıplaktı.

Donuyor olmalıydı. Hayatını kurtarmak için battaniyeye sarılıyor ya da ateş yakmak için ulaşabildiği kadar dal parçası topluyor olmalıydı. Eğer ölümlü bir kadın olsaydı, kesinlikle ölmüş olurdu.

Ama ölmemişti. Kendine karşı dürüst olsa, o kadar rahatsız da değildi. En büyük sıkıntısı dondurucu hava değil, boğazındaki demir tasmanın kaşındırıcı yanığıydı. Kürk battaniyeyi boğazına kadar çekti ve acıyı hafifletmek için postun olabildiğince büyük bir kısmını demir halkanın altına itti.

Garip bir şekilde, nefesi soğuk havada buğuya bile dönüşmedi.

Huh.

Belki de bir fae idi. Kış geldiğinde soğuğu kesinlikle hissetmişti, ama şimdi sanki ona uyum sağlamış gibiydi. Ya da yer değiştirip garip bir şey fark edene kadar böyle düşünmüştü.

Bacağını daha iyi görebilmek için battaniyeyi araladı ve bacağını önüne doğru uzattı.

"Ne adına..."

Teni solgundu, neredeyse altındaki kar kadar beyazdı, sadece hâlâ hayatta olabileceğini gösteren en ufak bir pembelik vardı. Bileklerinde ve ayak bileklerinde var olan ve uzuvlarına doğru uzandıkça solup sivrilen yeşil dokunuşlar şimdi... *maviydi*. Soluk bir mavi, tıpkı şafağın erken saatlerindeki açık gökyüzü gibi.

Kollarını uzatarak sessiz bir "huh" çekti. Görünüşe bakılırsa mevsimle birlikte o da değişmişti. Çilleri hâlâ oradaydı, insanlık dışı beyaz teninde neredeyse kömür renginde noktalar vardı.

Saçları hâlâ lal rengindeydi. En azından o vardı. Gözlerinin ya da dudaklarının ne renk olduğunu merak etti, çünkü uzuvlarının yosun yeşili ile aynı renkte görünüyordu.

Sonbahar geldiğinde renk değiştirmemişti. *Geldiğinde ve gittiğinde kraliçe değildim.* Aptalca başını salladı. Ne olduğunu anlasa bile bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir uyarı ya da açıklama yapılmadan maruz kaldığı şeylerden biri daha.

Bu akşam oldukça kötü bir ruh hali içindeyim. Bir sürü bahanesi vardı, diye düşündü. Battaniyeyi tekrar etrafına toplayarak taş oyuğun ortasına oturdu ve bir başka kasvetli iç çekti.

Valroy.

Lanet

olsun ona.

Ona çok öfkeliydi. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Hiç şaşırmamıştı. Hem de hiç şaşırmamıştı. "Böyle bir şey olacağını biliyordum. Beni yolundan çekeceğini biliyordum, bu yüzden planlarına müdahale etmedim."

Yan yatarak yarı kürkün üzerine yarı altına kıvrıldı. Bu, zincirin ağırlığını boynundan alıyordu ama yine de tasma omzuna rahatsız edici bir şekilde batıyordu. Hayır, Valroy'un yaptığı şey onu şok etmemişti. Onun bakış açısına göre bu çok mantıklıydı.

Seelie Kraliçesi'ni ele geçirerek, dünyalarını işgal ettiğinde gün ışıyla aydınlanan halkın başsız kalmasını sağlamak. Titania hâlâ hayatta olsaydı, Seelie Kraliçesi ölmüş olacaktı. Ama şimdi, savaş bitene kadar onu bu şekilde, kalesinin içinde zincirlenmiş bir köpek gibi tutacaktı.

Aslında *kendisi* olan bir kale, ama şu anda ne burada ne de orada.

Avucunu soğuk taşa bastırarak etrafındaki dünyanın uğultusunu dinlemeye çalıştı. Yaşamın şarkısını duyamasa bile Labirent'in şarkısını hissetmeye çalıştı. Ama boğazına dolanan demir yüzünden hiçbir şey hissedemiyordu. Kayanın aşınmış pürüzsüz yüzeyinden başka hiçbir şey.

Evet. Kötü bir ruh hali içindeydi ve kendisi için çok üzülüyordu. Elini tekrar kürkünün altına sokarak gözlerini kapadı. Valroy'un Tir n'Aill'in gün ışığını istila etmek için ne kadar bekleyeceğini kimse bilemezdi. Ama dediği gibi, sabırlı bir yaratık değildi.

Onları kurtarmam gerekiyordu. Onlara yardım etmek için. Ama bunun yerine hiçbir şey yapamıyorum. Dagda'nın sana gösterdiği şey bu olamaz Titania. Olması gereken bu olamaz.

Ama olması gerekenin ne olduğu önemli değildi. Sadece ne *olduğu* önemliydi. Ve bundan sonra ne yapmayı planladığı. "Ne yapabilirim ki?" Hafifçe gülerek etrafındaki kürke sarıldı. "Beni dinlemeyecek."

Kızgındı. Kendini küçük ve çaresiz hissediyordu. Onu ağlamaktan alıkoyan tek şey Valroy'a duyduğu öfke ve kızgınlıktı. Tir n'Aill etrafını yakıp kavururken gözyaşları için daha sonra zamanı olacaktı.

Yine de kalbinde Valroy'a karşı bir nefret hissetmiyordu. O neyse oydu ve onu aksi yönde ikna etmek için hiçbir zaman numara yapmamıştı. Şu anki davranışları bile onun olmasını beklediği kişiyle tamamen uyumluydu.

İşte tam da bu noktada, yorgunluğun da etkisiyle uykuya dalmaya başladığında Abigail bir sonuca vardı.

Birini sevmek, onun suratına yumruk atmayı istemeyi engellemiyordu.

VALROY Labirent'inin oyuğuna adım attı ve alanın ortasına büzüşmüş karla kaplı kürk yığınının bakarak belli belirsiz gülümsemekten kendini alamadı. Elindeki yemek tabağını, yüzyıllar önce duvarlardan birinden devrilmiş bir bloğun üzerine koydu ve bunun şimdilik yeterince iyi bir masa olduğuna karar verdi.

Zavallı Abigail.

Onun zavallı Abigail'i.

Ona karşı nazik davranmıyordu. En ufak bir hayal gücüyle bile. Bunu o da biliyordu. Ama bu oynayacakları yeni ve harika bir oyundu. Kendisi duygusuz bir gardiyan, Abigail de onun çaresiz tutsağı olacaktı. Bu düşünceyle sırtıttı, ona yapacağı korkunç şeylerin zihnindeki görüntüleri gözünün önünden geçti. *Belki de şalterden ya da sopadan hoşlanıp hoşlanmadığını görmenin zamanı gelmiştir.*

Ama bugün

değil. Belki.

Ona verdiği battaniyenin altında büzülmüş halde yattığı yere doğru adım atarak yanına diz çöktü. Demir zincir ve kürkün altında kaybolan lal rengi saç tutamları, altında kıvrılan şeyin karısı olduğunu gösteren tek işarettti. Kraliçesi. Seelie evcil hayvanı.

Battaniyeyi yavaşça çekerek mırıldandı ve sırt üstü yuvarlandı, soğuğa ya da uyku halindeki çıplaklığına aldırmadan.

Yıldızların yanında, hayatında ne zaman bu kadar güzel bir şey gördüğünü bilmiyordu.

Teni neredeyse hava kadar solgundu, bileklerinde, ayak bileklerinde ve muhtemelen göremese de sırtının alt kısmında mavinin tonlarıyla beneklenmişti. Dudakları gök mavisiydi. Bir cesetinki gibi derin çürük değil, parlak ve donma vaadiyle doluydu. Gözlerinin de ona uyacağını biliyordu.

Titania bile etrafındaki dünyayla böyle bir bağlantı kurmamıştı. onu.

Abigail Kış Kraliçesi olmuştu. Tıpkı onun olacağı gibi Sırasıyla İlkbahar, Yaz ve Sonbahar Kraliçesi. Gle'Golun her zaman olduğu gibi hâlâ saçlarına dolanıyordu, çünkü o zararlı ot mevsim ne olursa olsun asla ölmezdi.

Eğer çok ama çok uzun zaman önce Ölüm olduysa...

Şimdi Yaşam olmuştu.

Alay etti. Kendi kendine fısıldadı, düşüncelerinin kendisini bu duruma sokan orospu tanrıça tarafından duyulmasını diliyordu. Ama önündeki zavallı uyuyan şeyi uyandırmak istemediği için sözlerini sessiz tuttu. Parmak uçlarının köprücük kemiği ve omzundaki çillerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Koyu griye dönmüşlerdi. "Bunun suçlusu sensin Morrigan Ana. Başından beri planın buydu. Onu sevmem için beni kandır ve sonra da onu benim felaketim olarak tasarla. Yanılıyorsun. Onun isteyerek yanımda durmasını diledim. Onu köleleştirmek istemedim. Ama şimdi, sen bana başka seçenek bırakmadı."

Uzandı ve parmaklarını Abigail'in kızıl saçlarında gezdirdikten sonra parmak eklemlerinin arkasını yanağında gezdirdi. Şimdi dokunmak için soğuktu. Sıcaktı ama eskisi gibi değildi. Meme uçları bile maviye boyanmıştı ve adam *başka* nelerin renginin değiştiğini merak ederek hınzırca sırıttı. "Ve eğer gelecek yüzyıllar boyunca ondan bu şekilde mutlu bir şekilde zevk alacağımı düşünmüyorsan? Ne tür bir ahlaksız yaratık doğurduğunuzu bilmiyorsunuz." Karanlık bir şekilde kıkırdayarak Abigail'in yanına uzandı ve boğazını çevreleyen demirin hemen üstünden öptü.

Öpücüklerini yukarı doğru takip ederken, uykusunda mırıldanarak ona yaklaştı ve rüyasında onun varlığını hissetti. Bir kanadını Abigail'in üzerine sardı.

Ağırlığı dirseğinin üzerinde başını destekleyerek onu hapsediyordu. Diğer elinin vücudunda gezinmesine izin vermeye başladığı sırada dudakları onunkileri sıyırdı.

Adam kızın göğsünü kavrayıp sıkıttığında, kızın onun kavrayışında bu kadar esnek olması hoşuna gittiğinde, kız ona karşı küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı.

Öpüşmeyi kesen adam, kız uykuyu göz kırparak üzerinden atarken ona sırtıttı. Gözleri buz mavisiydi. Neredeyse beyazdı aslında. *Onun güzelliği için sana teşekkür edeceğim Morrigan Ana. En azından bana böyle lezzetli bir ödül verdiğin için sana teşekkür edeceğim.*

"İyi akşamlar, aşkım. Gördün mü? Neredeyse eşleştik.

Gerçi benim mavim çok daha-"

Başı yana doğru sallandı.

Kadının az önce *burnuna yumruk attığını* fark etmesi şaşkınlık dolu bir anını aldı.

Gülerek ayağa kalktı ve parmaklarını yüzüne dokundurdu. Kız onu incitmekten başka bir şey yapmamıştı. "İyi akşamlar, gerçekten."

"*Bu ne cüret!*"

"Kendine dokunmamdan hoşlanıyorsun-" Adam sırt üstü yatmış, karısı da onun beline binmişti. Normalde, çıplak karısının ona binmesinden çok mutlu olurdu, ama her zamanki hareketleri onun amacı gibi görünmüyordu. Bunun yerine, yumruklarıyla onu yumruklamaya oldukça kararlı görünüyordu.

Ne kadar gülünç olsa

da. Ve güldü de.

Kadının bileklerini kavradı, havadan kolayca yakaladı ve yüz ifadesindeki öfkeye hayret etmekten kendini alamadı. Nefes kesiciydi.

"Neye bakıyorsun öyle?" Kadın ona ters ters baktı.

"Senin ihtişamına. Kızgın olduğun zamanları çok seviyorum."

Öfke hırıltısı ve onu anlamsızca dövmek için çabalarını iki katına çıkarması onu bir kez daha kahkahalarla inletti. O kadar öfkeliydi ki! Onları ters çevirdi, kızın sırtı kürk battaniyenin üzerine düştü, kalçaları hâlâ onunkilerin üzerindeydi. Kız çırpındı ve ona tekmeler savurdu ama pençelerinden birinin baskısı altında bileklerini başının üzerinde sabitlemesini engellemek için çaresizdi.

"Bırak beni!"

Kalçalarını yerinde tutarak altından tekme atmasını engelledi, topuklarının sırtına ve bacaklarına çarpmasını görmezden geldi. Sonunda yoruldu, nafile kaçma girişimlerini durdurdu ve enerjisini, diz çöktüğü yerde kalbini durdurmaya yönelik olduğuna yemin ettiği bir bakışa odakladı.

Gülümsedi. "İşin bitti mi? Kahvaltı getirdim. Gerçi istersen başka bir şey yemeye de ikna olabilirim."

Sinirli ve öfkeli hırıltısı neredeyse insanlık dışıydı ve onun altında çırpınmaya devam etti. Adam eğlenerek güldü, kadının pes etmeyeşine bayılıyordu. Ve ayrıca manzarayı da seviyordu. Manzarayı çok sevmiştir.

"Ya da istersen tamamen başka bir şey yapabiliriz..." Ağırlığını kaydırđı, bacaklarının arasına uzandı, kalçalarını bastırarak onu yere sabitledi ve yaptığı gösteriden ne kadar hoşlandığını kanıtladı.

Adamın muhtaç bedenini kendi bedenine bastırması kadının kıvrınmasını durdurdu ve keskin bir nefes aldı. "Şimdi bunun zamanı değil, seni aşırı büyümüş-"

Onu öptü ve itirazını susturdu. Zedeleyici ve sert, her saniye onu ele geçiren öpücüğüyle başını sabit tutarken diliyle ağzını istila etti ve onunkine dolandı. Yıldızlar, onu nasıl da istiyordu. Onu her zaman nasıl istemiştir.

Ve ona teslim olduğu an için nasıl da yaşamaya başlamıştır. Onunla dışı dış mücadele ettiğinde, ona olan aşkı ve arzusu öfkesine ve kızgınlığına galip gelmeden önce.

Bir gün, terazi tersine dönecekti. Bir gün, yaptığı kötülükler onun bile dayanamayacağı kadar fazla olacak ve yapabileceği hiçbir şey onu kazanamayacaktı.

Ama kadın dudaklarına doğru inerken, vücudu onunkinin altında çok farklı bir şekilde kıvrınırken, o günün henüz gelmediğini biliyordu.

Bu sefer onu yavaşça aldı. İkisinin de bunu hissetmesini istiyordu. Onun içine girerken, onları birleştirirken ve tek bir vücut haline getirirken bunun tadını çıkarmak. Bileklerini serbest bıraktığında kadın ona yapıştı, her hamlede adamın adı dudaklarında geziniyordu.

Onlara ne olacağını bilmiyordu. Ondan nefret etmeyi ne zaman öğreneceğini bilemiyordu. Ama şimdilik?

Şimdilik, bunun olmadığı kısacık anlardan her zerresine kadar keyif alacaktı.

Her şey söylenip bittiğinde, ona sevgi sözcükleri fısıldadı ve onu yakınında tuttu. Onun Abigail'i. Kraliçesi. Doğasının gerçeğini bilen ve yine de onunla birlikte olmayı seçen kişi.

Buz mavisi gözleri Valroy'unkilerle buluşmadan önce onu şefkatle ve nazikçe öptü. "Seni seviyorum Valroy. Gerçekten seviyorum."

Gülümsedi.

"Ama bu böyle devam edemez."

Onu öptü ve kelimelerle söylemesine izin vermeyeceği şeyi sessizlik içinde ona söyledi.

Biliyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

A bigail Valroy'un kollarında yatıyordu. Adam sıcaktı ve Bigail ona daha da sokuldu, vücudunu kendi vücudunda hissetmek istiyordu. Boğazındaki demir tasmanın kaşıntısı ona bunun gerçekte ne kadar huzursuz bir durum olduğunu hatırlatsa da, içinde bir rahatlık, bir huzur vardı.

Bileğindeki derinin mavi tonunu düşündü ve göğsündeki mürekkepli işaretlere tuttu. Evet, neredeyse eşleşiyorlardı ama onun rengi adamın dövmelelerindeki derin mavilerden çok daha soluktu.

Onu seviyordu.

Oh, onu nasıl da seviyordu.

Ama özgür olmaya ihtiyacı vardı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ve bunu tek başına yapabilecek güce sahip olduğuna da inanmıyordu. Bunu yapacak kişi kesinlikle Valroy olmayacaktı. Ne kadar ağlarsa ağlasın, ne kadar yalvarırsa yalvarsın, öfkelenirse öfkelenisin ya da savaşırısa savaşsın, dünya kor ve küle dönene kadar onu burada tutacaktı.

Ve bu gerçekleştiğinde ruhundan geriye ne kalacağını sadece tanrılar bilebilirdi. Ama onun kucaklamasından kaçamazdı. Onun kollarında nasıl hissettiğini inkâr edemezdi. Ve tüm gücüyle bu anın sonsuza dek sürmesini diledi.

Adam uyuyordu ve kadın da onun peşinden, taş oyuğun ortasında kürk battaniyelere dolanmış bir halde uyukluyordu.

Gözlerini kapatarak, kendini onun kucağında sürüklenmeye bıraktı. Ve dilekleri duaya dönüştü.

Özgür olmalıyım.

Onu durdurmalıyım.

Lütfen, Tanrılar, bana

yardım edin.

PERİN, Anfar'ın birkaç adım gerisinden AÇIKLIĞA ADIM ATTI. O buraya ait değildi. Her şeyden önce, bu durumun *yakınına* bile ait değildi. Ama işte oradaydı, postu omuzlarına dökülmüştü ve yapmaya söz verdiği şeyi yaptı -Anfar'ın yanında kal.

Ve elinden geleni yaptı.

Lanet olası bir savaşıta.

Attığı her adımdan nefret ediyordu. Her saniyesinden nefret ediyordu. Sıcak kulübesinde oturup Anfar'la sevişmek istiyordu. Huzurlu, keyifli bir Yule sezonu geçirmek istiyordu. Bu saçmalığı değil.

Kraliçelerini kurtarmak için kendi kralına karşı gizlice savaşmak değil.

Yapacağımız şeyi düşünmek bile hainlik. Ama bu yapılmalı. Yapılmalı. Abigail'in başına gelenler, hazmedemediği bir adaletsizlikti. Valroy'un lejyonları Tir n'Aill'i süpürüp her şeyi yok ederken onların arasında durmak da istemiyordu.

Anfar başını huzurdaki üç kişiye doğru eğdi. Perin gizli toplantılarına kimlerin geldiğini görünce şaşırmadı. Lord Bayodan, paltosunun kolunu yukarı kaldırarak kayıp sol kolunu ortaya çıkarmıştı. Karlı ortamlarında buzu andıran Cruinn. Ve orada, kocaman sırtan, deli ve casusluk ustası vardı.

Düzelتيyorum. Açıklıkta duran üç kişi daha yoktu. Dört kişi vardı.

Küçük bir ocak elfi Puck'ın arkasında durmuş, ellerini ovuşturuyordu. Pelerinin kenarları unla lekelenmişti ve histerik bir şekilde yersiz görünüyordu. Perin kaşlarını çatı.

Leviathan'ın sol testisi adına, bir Seelie *ocak elfinin* Burada ne yapıyorsun?

Muhtemelen aptal bir eski denizcinin denizkızına dönüşmesiyle aynı şey.

Kadına hafifçe gülümsedi. Kadının yuvarlak yüzü gerginlikle kıvrılmış, koyu renk bukleleri yeşil pelerininin kapüşonunun arkasına düzensiz bir şekilde dolanmıştı. Ama yine de, temkinli bir şekilde ona gülümsedi.

İkisi de kendilerini aştıkları ve orada bulunmaya hakları olmadığı gerçeğini paylaşıyorlardı ama yine de "orada" bulunuyorlardı. Kadına karşı anında bir sempati hissetti.

Puck gerindi, bunu yaparken sırtı duyulabilir bir şekilde patladı. "Pekâlâ! Şimdi hepimiz toplandık. Bu boktan gösterinin gerçekleşmesini engellemek için gerekli olan bizler."

Bayodan düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "Onu görmeye gittin mi?"

"Hayır." Robin Goodfellow iç çekti. "Onu benden bile sakladı. Sana Labirent'te olduğunu söyleyebilirim ama *nerede* olduğunu söyleyemem." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni kızdırıyor."

Cruinn kaşlarını çatı ve arkadaşının koluna sarıldı. "Ordular toplanıyor. Valroy onlara birkaç gün içinde yürüyüşe geçeceğimizi söyledi. Orada

Artık onu durdurmak imkansız." Cruinn içini çekti ve ev elfine baktı. "Uri, Seelie'den ne haber?"

Uri bir dakika boyunca kekeledikten ve sanki karanlığın kendisi onu yemek için öne çıkacakmış gibi etrafına bakındıktan sonra, korkusunu konuşacak kadar bastırmayı başardı. "Elimizden geldiğince çok şey topluyoruz. Ancak lordlar ve leydiler, Abigail'in yokluğunda kimin liderlik etmesi gerektiği konusunda tartışıyorlar. Onlar... onu nasıl serbest bırakacaklarını bilmiyorlar."

"Onu serbest bırakmak istiyorlar mı?" Anfar başını salladı.

"Evet, istiyorlar. Hoşlarına gitse de gitmese de ona ihtiyaçları olduğunu biliyorlar." Uri pelerinin kendine doğru çekerek etrafındaki ormana bir kez daha baktı. "Ordumuzu organize etmek için birinin kafalarını bir araya getirmesi gerekiyor. Hepsi bu kadar."

"Bunu yapacak birini bulmanızı şiddetle tavsiye ederim," diye cevap verdi Bayodan. "Eğer toparlanmazsanız, korkarım bizim kuvvetlerimiz sizinkileri gözünü kırpmadan yok edecek."

"Yine de öyle yapacaklar!" Uri yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Denemenin ne anlamı var ki? Valroy durdurulamaz. Aramızda ona karşı durabilecek tek bir kişi bile yok."

"Ah, var." Puck içini çekti. "Ama o bir yerlerde bir deliğe zincirlenmiş durumda. Hayır çocuklar, eğer dünyayı kurtarmak istiyorsak Abigail'i serbest bırakmalıyız."

Anfar'ın omuzları çöktü ve elini yüzünde gezdirdi. Perin bir elini onun sırtına koydu, yapabileceği başka bir şey olmasa da arkadaşını ve sevgilisini desteklemek için elinden geleni yaptı. Kesinlikle konuşmayacak ve bir bok söylemeyecekti.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz casus efendi?" Bayodan kara bir kaşını kaldırdı. "Onu korumaya yemin ettik ve sözümüze sadık kalacağız. Ama onu serbest bırakmadan önce bulmalıyız."

"O halde yapmamız gereken de bu." Anfar'ın sesi çok... yenilmiş gibiydi. Çok boş. "Valroy'a karşı gelmeliyiz. Ona ihanet etmeliyiz." Bir an sessiz kaldı ve başını salladı. "Ona ihanet etmeliyim."

Perin onun yanına geldi. "Hayır, Anfar... başka bir yol bulabiliriz, biz

."

"Başka bir yolu yok." Anfar'ın elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Düşün. Bayodan ve Cruinn bilinen hainler. Labirent'te inceleme yapılmadan dolaşmalarına izin verilmeyecek. Eğer Puck onu bulamıyorsa, o zaman labirentinin derinliklerinde saklanıyordur. Seelie elfini kesinlikle göndermeyeceğiz." Durakladı. "Alınma ama."

Uri homurdandı. "Alınmadım, inan bana."

Perin, Anfar'ın bir nefes daha verip tepesindeki yıldızlara ve aya bakmadan önce yüzünde beliren hayalet gülümsemeyi kaçırmadı. "Hayır. O ben olacağım. Evinde dolaşırken sorgulamayacağı tek kişi benim."

"Ben de seninle geleceğim." Perin elini Anfar'inkine kaydırdı ve sıkıca tuttu. "Birlikte gideceğiz. Belki bunu romantik bulur ve bizi rahat bırakır."

Anfar oflaya puflaya güldü. "Muhtemelen haklısın."

"Onu bulduğunda bizi çağıracaksın." Bayodan sırtıttı. "Sanırım onu Abigail'in komutayı devralmasına yetecek kadar geciktirmenin bir yolunu biliyorum."

"Güzel. O zaman anlaştık." Puck ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve onlara üfledi. "Anfar, Abigail'i bulmak için Labirent'in etrafında gizlice dolaşacak. Sonra geri kalanımızı içeri alacak. Seelie ordusunu ele geçirecek ve..." Durakladı. "Peki sonra ne olacak?"

Anfar sessizliği bozmadan önce bir an sessizlik hüküm sürdü. Topluluktan uzaklaştı ve ormana doğru yürümeye başladı. Zaman kaybetmek istemiyordu ve zaten kaybedecek zamanı da yoktu.

Tek bir kelimeyle hepsinin düşündüğü şeyi söyledi.

"Savaş."

ABIGAIL, Valroy'un kendisine getirdiği yahniye bir kaşıkla göz attı. Dikkatle baktı ve Valroy'un kendisi için hazırladığı et suyunun içindeki sebze parçalarını karıştırdı. *Kötü* olduğundan değil, kendi başına. Sadece...hayır. Hayır, kötüydü.

"Ne oldu?" Sırtıttı. Oyuğun ortasında bir ateş yakmıştı ve kız soğuğa hiç aldırıyor gibi görünse de sıcak olmak güzeldi.

"Şey..." Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Güveçten bir ısırık aldı ve birkaç dakika daha düşündü. "Berbat bir aşçısın."

Valroy kahkahalarla güldü ve dirseklerini dayayarak onun yanına uzandı. "Birincisi, onu ben pişirmedim. Bir mutfağım olsaydı ne yapacağımı bilemezdim. İkincisi, biz Unseelie'yiz. Onlara sordum

etsiz yemek hazırlamak. Sanırım bu onların bildiğimiz gerçekliğe bakışlarını oldukça sarstı."

Sırıttı. "Çeşniye ihtiyacı var. Herhangi bir çeşniye. Ve bitki örtüsü için de fauna için olduğu gibi büyük ölçüde aynıdır. Biraz tuz ve biber çok işe yarar." Omuz silkti. Ama bu bir yemekti ve tadı su, kabak ve patates yığınları gibi olsa bile yiyecekti. Bu, midesinin, yapmaya niyetli görüldüğü kadar çok guruldamasını engelliyordu.

Haşlanmış ürünlerden yeterince aldıktan sonra kâseyi bir kenara bıraktı ve dikkatini ateşe vererek alevlerin odunları tüketirken dans edişini izledi.

"Bana katıl, Abigail. Aşkım." Elini avucunun içine aldı ve parmaklarını öptü. "Lütfen..."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Seni reddetmek bana ne kadar acı verirse versin. Bunu yapmayı asla kabul etmeyeceğim ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Yer değiştirerek onun yanına oturdu ve onu kollarına çekti. Kadın karşı koymadı ve başını adamın omzuna yasladı. "O zaman pazarlık yapalım."

Kadın inledi. "Başka bir oyun değil Valroy."

"Elbette! Her zaman başka bir oyun." Onun başının tepesini öptü. "Teklifimi dinleyecek misiniz, kudretli Seelie Kraliçesi?"

İç çekti. Ne olursa olsun bunun iyi bir anlaşma olmayacağını biliyordu. Ve muhtemelen kabul etmekten başka çaresi de olmayacaktı. "Teklifiniz nedir, Unseelie Kralı?"

"Tir n'Aill'i bin yıl boyunca gazabımdan uzak tutacağım. Halklarımız arasındaki barış yeniden tesis edilecek. Seni zincirlerinden kurtaracağım." Ona biraz daha sıkı sarıldı. "Benim erişimim olmasa bile."

Gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Peki karşılığında ne alacaksın?"

"Dünya. İnsan dünyası. Onu birlikte istila edeceğiz, sen ve ben ve Ada'yı bir zamanlar olduğu gibi yeniden yaratacağız. Tuatha De Danann'ın çok uzun zaman önce yarattığı gibi vahşi ve saf bir diyar. Dagda ve Morrigan'ın hüküm sürdüğü günlere geri döndüreceğiz. İnsanlar ve icatları geri sürülecek." Sesindeki çaresizlik bir şekilde kalbini paramparça etti.

"Peki ya orada yaşayan insanlar?"

"Onlara kaçmaları için bir şans verilecek. Ve kaçmayanlar da... eskiden olduğu gibi bizim oyuncağımız olacaklar. Sen Ada'nın kraliçesi olacaksın, ben de kralı olacağım."

"Peki ya savaşlarınız?" *Her zaman bir bit yeniği vardır.*

"Seelie'lere karşı savaşıım bin yıl bekleyecek. Peki ya insanlar?" Omuz silkti. "Onların değerli şehirlerini yok etmek benim için yeterli olacak. Zavallı dünyalarını kir ve toprağa geri döndürecek olan sarmaşıkların akıntısına karşı dururken, kılıçlarımı askerlerinin üzerinde bileyeceğim." Kıkırdadı. "Gel, bunun eğlenceli olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır." Nedenini bilmese de onunla birlikte güldü. Belki de bu fikir çok saçmaydı. "Kulağa pek eğlenceli gelmiyor. Ölümden ve kargaşadan zevk almıyorum."

"Biliyorum. Bu utanç verici. Ama bunu değiştirmek için çok çalışıyorum. Bir gün kan ve kemikten oluşan bir alanda duracak ve zaferle güleceksin. Bunu biliyorum." Başını onun omzuna indirdi ve nazik etini şakacı bir şekilde ısırdı.

Bu ısırık kızın ciyaklamasına neden oldu ve kız protesto etmek için avucunu adamın göğsüne vurdu. Ama adam yumuşadığında ikisi de gülümsüyordu, bu gülümseme çabucak kayboldu da. "Oh, Valroy... Çok özür dilerim."

"Ne için, aşkım?"

"Olmamı istediğin gibi kana susamış bir canavar olmadığım için." Gözlerini kapattı. "Evren üzerindeki bu tasarımı evet diyemeyeceğim için. Bu konuda senin yanında duramayacağımı."

Onu kucağına çekti, uyluklarının üzerine yanlamasına oturttu ve kollarını bir kez daha onun etrafına sardı, sonra da iyi bir önlem için etraflarına bir kanat sardı. Alnını onun şakağına dayamadan önce yanağına bir öpücük kondurdu. "Senden olduğundan başka bir şey olmanı istemem. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum, benim küçük cadım. Benim Seelie'm. Kraliçem. Düşmanım. Eğer beni gerçekten olduğum gibi sevmeni istiyorsam, sana da aynı saygıyı göstermekten başka ne yapabilirim ki?"

Elini kalbinin üzerine koydu ve parmaklarını genişçe açtı. Siyah tırnakları kızın solgun teniyle tezat oluşturacak kadar keskin görünüyordu. "Hayır, Abigail Moore. Benimle dövüş. Bana küfret. Vur bana. Her fırsatta bana karşı dur. Planlarımın bozulduğunu ve kuvvetlerimin senin saldırınla yere serildiğini gör. Her saniyesinden zevk alacağım."

"O zaman bırak gideyim ve sen de bunu gör." Kıkırdadı. "Bir gün."

"Ne kadar akıl almaz derecede sinir bozucu olduğunu anlayabiliyor musun?" Ona ters ters bakmak için başını çevirdi. "Kendi kalın kafanı bu konuda çalıştırabilir misin?"

"Evet. Yapabilirim." Sırıttı. "Ve bunu seviyorsun. Başka türlü davranma."

Bu doğrudu. Seviyordu. Her ne kadar bunun delilik olduğunu bilse de, onu anlamsızca tokatlama dürtüsüyle ilgili bir şey sevimliydi. Homurdandı ve bu mantık silsilesinden vazgeçti. "Bırak beni Valroy. Tir n'Aill'i ya da Dünya'yı yok etmene izin veremem. Ve eğer bunu yaparsan bana ne olacağından korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni burada, bu yere zincirlenmiş halde, kutlama için mızrakların üzerine kaç ölü yerleştirdiğini anlatmanı beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadan bırakma." Yüzünü buruşturdu ve düşmek üzere olan gözyaşlarını ısırarak geri çekti. Hayır. Ağlamaya degecek bir şey olduğunda, daha sonra ağlayacaktı. Şimdilik, adam onu gücendirmekten başka bir şey yapmamıştı. Ve anlayabildiği kadarıyla birkaç yüzyıl boyunca kendisi için yeterince ağlamıştı.

"Savaş hikâyeleri anlatmaktan daha fazlasını yapacağım." Adamın eli kadının kalçasına kaydı. Kadın ona bir tokat attı ve o da yumuşadı. "Gel, şimdi... senin benim savaş ganimetim olmanla ne kadar eğleneceğimizi düşün. Seni nasıl cezalandırabileceğimi, seninle nasıl oynayabileceğimi, seni nasıl yükseltilere çıkarabileceğimi..."

"Ne pahasına?" Elini onun elinin içine soktu ve tuttu. Çoğunlukla onu şu anda gitmemesi gereken yerlere koymasını engellemek için. "Bu lanet olası tasmayı boynumdan çıkarma zamanı geldiğinde, geri döndüğü dünyanın ölüp gittiğini ve önüne konan görevde başarısız olduğunu bilerek buradan nasıl çıkacak?"

Valroy hırladı ve ayağa kalkıp ateşin diğer tarafına doğru yürümek için sırtını yere koyarak yer değiştirdi. Orada öylece durdu, çıplaktı ve içinde bulunduğu durumu umursamadan Valroy'un önünde yürümesini izledi.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" Adımlarını hızlandırırken sesi bir haykırışa dönüştü, yüzünü buruştururken dişlerini gösterdi. "Bunun yerine kendimi teslim etmemi mi isterdin? Birimiz ateşin üzerinde yanmalı, Abigail! Diğerinin varlığını sürdürebilmesi için birimiz yok edilmeli!"

Adam yanan kütüklerden birine bir tekme atıp onu oyuk boyunca uçurarak uzaktaki duvara çarpmasına ve ardından küllerin düşmesine neden olunca Abigail geri çekildi. Konuşmaya cesaret edemedi.

"Ben neysem oyum! Ve ben bu dünyanın ölümü ve yıkımıyım. Ben Unseelie Kralıyım! Ve olmam gereken tek şey buydu! Buraya bu yerin sonunu getirmek için gönderildim. Ve bunun yapıldığını göreğim. Sana yapacakları için kalbim ne kadar paramparça olursa olsun."

"Valroy, ben..."

"Hayır!" Ona doğru döndü, kanatları *çatırd*ayarak genişledi. "Buradan ne çıkarsa çıksın, ruhu ne kadar kırık olursa olsun seveğim. I

seni sevecek, sana ne olursa olsun. Morrigan size nasıl bir şekil verirse versin ya da tanrılar size ne görev verirse versin. İster solucan, ister sinek, ister ağaç olun, kalbim sizindir." Öfkesinden neredeyse titriyordu. "Ama işimin bittiğini göreceğim, Abigail Moore. Sözlerimi unutma. Bu dünya yanacak. Ve *soğuduğunda* senden geriye kalan tek şey sevdiğim kadının külleri olacaksa, *öyle olsun!"*

Adam bir an sonra ortadan kaybolduğunda hiç şaşırmadı.

Ağlamaya başladığında da şok olmadı.

Ama gözyaşları onun için

değildi. Hayır.

Gözyaşları onun içindi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anfar ceketini çekti, kalın yakasını ve yakalarını ayarladı. Onu giymeyeli uzun zaman olmuştu. Birincisi, ihtiyaç hissetmemişti. İki, kış mevsiminde Labirent'e hiç çıkmamıştı. Vücut ısısı bir insandan çok kertenkeleninkine yakın olan biri için son derece tatsızdı.

Ama şimdi bir nedeni vardı.

Perin karyolada oturmuş, ona öyle bir gülümsüyordu ki, Anfar'ı aptalca bir şey yapmış olduğu düşüncesiyle tedirgin ediyordu.

"Ne?" Kendisine baktı. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. "Tam bir kaptan gibi görünüyorsun." Perin kıkırdadı.

"Ben öyle biri değilim." Dikkatini kolundaki düğmelere verdi. İki tanesi eksikti. Paltonun siyah kumaşı yer yer aşınmış ve yırtılmış, yer yer de yırtılmıştı. Pirinç düğmelerden birini uygun yuvasına sokma zahmetine neden katlandığını bilmiyordu.

"Oh, hadi ama. Senden harika bir kaptan olurdu."

"Olmazdım." Odadan çıktı ve kapıya yöneldi. Elini yere doğru uzatıp zift kadar karanlık bir su yüzeyi açarken Perin hemen arkasındaydı. Bu onları Labirent'in derinliklerine götürecekti.

"Neden olmasın?" Perin onun dirseğini kendi dirseğiyle itti.

"Nasıl yelken açılacağını bilmiyorum." Anfar sıvının içine doğru bir adım attı ve maddenin derinliklerine daldı. Perin'in onu takip edeceğini biliyordu. Diğer tarafa çıktığında, yeni çevrelerini incelemek için bir an durdu. Evet, bu onları Valroy'un evim dediği karanlık labirentin garip, sonsuza dek değişen ormanına ve dünyasına götürmüştü.

O sonsuza dek değişen ormanın tam olarak neresinde olduklarını bilmiyordu. Gerçi bu gerçekten de önemli değildi.

"Yelken açmayı bilmiyor musun?" Perin kendini delikten dışarı çekerken homurdandı ve kollarında biriken suyun bir kısmını fırçaladı. "Gerçekten mi?" Bu düşünce karşısında kıkırdadı.

Anfar sırtı, önlerindeki patikadan aşağı doğru yürümeye başladıklarında daha iyi eğilimlerine rağmen eğlendi. "Neden bir gemiyi nasıl kullanacağımı bileyim ki?"

"Çünkü sen Leviathan'ın oğlu Anfar'sın."

"Ben onları yerim. Onların tepesinde durmuyorum." Anfar ceketinin yakalarını kendine doğru çekti. Onu uzun zaman önce bir gemi kaptanından almıştı. Sadece görünüşü hoşuna gitmişti ve soğuk havalarda onu sıcak tutmaya yardımcı olacak pahalı bir parça gibi görünüyordu.

Soğuktan gerçekten nefret ederdi.

Belki de bu yıl daha sıcak denizleri ziyaret etmeliyim. Belki onu da yanıma alırım ve uzak okyanusta bir kayanın üzerinde yazımızı geçiririz. Evet, şimdi düşününce kulağa harika bir zaman gibi geliyordu.

Perin bir an durakladıktan sonra başını salladı. "Konuşmadan önce düşünmeyi gerçekten öğrenmeliyim."

Anfar kıkırdadı ve selkie'ye bir gülümseme verdi. "Konuşmandan keyif alıyorum."

"Bunun için memnunum, yoksa şimdiye kadar yenmiş olurdum." Perin güldü.

"Kesinlikle." Anfar'ın gülümsemesi yüzünde normalden daha uzun süre kaldı. Selkie'nin varlığında bu durum daha sık görülmeye başlamıştı. Kalbinde mutluluk yoktu, henüz değil. Ama yaklaşıyordu. Belki de tüm bu saçmalıklar sona erdiğinde, diğer adamın arkadaşlığının verdiği huzurun tadını gerçekten çıkarmasına izin verebilirdi.

Sessizce güldü.

"Ne?" Perin onun yanına geldi.

"Sadece tüm bu işlerin bitmesini ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim."

Denizkızı içini çekti. "Umarım aptalca değildir. Çünkü çılglık atmaya hazırım. Buna her zaman nasıl katlanıyorsun?"

Anfar omuz silkti. "Valroy sahip olabileceğim en yakın kardeşim. İyi ya da kötü. Tüm duygusuz davranışlarına, tüm kalın kafalı aptallığına rağmen, kendisine bu sadakati gösterenlere şiddetle sadıktır."

Anfar'ın ifadesindeki çıkarımı açıkça okuyan Perin'in ifadesi düştü. Valroy ikili oynayacak ve ihanet edecek türden biri değildi. Arkadan bıçaklayacak ya da başkalarının güvenine ihanet edecek türden biri değildi. Hayır. Dost dediklerini korumak için ordular kurardı.

Ne yazık ki çok az insan ona aynı nezaketi göstermişti.

Anfar uzun zaman önce, kralın en sadık adamlarını bile ele geçiren aynı eğilimlerin kurbanı olmayacağına dair -çoğunlukla kendine- yemin etmişti.

destekçileri. Valroy'a asla ihanet etmeyecek, sadece hoşnutsuzluğunu yüzüne karşı söyleyecekti.

Şiddet anlamına gelse bile.

Özellikle de şiddet anlamına geliyorsa.

Ama işte buradaydı. Asla yapmamaya yemin ettiği şeyi yapıyordu. Valroy'un arkasından iş çeviriyor ve sözde kuzeninin planlarını bozmaya çalışıyordu. Yapacak başka ne vardı ki? Seelie ve Unseelie olsun, herkes için yıkım ve felaket anlamına gelmeyen başka bir yol göremiyordu.

"Tüm bunların tam olarak nasıl işlenmesi gerekiyor?" Perin sesini alçalttı, ormanda onları dinleyen goblinler ya da boglelar olabileceğini biliyordu. Ve Labirent'in orduları efendilerinin çağrısına körü körüne cevap verdi.

Anfar omuz silkti. "Onu bulacağız. Bundan sonrası casusluk ustasına kalmış sanırım."

"Ama öylece yapamayız... Valroy fark edecektir."

"Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaç var. Ve ben o delinin bir şeyler düşüneceğine inanıyorum." Anfar Robin Goodfellow'a karşı hiç sevgi hissetmiyordu. Hem de hiç. Ama onun yerine deliye karşı sağlıklı bir saygı duyuyordu. Anfar ne zaman biriyle dalaşmak istemediğini biliyordu ve Puck'a karşı kendi gücünü ya da değerini kanıtlama ihtiyacı hissetmiyordu.

Bu muhtemelen her iki tarafın da çok fazla kanının dökülmesiyle sonuçlanacak ve sonunda kesinlikle hiçbir şey başaramayacaktı. Hayır, bırakalım casusluk ustası entrikalar çevirsin ve oyunlarını oynasın. Anfar buna izin vermezdi.

"Onu nasıl bulmayı planlıyoruz? Burası... pek tahmin edilebilir bir yer değil. Oraya *yürüyerek gitmeye* çalışmanın bir anlamı yok."

"Biliyorum." Anfar ruh halinin yağmur fırtınasındaki kâğıttan bir kayık gibi okyanusun dibine battığını hissetti.

"Peki, ne... planımız ne?" Perin kendi paltosunu sıkıca çekerek ona yaklaştı. Postunun altına yün bir palto giymişti ama adam yine de donmuş görünüyordu. Anfar bu konuda yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olmasını diledi ama yapabileceği sıcak bir dokunuş yoktu. "Bu imkânsız."

"Hayır, değil." Neredeyse öyle olmasını diliyordu. "O zaman..."

"Bekle."

Perin itaatkâr bir şekilde sustu. Ağaçların arasında sessizce yürüdüler, ayaklarının altında karın çıtırtısından başka bir şey yoktu. Anfar ayakkabı giymekten hoşlanmazdı, Perin de öyle ama Kış bunu gerektiriyordu. İkisi de

Soğuk için çok uygunlardı. *Bundan sonra bir kaplıca ve bir şişe rom bulup bir hafta orada kalacağım.*

Uzun süre beklemeleri gerekmedi. Valroy hiç değilse tahmin edilebilir biriydi. Anfar da onu iyi tanıyordu.

"Pikniğe mi gidiyorsun?"

Ses Kış ormanının sessizliğini yarıp geçerken Perin kaskatı kesildi. Anfar gözlerini kapadı ve ardından gelecekler için kendini hazırladı. *Özür dilerim Valroy. Gerçekten üzgünüm.* Sese doğru döndüğünde Valroy'u sanki saatlerdir orada oturuyormuş gibi bir kayanın tepesine tünemiş halde buldu. Sanki Anfar'ı iğrenç bir şey yaparken yakalamış gibi yüzünde orantısız, memnun bir sırıtiş vardı.

"Hayır." Anfar ses tonunu düz tuttu. Bunu yapmak hiç de zor değildi.

Valroy kıkırdadı ve kayadan kayarak, dünyanın tüm özgüveniyle onlara doğru yürüdü. "Şimdi, şimdi. Utanmana gerek yok. Merhaba, Perin."

"Merhaba kralım." Perin ayakkabılarına baktı, parmakları sanki biniş kılıcını almak istermiş gibi seğiriyordu. Onları ceplerine soktu.

Valroy adamın bariz korkusuna kıkırdadı ve dikkatini tekrar Anfar'a çevirdi. "Özel olarak konuşabilir miyiz kuzen?" Başını patıkaya doğru salladı. "O zaman seni arkadaşının yanına götüreyim."

Anfar bir kez başını salladıktan sonra Valroy'u bir düzine adım geriden takip etti. Perin'in onları duymayacağı kadar uzağa. Kralın neden rahatsız olduğunu bilmesine de itiraz etmedi.

Valroy ona döndü ve aniden kollarını ona dolayarak kucakladı. Anfar'ın gözleri bu ani hareket karşısında şokla irileşti, bir an için gergin ve kararsız durduktan sonra tereddütle jest karşılık verdi.

"Tebrikler." Valroy geri çekildi ve bunun yerine ellerini Anfar'ın omuzlarına koydu. "Senin adına çok ama çok mutluyum." Kralın parlayan mavi gözlerinde gerçek bir şefkat vardı. "Uzun zamandır gecikmiş bir şeydi. Seni önemsiyor, bu çok açık."

"Bunu mahvetmemek için elimden geleni yapacağım."

Valroy sırıtarak güldü. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Anfar bu." Ellerini Anfar'ın omuzlarından indirerek kanatlarını bir pelerin gibi kendi etrafına sardı. "Her şeye rağmen, sana en iyi dileklerimi sunmak için buradayım, seni vıcık vıcık, duyarlı yosun yığını."

Anfar iç çekti.

Bu sadece Valroy'un daha çok gülmesine neden oldu. Eğlencesi yatıştığında Perin'e doğru baktı. "Siz ikiniz neden buradasınız?"

"Nedenini biliyorsun."

İç çekme sırası Valroy'daydı, ifadesindeki tüm eğlence kaybolmuştu. "Sanırım öyle, Anfar."

"Onu serbest bırakmayacaksın. Bunu biliyorum. Nefesimi boşa harcamayacağım." Başını iki yana salladı. "Ama neye katlanmak zorunda olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Valroy kıs kıs güldü. "Sanırım son zamanlarda sen de bunun tadına baktın." Anfar'ın göğsüne keskin bir pençe sapladı.

Anfar diğer adama vurma dürtüsüne direndi. Zar zor. "Valroy. Seelie Kraliçesi'ni esir aldın."

"O *benim* kraliçem."

"Bu da sana onu iradesi dışında tutma hakkı vermiyor."

"Buraya onu serbest bırakmam için beni ikna etmeye gelmediğini sanıyordum." Valroy'un dudakları alaycı bir ifadeye büründü.

"Sadece acı çektiğini bildiğimi söylemek istiyorum. Onu rahatlatmak istiyoruz." Anfar Valroy'un bakışlarına karşılık verirken, diğer adam onun simsiyah gözlerini delip içindeki gerçeğe ulaşmaya çalıştı.

Ama bulamayacaktı.

Anfar yalancılıkta usta değildi. Olmasına da gerek yoktu. Çünkü söyledikleri tamamen doğrudu. "Onu serbest bırakmak için burada değiliz."

Valroy derin bir nefes alarak uzun bir süre tuttu ve sonra tek bir kelimeyle dışarı verdi. "*Pekâlâ*. Gelin. Eğer onu görmek istiyorsan... izin veririm." Anfar'a döndü ve eliyle önündeki havayı işaret etti. Yer sarsıldı ve gümbürdedi; ağaçlar yer değiştirip büyüyerek garip, kıvrımlı bir geçit oluşturdu; sivri dallar keskin tırnaklar gibi uzayıp birbirine dolanıyordu.

Ve bu boşluk Labirent'in başka bir bölgesine açılıyordu. Anfar'ın bile tanımadığı bir yere. Yıkık bir kaleye benziyordu, üst üste yığılmış taş duvarlar çökmüş ya da aşırı büyümüşü. Pencereler ve tavan kirişleri çoktan çürümüşü.

"Söyle bana Perin," diye seslendi Valroy diğer adama, denizkızının korkuyla sarsılmasına neden olarak, "sebze yahnisi yapmayı biliyor musun?"

"E-evet?"

"Düzgünce. İnsanların yaptığı gibi."

"Sanırım öyle?" Perin gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Güzel." Valroy burnunu çekti ve kapıdan geçerek onları garip, yıkık yapıya götürdü. "Belki de onun ruh halini neşelendirebilirsin."

Anfar Unseelie Kralı'nın peşinden gitti ve etrafına dikkatle baktı. Labirent'in sunduğu her şeyi gördüğünü sanıyordu. İçinde yaşayan tüm kâbus dolu diyarları. Ama hayır, görünüşe göre bu bilinçli canavarın henüz kendisinin bile deneyimlemediği bazı bölümleri vardı.

Valroy onları bir dizi kıvrım ve dönüşten geçirdi, tıpkı bir insan bulmacasının şekillenmesi gibi. Anfar kaç kez sağa ve sola döndüklerini saymaya çalıştı ama boşunaydı. *Buradan aceleyle kaçmamız gerekebilir. Ve o istemezse sihirle seyahat etmemize izin vermez.*

Sol, sağ, sağ, sol, düz, sol...

Valroy'un, Anfar ve Perin'in Abigail'i görmeye gelmelerinin gerçek nedenini öğrenmesi an meselesiydi. Unseelie Kralı'nın gazabına uğramaları sadece birkaç saat, hatta birkaç dakika sürecekti.

Anfar sadece Perin'in en kötüsünden kurtulması için dua edebilirdi. Anfar çabuk iyileşebilirdi ve acıya alışkındı. Ama denizkızı?

Hayır.

Eski denizcinin zarar görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Sağa, sağa, sola, sola, dümdüz, görünüşte iki kat geri giderek, ama değil... Üç tarafı geçit vermeyen ağaçlarla çevrili bir oyuğa geldiler. taş duvarlar ve toz karla kaplı.

Ve orada, duvardaki kalın bir demir halkaya zincirlenmiş ve boynundan tasmalanmış Abigail duruyordu.

Anfar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadın çıplak olduğu, kürklü bir battaniyenin üzerinde oturduğu ve üzerine bir tane daha örttüğü, boş boş çıtırdayan ateşin yanında oturduğu için değil.

Ama kadın değişmişti. Buz gibi solgundu, bir zamanlar yeşil olan teninde mavi benekler vardı. Mevsim don ve kar mevsimi haline gelmişti ve şimdi o da aynısını yapmıştı. Artık kraliçe olduğu için miydi?

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bazı perilerin şekillerini mevsime göre değiştirdiği bilinirdi ama Abigail'in yaptığının bu olduğunu sanmıyordu.

Valroy dilini şaklattı ve girişten döndü. "Sana bir tencere ve malzemeler getireceğim Perin." Ortadan kayboldu.

Onun sesini duyan Abigail başını kaldırdı, önce temkinli ve şaşkındı. Sonra onları tanıyınca sevinç ve mutlulukla. "Anfar! Perin!" Ayağa fırladı ve onlara doğru koştu, zincirin ağır metal halkaları taşın üzerinde sürükleniyordu. Kenara ulaştığında küçük bir çığlık attı ve hüzünlü de olsa güldü. "Şimdi Puck'ın nasıl hissetmiş olabileceğini anlıyorum."

Perin ileri atıldı ve Abigail'i kucaklayarak coşkusuyla ayaklarından kaldırdı. "Sen iyi misin? Tanrım, Abigail, çok üzgünüm..."

"Ben iyiyim. Bu lanet tasma inanamayacağınız kadar kaşındırıyor ve buradan kurtulmaya çok ihtiyacım var. Ama ben iyiyim." Abigail kucaklamaya karşılık verdi. "Her şey düşünüldü." Perin'i yanağından öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Koşullar oldukça korkunç olsa da ikinizi de görmek çok güzel."

Anfar bir adım öne çıktı ve demir halkaları inceledi. Kırılması zor olmayacaktı. "Valroy'un dönmesine çok az kaldı."

"Evet, *evet*, sakın ol kertenkele dudaklı." Puck aniden yanında belirdi ve üçünü de sarsacak kadar ani bir hareketle göz kırptı. "Hey, patron! Oooh, seksi soğuk bayan." Puck kıs kıs gülerek ona sarılmak için koştu. "Dışarısı biraz soğuk, değil mi?"

Abigail kafasını şaşkınlıkla sallarken bile rahatlatarak güldü. "Hâlâ ne dediğini anlamıyorum."

"Önemli değil!" Puck sırtarak Anfar'a döndü. "Squidward beni içeri soktu. Şimdi seni çıkarma zamanı."

"Ama... nasıl?" Abigail gözlerini kırıştırdı.

"Ben mürekkep balığı değilim," diye araya girdi Anfar, Puck'a ters ters bakarak. Bu sadece çılgın casusun kıkırdamasına neden oldu.

"Kolay-kolay, limon-squeezy. Pekâlâ. Hayır. Pek sayılmaz. Bu hepimizi öldürtebilir. Ne eğlenceli!" Puck, Abigail'den birkaç adım uzaklaşıp bir duvara doğru yürüdü. Parmağıyla, orada biriken ve yüzeyi zar zor kaplayan karın üzerine bir sembol çizdi. Sonra sembolün ortasına üç kez vurdu.

Büyü. Kara büyü. Bu da tek bir anlama geliyordu. Taş sanki başından beri orada duran bir kapı gibi açıldı.

Lord Bayodan ve Cruinn. Şekil değiştiren öne doğru koşarak Abigail'e sıkıca sarıldı. Bayodan da onu takip etti ama Seelie Kraliçesi'ni selamlamak için sadece kalan tek elini lal rengi saçlarının üzerine koydu.

Artık hainlerin hepsi toplanmıştı.

Ve sorun resmen başlayabilirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Abigail gördüklerine tam olarak akıl sır erdiremiyordu. Anfar, Perin, Puck, Cruinn, Bayodan... hepsi buradaydı. Hepsi onu kurtarmaya gelmişti. Kollarını Cruinn'e doladı, sıkıca sarıldı ve Valroy arkadaşlarından herhangi birini yakalarsa bunun hayatlarının sonu olacağını biliyordu.

Ya da daha kötüsü.

"Gitmeniz gerek. Eğer sizi burada bulursa, onu durduramam." Anfar'ın eline uzandı ve deniz canavarı tereddütle onu kucaklamasına izin vererek elini tuttu.

"Hayır, Abigail." Anfar, şakağına bir öpücük kondurmadan önce ona sarıldı. "Buradan ayrılmayacağız. Sen özgür kalana kadar gitmeyeceğiz."

Puck çoktan boynundaki tasmayla oynamaya başlamıştı bile; bir çift tuhaf görünümlü, eğri büğrü alet tasmayı kapalı tutan kilide saplanıyordu. "Merak etme. Bir planım var!"

"Bu beni neden korkutuyor, Puck?" Abigail başını yana eğdi ve Puck kazayla saçını çekiştirince irkildi. "Ow."

"Özür dilerim! Özür dilerim." Kilidi kurcalamaya devam ederken bir gözünü kısarak işine geri döndü.

Planın gerçekte ne *olduğu* konusunda onu bilgilendirmeyeceği belli olduğunda, dikkatini Bayodan'a çevirdi. "Kolun nasıl?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Bana acı vermiyor. Sadece rahatsızlık veriyor. Uyum sağlayacağım."

"Valroy geri gelip hepimizin kafasını kopardığında uyum sağlamakta daha çok zorlanacaksın." Perin oyuğun girişine bakıyordu, eli yanında duran bordo kılıcının kabzasındaydı. Sanki kılıç Unseelie Kralı'nı durduracakmış gibi.

Ama önemli olan düşünceydi, diye düşündü.

"Sakin ol, fok yavrusu." Puck aleti çevirdi. Kilit tıkladı ve serbest kaldığını hissetti. "Tah-dah!"

"Tanrılar, teşekkür ederim." Derisini kaşdı, ağrıyan yerleri ovuşturdu ve sürekli yanma hissinin onu terk etmesinin verdiği rahatlamayı hissetti. Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama o anda haklı olarak umursamıyordu.

Kıkırdadı ve onu sıkıca kavradı. "Güzel ve çıplak bir kadını kurtarmaya asla hayır demem." Onu iterek ellerini bir kez çırpı. "Tamamdır! Gitme zamanı. Cruinn, ne yapacağını biliyorsun. Abby, gerisi yerine oturana kadar Bayodan ve benimlesin. Anfar, Perin, sadece aptalı oynayın." Puck, Perin'in yanağını çimdikledi. "Bu senin için çok zor olmamalı, değil mi bebeğim?"

Anfar homurdanıp Puck'a doğru hamle yaptığında, hileci bir anda ortadan kayboldu ve deli gibi gülmeye başladı.

Perin sadece yanağını ovuşturdu. "Eve gitmek istiyorum."

Abigail bu düşünceye kesinlikle katılıyordu. Başını iki yana salladı. "Eğer Labirent'in köklerinden ayrılmaya çalışırsam beni hissedecektir. Ne olursa olsun beni hissedecektir."

"İşte ben de bu yüzden buradayım." Bayodan ağır elini onun omzuna koydu. "Seni gizleyebilirim. Ama haklısın. Onun dikkati dağılana ve Labirent'ten çıkana kadar yürüyerek gitmeliyiz."

"Sen..." Tereddüt etti, kendini aniden onlara gerçeği söylemek istemezken buldu. *Anlamıyorsunuz. O asla Labirent'ten gitmez. O Labirent'in ta kendisi.* Ama öğrendiği şey bir sırdı. Derin bir sır ve Valroy'un ona güvendiği bir sır.

Hepsini geri yuttu. Hayır. Onlara söylemeyecekti. Henüz söylemeyecekti. "Onu Labirent'ten çıkarmak için bir planın var mı?"

"Kısaca mı? Evet." Bayodan iç çekti. "Ayrıntılı olarak, biz gittikten sonra tartışabiliriz."

Cruinn ona doğru yaklaştı, cam gibi dış görünüşleri ay ışığında parlıyordu. Bir süre onu inceledikten sonra serin ve yumuşak bir parmağını dudaklarına götürdü. "Gerçekten çok güzelsin."

Bu sözler karşısında yanaklarının ısındığını hissetti ve gülümsedi. "Dikkatli ol, Cruinn. Lütfen."

"Dikkat edeceğiz." Yanağına bir öpücük kondurdular ve çekildiklerinde kız kendisinin mükemmel bir kopyasına bakıyordu. Cruinn kıkırdadı, sesi onunkiyle aynı kusursuzlukta idi. "Önce onun dikkatini dağıtmamızın bir sakıncası var mı?" Ona göz kırptılar.

Abigail sessizce güldü ve başını salladı. "Benim için sorun olacağını sanmıyorum. Ama bence o gerçeği öğrendiğinde çok kızardı."

"Hm. Haklısın. Ayrıca, ne olursa olsun sizin becerinizi ve gücünüzü taklit edebileceğimizi sanmıyoruz." Demir tasmayı aldılar ve boyunlarına geçirip kilidi tıklayarak kapattılar. "Yine de denemek isteyebiliriz."

Kendi yansımasına çok benzeyen burunlarını kırıştırdılar ve demir halkanın altındaki derilerini kaşıdılar. "Piç şey."

Cruinn'in yüzünü ellerinin arasına alarak öpmek için kendine çekti. Kendini öpmek çok garip hissettiriyordu. Ama gözlerini kapadı ve kendine veda ettiği kişinin kim olduğunu hatırlattı. Ayrılırken ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve parmaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Bunun bir veda olmasına izin verme, Cruinn. Sakın."

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Gülümsediler ve parmaklarını kızın yanağında gezdirdiler. "Şimdi git, aptal kız. Seelie'nin sana ihtiyacı var."

Başını sallayarak döndü ve Bayodan'a yakın durarak yanlarından uzaklaştı. Gözyaşlarını zorla akıttı ama yine de her ihtimale karşı gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. Cruinn'e, Anfar'a ya da Perin'e dönüp bakmadı.

Çünkü onların hiçbirini bir daha asla görememe ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmek istemiyordu.

"Endişelenmeyin, Seelie Kraliçesi." Bayodan elini onun omzuna koydu. Başını kaldırdı ve Bayodan'ın sakladığı saf kırmızı gözlerinin açılmasını hayranlıkla izledi. Alnında bir yay şeklinde üç tane ve normal gözlerinin her birinin altında birer tane. Adamın onlar üzerinde yaptığı büyüü hissedemiyordu ama Valroy'dan saklamak için yeterli olacağını biliyordu.

"Bence endişelenmek tamamen kabul edilebilir bir şey, teşekkürler."

Sırıttı. "Öyle. Ve evet, bazıları hayatını kaybedebilir. Olacaklardan hepimizin sağ çıkması pek olası değil. Ama riski biliyoruz. Ödeyeceğimiz bedelin farkındayız." Adamın kızın omzundaki kavrayışı hafifçe sıkılaştı.

Kendine giysiler çağırdı ve sonunda aslında tamamen çıplak dolaştığını fark etti.

Adam kıkırdadı. "Ve kazanacağımız şey için ödeme yapmaya hazırız."

"Kazanacağımız şey kısa s ü r e d e çok öfkeli bir Unseelie Kralı olacak." İç çekti. "Ama... haklısın. Ne pahasına olursa olsun durdurulması gerekiyor."

"Yaşayabileceğin kayıpları tecrübe ettiğinde bu sözleri hatırla takip et, aşkım."

Kadın bir kez başını salladı ve sustu. Bayodan nereye gittiğini biliyor gibiydi. Ya da belki de henüz bir önemi yoktu. Çünkü Valroy'un dikkati uygun bir şekilde dağılana kadar, hiçbir kaçış yolu olmadan daireler çizerek dolaşabiliyorlardı.

Peki ya o zaman?

İçlerinden herhangi birinin Labirent'ten geri dönebileceğinden pek emin değildi.

Valroy elinde bir tencere su ve içi sebze dolu bir bez torbayla döndüğünde ^{PERİN} nefesini ^{tuttu}. Unseelie Kralı su dolu tencereyi ateşin üzerine koydu, ardından torbayı Perin'in ayaklarının dibine fırlattı ve sanki Perin'in sadece... devam etmesi gerekiyormuş gibi bir hareket yaptı.

Ben böyle ölürüm. Ben böyle ölürüm. Ben böyle ölürüm.

En azından şu anki genel dehşeti Valroy'un etrafındaki normal genel dehşetiyle karıştırılabilirdi. Çantayı karıştırırken bir sürü baharat ve rastgele ıvır zıvır buldu. Bu ona yapacak bir şey veriyordu.

"Yemek yapmana gerek yok, Perin." Sahte Abigail gülümsedi. Cruinn onu kusursuz bir şekilde yorumluyordu ve bunu izlemek neredeyse sarsıcıydı. Şekil değiştiren olağanüstü bir oyuncuydu.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Bunu yapmayı hiçbir şey yapmamaya tercih ederim." Ve bu doğruduydu. Tek başına kalsa, bu esrarengiz sahnenin önünde oynandığını izlemek zorunda kalsa, muhtemelen her şeyi ele verirdi. Bu yüzden... başını öne eğdi ve Valroy'un ona emrettiği şeyi yaptı.

"Gördüğünüz gibi ona zarar vermedim. O gayet iyi." Valroy "Karısının" yanına oturdu ve uzandı. "Bu küçük oyunumuzdan çok keyif aldık, değil mi?"

Cruinn-as-Abigail en iyi bakışlarını krala dikti.

Bu sadece kralın sırtmasına neden oldu. Dirseklerinin üzerinde doğrulup bir iç geçirdi, keyfi kaçmıştı. "İkinizi bir arada görmek beni mutlu ediyor. Anfar'ın benim daimi üçüncü tekerleğim olmasından endişeleniyordum."

Anfar'ın eli bir an için yumruk haline geldi ve sonra yavaşça bıraktı. "Gerçekten de öyle."

Sahte-Abigail'in yüzü Perin'in sadece dürüst ve meşru bir sevinç olarak adlandırabileceği bir şekilde aydınlandı. "Siz ikiniz artık sevgili misiniz?"

"Evet," diye mırıldandı Perin.

"Öyleyiz." Gülümsedi. "Bu harika!"

"Gerçekten de öyle. Ne kadar mutlu bir çift olduk, değil mi?" Valroy başını salladı.

Perin adamı iyi tanımiyordu. Unseelie Kralı'nı ayrıntılı olarak tanımak *isteyip istemediğini* de bilmiyordu. Ama o bile adamın içinde büyük bir huzursuzluk olduğunu görebiliyordu. "Gitmemizi mi tercih edersin?" *Lütfen evet deyin.*

Valroy oyuktaki girişe doğru baktı ve sözlerini düşündü. "Hayır, kalın. Yemeği hazırlayın, sonra gidebilirsiniz. Sanırım Abigail'in çok geçmeden ziyaretçi kabul etme şansı azalacak."

Sessizlik soğuk bir sis gibi üzerlerine çöktü. Her biri onun sözlerinin ardındaki anlamı açıkça biliyordu.

"Ne zaman saldıracaksınız?" Hepsinin merak ettiği soruyu nihayet soracak kadar cesur olan Anfar'dı.

"Yarın güneş battığında. Seelie'nin sonunu getirmeden önce onlara bir gün daha huzur vereceğim." Valroy gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Görkemli olacak. Ve sen de bana katılacaksın, değil mi Anfar?"

Deniz canavarı simsiyah gözlerini kapadı. "Savaşınıza katılmıyorum. Sahip olduğun şeyle neden barış içinde olamadığını anlamıyorum. Gümüş tacı takıyorsun. Seni seven bir kadının var. Ama bu senin için yeterli değil."

"Hayır. Yetmez." Valroy doğrulup oturdu. "Ben böyle olmak için yaratıldım. Yok edici olmak için tasarlandım. İki dünyanın, hatta daha fazlasının mahvolması için." Avucunu göğsüne kazınmış dairelerin üzerine koydu. "Ben değişmem."

"Sanırım bunu kendini rahatlatmak için söylüyorsun, doğru olduğu için değil." Anfar başını kaldırdı ve yüz ifadesinde korku olmadan diğer adamı izledi. Deniz canavarı kralı kızdırıp şiddete kışkırtabileceğinden endişe ettiyse de bunu belli etmedi.

Bu arada Perin'in böyle bir eğilimi yoktu ve sebzeleri dilimlemeye ve yahniyi yapmaya devam etti. Dünyanın sonu geliyordu ve arkadaşları ile sevgilisi yıkımın eşiğinde olabilirdi. İki dünya dolusu masum ruh bir bıçağın ucunda dengede duruyordu.

Ve o lanet olası *sebze yahnisi* yapıyordu.

"Doğamı terk etmemi istiyorsun, Anfar. Sahip olduğum her şeyi alıp cam bir şişeye tıkmamı istiyorsun, sırf senin korumaya çalıştığın dünyanın dengesini bozmasın diye." Valroy alay etti. "Hayır, eski dostum. Böyle bir şey yapmayacağım."

"Sana yalvarıyorum. Yaptıklarını bir düşün. Kana susamışlığını gidermek için başka bir yol bul. Ama bu savaş planlarından uzak dur. Her ne kadar kabul etmek istemesek de Seelie'ler bizim kardeşimizdir." Anfar konuşurken Valroy'a doğru bir adım attı. "Lütfen Valroy."

"Peki böyle bir şey için bana ne vermen gerekiyor? Doğal arzularımı dizginlemeyi ve ruhumun gerçeğini inkâr etmeyi kabul edersem karşılığında ne kazanacağım?" Kral bir kaşını kaldırdı. "Söyle."

"Etrafınızdaki herkesin minnettarlığına ve sevgisine sahip olursunuz." Anfar başını salladı. "Kaç yüz yıldır kimsenin sana gerçek sadakat yemini etmediğini söyleyip duruyorsun? Kaç tane dostun kaldı Valroy? Böyle mi yaşamak istiyorsun?"

"Hayır!" Valroy kanatlarını açarak ayağa fırladı.

Perin ateşin içine düşmemek için mücadele etti ve patatesleri doğrarken ellerinin titrediğini fark etti. Cruinn, Abigail rolünde, inandırıcı bir korkuyla Valroy'dan uzaklaştı.

"Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Bu şekilde *var olmak istemiyorum!*" Perin'in gözleri önünde Unseelie Kralı'nın içindeki bir şey çatırdayıp paramparça olmuş gibiydi ama ne olduğunu söyleyemiyordu. "Hayatımı tiksinerik ve nefret edilerek yaşamak istediğimi mi sanıyorsun? *Onun* dışında herkes tarafından tiksinti ve dehşetle bakılarak mı?" Sahte Abigail'i işaret etti. "Ve kendime karşı dürüst olabilmek için, beni durdurmaya kalkışmasın diye onu bir canavar gibi zincirli mi bırakmalıyım? Hayır, Anfar! Bu şekilde yaşamak istemiyorum!"

Valroy'un kanatları yavaşça gevşedi, ancak öfkesinin geçmediği açıktı. Tekrar konuştuğunda, sözleri ancak tıslama şeklindeydi. "Şimdi her şeye sahip olma fırsatım var. Savaşım. Aşkım. Ve kendim. Ondan vazgeçmeyeceğim. Soğuk, ölü ellerimden sökölüp alınmalı." Dişlerini gösterdi. "Sana bir kez daha soracağım, Derinlerin Anfar'ı, Leviathan'ın Oğlu, *kuzenim*. Yanımda duracak mısın?"

Perin kalbinin durup durmadığını merak etti, havadaki boşluk o kadar büyüktü. Kimse hareket etmiyordu. Kimse nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Anfar gözlerini kapadı. "Evet."

"Güzel!" Valroy güldü. "O zaman bütün bu zahmet ne içindi? Çok melodramatiksin, eski dostum. Otur. İç. Arkadaş olalım."

Ve işte böyle, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki sadece dostlar arasında bir akşam yemeğiydi.

Ve tüm bu süre boyunca yahniyi yaptı ve her şeyin çok ama çok ters gitmek üzere olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Valroy kendini hiçbir zaman iyi bir aktör olarak görmemişti. Bunu hiçbir zaman gerçekten denememişti. Bu tür oyunları, rol için daha uygun olan başkalarına bırakmıştı.

Ama işte buradaydı, "arkadaşlarıyla" yemek yiyor, her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

Ve dünyayı yok etmenin eşiğinde değilmiş gibi davranıyordu.

Muhteşem olacak. Hepiniz göreceksiniz. Benim dünyam daha iyi olacak. Seelie'nin hilelerinden ve yalanlarından arınmış olacak. Yıkıcı ve bencil insan ırkından arınmış olacak. Karanlığım yayılacak ve her şey basit olacak. O zaman barış olacak.

Anfar ve Perin'le oturup boş boş sohbet etmek her ne kadar hoşuna gitse de, aynı zamanda içini bir belirsizlikle dolduruyordu. Onların gitmesini istiyordu. Ordularını düzenlemek ve saldırıya hazır hale getirmek için yapması gereken bir sürü iş vardı.

Ve zavallı Abigail her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Ona sarılmak istedi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Tekrar gülümseyene kadar onu öpmek. Gerçekten gülümseyene kadar. İçinde bulunduğu durumun üzüntüsü ve acısıyla gölgelenmiş bir gülümseme değil.

Ama böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordu. Onu özgür bırakmadan olmazdı. Ve bu... bunu yapamazdı.

Tüm çalışmalarının, tüm entrikalarının, tüm büyük planlarının sonu. Savaş çıkacak ve o kazanacaktı. Ve sonra nihayet mutlu olmasına izin verebilir ve kazandığı şeyi kucaklayabilirdi.

Geriye tek bir soru kalmıştı: Her şey bittiğinde Abigail onu sevecek miydi?

Bunu öğreneceğini düşünüyordu.

Yemek bitti ve Anfar ile Perin'in ayrıldığını görmekten memnun oldu. Abigail gibi o da onlara veda etti ve iki adamın kameriyeden çıkıp evinin dolambaçlı koridorlarına doğru ilerleyişini izledi. Anfar'ın kendilerini dışarıda görmek için mürekkepli portallarından birini yaratacağından emindi.

Abigail ateşin yanına yığıldığı kürk battaniyelere uzandı. Bir tanesini kendi üzerine çekti, sanki hasta olma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Yemekleri o kadar kötü müydü?" Valroy onun yanına oturdu.

"Hayır. Şey. Daha kötüsü de olabilirdi." Abigail ona gülümsedi ama gülümsemesi bir kez daha gözlerine değmemiş gibiydi.

"Gerçekten de öyle. Yine benim olabilirdi." Bir kolunu Abigail'e doladı ve onu kendine çekti, eğilip yanağından öptü. "Üzgünüm, küçük cadı. Ama söyle bana... bunun neden olması gerektiğini anladığını söyle. Neden seni burada tutsağım olarak tutmam gerektiğini."

"Özgür olsaydım sana karşı çıkacağımdan korkuyorsun."

"Evet."

"Peki o zaman ne olur?" Başını kaldırıp ona baktı, buz mavisi gözleri onun ifadesinde kendi cevabını ararken onunkiler arasında gidip geliyordu. "Sana karşı savaşırsam ne olur?"

"Bunun bir önemi yok. Çünkü bu gerçekleşmeyecek." Dikkatini ateşlere çevirdi, alevlerin titreyip dans etmesini izledi. "Seni koruyacağım."

"Kendinden mi?"

"Evet." Sırıttı. "Özellikle de kendimden."

Bu kadar kolay gözden kaçan küçük şeylerin zamanla nasıl birikme eğilimi gösterdiği şaşırtıcıydı. Bir şey yanlışsa ya da yerinde değilse, ilk başta fark edilmeyebilirdi. Ama sonra, şafağın ilk ışıkları gibi, ne olduğunu görmeye başladı.

Kaşlarını çattı.

Abigail'in başını kendisine doğru çevirerek izledi. Ve bekledi.

Dudaklarından çıkan nefes buğuya dönüştü.

Bir şimşek çakması gibi, öfke bir anda üzerine çöktü. Aynı derecede kör edici.

Aynı derecede ölümcül.

Ve bir o kadar da affetmez.

Abigail sıırıttı.

Öfkeyle kükredi.

"*Cruinn!*"

Etrafındaki dünyanın değiştiğini hissettiğinde ABIGAIL DONDU. Fiziksel olarak hiçbir şey hareket etmiyordu. Ayaklarının altındaki toprakta bir gümbürtü ya da etrafındaki ağaçların dallarında bir titreme yoktu. Ama yine de Bayodan'ın bileğini kavradı ve onu durdurdu.

Sanki bir şey vücudundaki bir siniri koparmış gibiydi. Labirent *kızgındı*.
"Biliyor," diye fısıldadı. "Tanrım, biliyor."

Bayodan onu yanına çekti ve kalan kolunu ona doladı. Onun başını yukarı çevirişini, kırmızı ve tuhaf gözlerinin sanki kendi akılları varmış gibi farklı yönlerle hareket edişini izledi.

"Bu umduğumdan daha hızlı oldu." Bayodan iç çekti. Elini önünde geniş bir yay çizecek şekilde hareket ettirmek için onu bıraktı. Uzayda dönen bir kara delik belirdi, önce küçük bir şerit, sonra da dönen dev bir boşluk. "Gitmeliyiz. Gel. Büyümü algılamadan önce."

"Peki ya Anfar ve Perin?" Arkasına bakmak için döndü ama Bayodan onu geçide doğru itmeye başlamıştı bile. "Peki ya Cruinn?"

"Ayrıldık, böylece seni bulma ihtimali azaldı. Hepsi bu kadar. Şimdi, *"Gelin kraliçem."*

Ve bir kez daha iterek kapıdan sendeleyerek geçti.

Ve kalbi arkadaşları için kırıldı. Ve gece sona ermeden önce tek zararın bu olmasını umdu.

Ama bundan çok şüpheliydi.

Yeniden ortaya çıktığında kendini çimenlik bir alanda, yüz iki adım ötede ağaçlardan oluşan ürkütücü bir duvarın yükseldiği bir yerde buldu. Labirent'in kenarı. Burayı daha önce hiç dışarıdan görmemişti; kıvrımlı, budaklı dallara ve dikenli çalılara baktı ve ürpermekten kendini alamadı.

"Abigail!"

Başını kaldırdı ve gördüklerine güldü. Hem komikti hem de rahatlamıştı. "*Uri mi?*" Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Ama işte oradaydı. Kısa boylu, şişman, gülümseyen ocak elfi sağmal bir ineğin tepesine tünemiş oturuyordu. Zırh giymişti ve her zamanki gibi geniş geniş gülümsüyordu. Ve yalnız da değildi. Yanında her şekil ve renkten en az yüz ya da daha fazla Seelie fae duruyordu. Sarmaşıklardan, ışıktan, etten ve kandan yapılmış yaratıklar ve... evet, hatta bir tanesi tamamen arılardan yapılmıştı.

Ve hepsi savaşa hazırды.

Başlarında *Uri* vardı.

"Tanrılar aşkına, ne yapıyorsun?" Arkadaşının yanına koştu. Uri, şimdi kar ve donla kaplı otları itinayla yemeye çalışan ineğin üzerinden indi. Abigail arkadaşını kucakladı ve onu yerden kaldırarak kucakladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum tabii ki! Seni görmek çok güzel!" Uri yanağını öpmeden önce ona sarıldı. "Bu bir şansımız olduğu anlamına geliyor. Umut var demek. Oh, Abigail!"

Arkadaşını nazıkçe yere bıraktı ve ineğin yan tarafını okşadı. "Ne kadar güçlü bir atın var."

Elf ofladı. "Kısa sürede elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım, biliyorsun."

Abigail güldü ve kadının koyu renk buklelerini karıştırdı. "Elbette. Ve bunun için seni seviyorum."

Bayodan bir nefes verdi. "Çocuklar, bu buluşma ne kadar büyüleyici olsa da... korkarım kendimizi topyekûn savaşa hazırlamadan önce yapmamız gereken bir şey daha var." Arkalarından Labirent'e doğru işaret etti. "Tabii eğer Anfar ve Perin'e yardım etmek istiyorsanız."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmamız gerekiyor?" Abigail bir kaşını kaldırdı.

Bayodan gülümsedi, fazladan gözleri yavaşça kapandı ve sanki hiç orada olmamışlar gibi kayboldu. "Dikkat dağıtarak tabii ki."

ANFAR başlarının belada olduğunu o an anladı. Ne yazık ki, bu konuda bir şey yapmak için çok geç olmadan yarım saniye önce gelmişti.

Keskin tırnaklı bir el onu başının arkasından yakaladı ve yüzünü taş bir duvara çarptı. Saldırıya karşı koyamadan bir saniye önce kendi tırnaklarıyla Valroy'un etrafını sararak etini yakaladı ve Unseelie Kralı'nı bir adım geriye sendeletti.

Çünkü bunu kimin yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu ve gözlerini kırıştıtarak görüşünü netleştirmesi bir saniye sürse de, haklı olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Valroy tüm öfkeli ihtişamıyla orada duruyordu.

"*Bu ne cüret!*" Valroy kanatlarını ardına kadar açtı. "*Hain!*"

Anfar eliyle işaret ederek Perin'in içinden kaçması için mürekkep gibi siyah bir sıvı birikintisi çağırdı. Valroy'u oyalayabildiği kadar oyalayacaktı.

Hiçbir şey olmadı. Tekrar eliyle işaret etti. Sonra şeklini gerçek formuna çevirmeye çalıştı. Bir deniz canavarının şeklini alırsa, karada bile olsa Valroy onu durduramazdı. Büyüsünün işe yaramadığını ve şeklinin olduğu gibi hapsoldüğünü fark edince dudak büktü.

Valroy sadece güldü. Keskin yüz hatlarını acımasız bir alaycılık böldü. "Seni aptal. Seni *aptal*. Burada, Labirentimin içinde *benim* keyfime göre yaşadın! Burada hiçbir gücün yok. Ben buranın ve içinde yaşayan herkesin efendisiyim!" Sesi neredeyse bir kükreme gibiydi ve etrafındaki ağaçları sarsıyor gibiydi.

Anfar arkadaşından -eski arkadaşından- bir adım uzaklaştı ve adamı fena halde yanlış değerlendirip değerlendirmedini merak etti. Perin onun yanında durdu, bordo kılıcını çekmişti ama hepsi de denizkızının savaşta hiç şansı olmayacağını biliyordu.

Anfar işin o noktaya gelmemesi için elinden geleni yapabiliirdi. "Valroy, sakın ol."

"Onları buraya sen getirdin. Hepsini buraya getirdin! Ve şimdi o *gitti!*" Kral yumruğunu yanındaki taş duvara vurarak kayayı parçaladı ve moloz parçalarını ayaklarının dibinden yere yağdırdı. "Sen. *Sen*. Benim en eski dostum. Tek gerçek müttefikim. Kardeşim, kuzenim, ailem. Bana sırtını döndün!"

Anfar ancak o zaman gözyaşlarını fark etti.

Acıyı.

Korkuyu.

Valroy *korkuyordu*. Ama neden? Ondan değil. Kesinlikle ondan değil. Anfar kral için bir tehdit oluşturmuyordu.

"Valroy, lütfen. Sakın ol. Onu evcil hayvanınız olarak tutamayacağınızı biliyorsunuz. Serbest bırakılması gerekiyordu. Bu-"

"*Şimdi ölmeli!*" Valroy eline bir kılıç aldı, siyah kılıç ay ışığında parlıyordu. "Şimdi o fahişe Titania'ya yaptığım gibi onu da kesmeliyim. Anlamıyor musun?"

Anfar'ın omurgasından aşağı buz gibi bir şey aktı ve titredi. "Hayır. Sen -."

"Hepiniz bana başka seçenek bırakmadınız. Bu *senin* hatan! O benim yüzümden ölecek.

Ellerini. Ama seni ondan önce tanrıları selamlamaya göndermeden önce değil." Kılıcın ucunu Anfar'a doğru tuttu. "Kendini ölüme hazırla, eski dostum."

"Hayır. Kes şunu. Bu delilik!" Perin öne doğru yarım adım attı ama Anfar koluyla hafifçe dürterek onu geri itti.

"Perin..." Selkie'yi yüzünü ona çevirdi ve adamın başını kendine doğru çekerek onu nazikçe öptü. "Ölmeni izlemeyeceğim. Bu işe karışma."

"Derisini soyup sana yedirmeliyim Anfar. Ona çılgılık attırmalıyım. Ya da belki bağırsaklarını deşer ve yavaş yavaş ölmene izin veririm.

Ona tecavüz ederken seni seyrettireceğim, ona temiz bir ölüm merhameti gösterip göstermediğimi asla bilemeyeceksin!" Valroy onlara doğru bir adım daha atarak kavgaya hazırlandı. "Ama hayır. Sana son hediyem, son aşk eylemim, Anfar, işte bu. O da senden *sonra* ölecek."

Anfar bunun küçük bir iyilik olduğunu düşündü.

Kendi kılıcını çağırdı ve Unseelie Kralı'yla karşı karşıya geldi. Ona karşı savaşıırken ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Ama ne olursa olsun şiddetli olacağını biliyordu. "Cruinn'e ne yaptın?"

Valroy alay etti. "Onları başladıkları yere geri döndürdüm. Onları yüz milyon parçaya böldüm. Onları oldukları çöp gibi paramparça ettim."

Cruinn ölmüştü.

Anfar uzun bir nefes verdi.

Yakında onu takip edecekti. Şekil değiştirene kederini kısa süre içinde bizzat anlatacaktı. "Pekâlâ Valroy. Eğer seçtiğin yol buysa, birlikte yürüyeceğimiz yol da budur."

Unseelie Kralı alçak, karanlık ve zalimce güldü. "Benim yolum kandan bir nehre dönüştü. Ve şimdi, seninki onu dolduracak."

Valroy hamle yaptı ve Anfar saldırıyı savuşturdu. Dansları ilerledikçe metalin metale çarpma sesi duyulmaya başladı. Perin geride kaldı. Anfar'ın, kralın obsidyen kılıcı tarafından ezilmemek için selkie'yi düşünecek bir saniyesi bile yoktu.

Valroy Anfar'ın ayak bileğine bir tekme attı ve Anfar öne doğru savrulup sendeleyerek dengesini kaybetti. Kolundaki yanan kesik ona yeterince hızlı toparlanamadığını söylüyordu. Valroy'u hazırlıksız yakalayıp geri döndü ve onun kalçasına neredeyse eşdeğer bir yara açtı.

Ve böylece dans ettiler.

Kuzenler. Aile. Dostlar.

Anfar'ın aklında Valroy'un onu öldüreceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Bıçağı boynuna saplayıp hayatına son vermeden önce diğer adam bir an bile tereddüt etmeyecekti.

Ama Valroy'un yüzünde kontrolsüzce ve fark edilmeden akan gözyaşlarıyla biraz teselli buldu.

Biraz teselli. Ama fazla değil.

Onu ilk hayal kırıklığına uğratan Anfar'ın kılıcıydı. Valroy'un güçlü bir hamlesiyle ikiye ayrılan kılıç paramparça oldu. Kılıç taş koridor boyunca uçarak koridorun taş zemininde takırdarak durdu.

Sonra yüzüne bir yumruk geldi. Ve
Anfar yere yığıldı.

"Hayır!"

Perin.

Denizkızı mücadeleye atılarak Anfar'ı savunmak için elinden geleni yaptı. Ama onu gömleğinin önünden tutup ağır bir *gümbürtüyle* duvara fırlatan Valroy'un dengi değildi.

Perin yere düştü, başı yana doğru yuvarlandı. Bilinci yerinde değildi. Belki de ölmüştü. Anfar bunu bilmiyordu. Ama bu ona ayağa kalkıp kılıcının parçalanmış kabzasını Valroy'un böğrüne saplamak için yeterli zamanı kazandırmıştı.

Adam acıyla kükredi ve bir kol hareketiyle Anfar'ın çenesine sert bir darbe indirerek onu bir kez daha yere yuvarladı, gözlerinde yıldızlar beyaz ışıklar gibi patlıyordu. Acı içinde inledi ve görüşünü temizlemek için çabaladı.

Ama yine çok yavaştı.

Valroy üzerine diz çökmüş, omuzlarını soğuk taşa sabitlemişti. Anfar'ın parçalanmış kılıcını elinde tutuyor ve iki eliyle başının üzerine kaldırıyordu. Böğründeki yara derindi ama onu durdurmaya yetmemişti.

"Güle güle kuzen." "Güle güle

Valroy."

Anfar gözlerini kapadı. Ve acıyı bekledi.

NASIL CESARET EDERLER!

Valroy arkadaşlarını öldürmek istememişti.

Kuzenini öldürmek istememişti. Arkadaşını. Kardeşini.

Ama ilerlemenin tek yolu buydu. Bıçağı başının üzerine kaldırdı, diğer adamın boğazına saplamaya hazırdı. Anfar sadece diğerlerinin onu takip etmesi için yolu açacaktı. Perin, Bayodan, Puck.

Abigail.

Ama daha darbeyi indiremeden, kalbinde bir şey acıyla burkuldu. Acıyla öğürdü ve iki büküm oldu, bıçak parmaklarından ayrılıp zararsız bir şekilde yere düştü. Sanki az önce birisi

kaburgalarından birini tek bir kesi olmadan parçaladı. Acı o kadar şiddetliydi ki neredeyse kusacaktı.

Ama bakarsa hiçbir yara bulamayacağını biliyordu. Acı bu bedende değildi. Başka bir yerdeydi. Ve bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu.

Yüzünü buruşturdu, dudakları vahşi, hayvani bir hırıltıyla aralandı.

Abigail.

BÖLÜM 22

Bir bigail durdu ve Gle'Golun'unun Labirent'in sınırında devasa bir katliam alanı açmasını izledi. Ne yaptığını biliyordu, kime zarar verdiğini de biliyordu. Ve bunu yapmak kalbini kırıyordu.

Ama tehlikede olan çok şey vardı.

Ellerini ormana doğru uzatırken, askerler yanında durmuş, azımsanmayacak bir korkuyla onu izliyorlardı.

Özür dilerim, aşkım.

"Dikkatini dağıtmasının" işe yaraması uzun sürmedi. Bir kükreme duydu, herhangi birinden ya da bir şeyden değil, Labirent'in kendisinden. Altındaki toprağı gümbürdeten bir öfke sesi. Yanında duran askerler birkaç adım geri çekildi ve onları suçladığını söyleyemezdi. Bir an bile geçmeden, o geldi.

Valroy.

Gle'Golun'un yaptığı açıklığa doğru süzüldü ve kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak, her iki elinde de koyu renkli obsidyen bir kılıçla ağır ağır yere indi. Yüz hatları öfkeyle buruşmuş bir halde onlara doğru fırladı.

Bir an için, yanındaki askerler gibi büzülüp kaçma isteğiyle savaştı. Çünkü onlara yaklaşan yaratığı zar zor tanıyor, sayıca çok üstün olduğunu umursamıyordu.

Ölümcül çiçeklerini kendisine geri çağırdı ve Labirent'e yaptığı saldırıyı durdurdu. Dikkatini etrafındakilere odaklaması gerekiyordu, Valroy'un dikkatini çekme amacına artık ulaşmıştı.

"Abigail. Benimle gel. *Şimdi.*" Sözleri hırıltılıydı. Abigail başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Eğer bunu yaparsan, geri dönüşü olmaz. Eğer bana karşı durursan, aramızdaki ilişkinin eski haline dönüşü olmayacak." Omuzlarını dikleştirdi, kanatlarını bir an için genişçe esnetti. "Benimle gel. Bu senin son şansın. Ya dünyanın yanışını izle... ya da ateşe katıl."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ciddi olamazsın."

Yavaşça, hastalıklı bir sırtışla kollarını iki yana açtı, kılıçlarını uzattı. "Ben Valroy, Unseelie Kralı, Labirentin Efendisi, Şampiyon

Kanlı Yüzük'ün. Ben Morrigan'ın eseriym, hepinize ölüm ve karanlık getirmeye geldim. Ya bana katılırsınız ya da düşersiniz."

Uzaklara bakarak bir an için gözlerini kapadı, onun sözlerini gerçek olarak kabul etmek istemiyordu. Ama onlardan şüphe duymuyordu. Yoluna çıkarsa onu yok etmeyeceğine inanmayı çok isterdi... ama yapamazdı. Ya sonunda hedeflerine ulaştığı anlamına geliyorsa?

Onun hayatını pekâlâ takas edebilirdi.

"Hayır, Valroy." Dikkatini tekrar ona çevirdi ve öne doğru bir adım attı. Gle'Golun'unu çağırdı ve onları dolambaçlı yaylar halinde kendisinden uzağa gönderdi. "Ne bu dünyayı ne de başka bir dünyayı yok edemeyeceksin. Ben hâlâ nefes alırken olmaz."

Kıkırdadı, bunu yaparken ifadesinde tuhaf ve manik bir kenar vardı. "Bunu ayarlayabiliriz aşkım." Bileğini döndürerek kılıçlarından birini etrafında döndürdü. "Ama! Bu şimdi olmayacak. Ordularını topla, küçük cadı. Benim orduma karşı durmak için toplayabildiğin kadar kokuşmuş ve yavan Seelie'ni topla." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra duraklayıp bir kez daha onlara baktı. "Ah. Neredeyse unutuyordum."

Cebinden bir şey çıkardı ve işaret parmağıyla orta parmağının arasına sıkıştırarak ışığa doğru tuttu. Yaklaşık bir oyun kartı büyüklüğünde bir cam parçası. Hain bir sırıtışla cam parçasına bir fiske vurdu, havada savrulup birkaç adım ötesine düştü.

Cruinn.

Kalbi sıkıştı. Gerçek dışı hissetti. "Hayır. Lütfen, hayır, Valroy."

"Bir milyon cam parçası şimdi bu acınası dünyaya saçılmış durumda! Boggle'larım ve boggart'larım onları alıp götürdü ve acınası parçalarını göz alabildiğine uzağa gönderdi." Valroy kıkırdadı. "Peki sen sormadan önce? Anfar ve Perin Labirentimde kapana kısıldılar. Ve asla canlı çıkamayacaklar."

"Kes şunu Valroy! Bu çılgınlık. Çok geç değil." Abigail ona doğru adım attı, elini uzatarak yanına gelmesini istedi. "Lütfen. Seni seviyorum."

"Ben de seni." Omuz silkti. "Ama bunun ne önemi var ki? Ben Anfar'ı seviyorum. Ve o bir saat içinde ölmüş olacak." Bir süre durakladıktan sonra sırtıttı. "Selkie'yi alabilirim ya da bırakabilirim."

"Bunu yapamazsın. Yapamazsın!"

Güldü ve kanatlarını genişçe açtı. "Yarına kadar, kraliçem. Sonra Tir n'Aill yanacak. Vedalarınızı edin, ordularınızı toplayın ve sonra

Ne yapıp yapamayacağımı göreceğiz." Siyah bir duman girdabıyla birlikte, Unseelie Kralı gitmişti.

Bayodan yavaşça karın üzerinde duran cam parçasına yaklaştı ve uzanarak onu avucunun içine aldı. Bir an için onun bir heykele dönüşüp dönüşmediğini merak etti, sonra camı sıkıca kavradı. Bir hırıltıyla yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve avucundan sızan kanla birlikte yere damladı.

Onun yanına doğru yürürken kollarını ona doladı ve başını göğsüne bastırdı. Söyleyebileceği hiçbir söz yoktu. Verebileceği hiçbir öğüt yoktu. Sadece varlığı vardı. Cruinn gitmişti. Eşi de gitmişti.

Ama yakında hepsi onlara katılabilirdi.

"KAYBOLDUK."

"Elbette kaybolduk. *Labirent'teyiz.*"

Perin içini çekti ve omzunu ovuşturdu. Valroy'un onu duvara fırlattığı yerden dolayı ağrıyordu ama en azından kolu hâlâ yerindeydi. Ve kafası. Ve diğer her şey. Ve Anfar, ruh hali dışında, iyi görünüyordu. Sıyrıklar, çürükler vardı ama Perin'in kişisel olarak ilgilendiğinden daha kötü bir şey yoktu.

Deniz canavarı hafif bir topallamayla yürüyordu ama Perin fazla endişelenmemişti. Zaten, burkulmuş bir bilek ya da burkulmuş bir dizden daha büyük ve ölümcül endişeleri vardı.

Yani Valroy'un geri gelip onları öldürmesi.

Anfar, Valroy'un ortadan kaybolmasına rağmen hâlâ gücünü kullanamıyordu. Bu da onların bu tuhaf ve kıvrımlı koridorlar ve dehlizler dizisinde sıkışıp kaldıkları anlamına geliyordu. Perin Labirent'te hiç böyle bir şey görmemişti, Anfar da öyle.

Bu da bir varil kötü balina yağı yüzünden iyice perişan oldukları anlamına geliyordu.

"Heyyo, boyyos!"

Anfar ve Perin hep bir ağızdan inledi.

"Ne?" Puck karda yanlarında belirdi, jilet gibi keskin yüz hatlarında memnun bir sırıtışla yürüyordu. "Böyle yapmaya devam edersen beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim. Hayatlarınızı kurtarmak için yardımımı istemediğinizi düşüneceğim."

Anfar'ın çenesi kasıldı ve başını eğdi, koyu deniz yeşili saçları yüz hatlarını gizlemek için nemli dallar halinde yüzüne döküldü. "Ne haber, Goodfellow?"

"Öncelikle, siz bok kafalıların nereye gittiğinize dair bir fikriniz var mı?" Puck gözlerini kırıştırdı.

"Hayır," diye cevap verdi Anfar ve Perin hep bir ağızdan. "Senin var mı?" Perin ekledi.

"Siktir, hayır." Puck kıkırdadı. "Oh, pekala! Daireler çizerek yürümeyi seviyorum. Harika bir oyun. Hadi birlikte oynayalım." Neşeyle ıslık çalarak Anfar'ın yanına geldi.

Anfar sonunda çatlayana kadar bir düzine adım ilerlemişti. Puck'ı boğazından yakaladı ve duvara çarptı. "Yeter!" Deniz canavarının sivri dişleri tamamen ortaya çıkmıştı. "Ya işe yarar ol ya da *sus!*"

"Em." Puck gözlerini kırıştırdı ve sonra Perin'e baktı. "Neden bu kadar huysuz?"

"Kapana kısıldığımız ve Valroy'un bizi öldürmeye çalıştığı gerçeğiyle bir ilgisi olabilir."

"İşte ben de bu yüzden buradayım." Puck biraz gergin de olsa yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Sizi buradan çıkaramam. Ama Valroy'un sizi öldürmesini engelleyebilirim. İnsanları gizlice kaçırabilen tek kişi Bayodan değil."

Anfar uzun bir süre sessiz bir şekilde Puck'a baktı ve sonunda diğer adamı bırakıp uzaklaştı. "Tamam."

"Woof." Puck kendini fırçaladı ve sonra kıs kıs güldü. "Heh. Hav. Boş ver. Hey! Bekle!" Bu sefer Perin'in yanında yürümeyi seçti, Perin'in kendi üzüntüsüne rağmen.

Ancak Perin bu konuda çenesini kapalı tutmayı tercih etti ve ellerini ceplerine soktu. Puck'la hiçbir tartışması yoktu. Kavga etmek de istemiyordu. Bu saçmalığa zaten olduğundan daha fazla bulaşmak da istemiyordu ama böyle bir şey için yaygara koparmak için çok geç kaldığını düşündü.

"Bizi buradan nasıl çıkaracağımıza dair bir fikrin var mı?" Perin birkaç dakika yürüdükten sonra sordu. Sol, sol, sağ, sol, düz, sağ... ve hiçbir yere varamıyorlardı.

"Burası mı? Burası gibi mi? Hayır. Hiç yok. Ama bu taşlı yerden çıktıktan sonra belki." Puck omuz silkti. "Bizi sınıra kadar götürüp kurtarabilecek tanıdıklarım var ama buraya gelmezler." Gözlerini kıstı ve duvarlardan birine baktı. "Yukarı çıkmayı denedin mi?"

"Evet." Anfar'ın cevabı sert ve keskindi.

Perin içini çekti. "Duvar hareket etmeye devam ediyor. Ya da bizi tekmeliyor."

"Kahretsin." Puck kıs kıs güldü. "Piç her şeyi düşünmüş. Yani *kelimenin tam anlamıyla düşünmüş, çünkü neyse ne.*" Dramatik bir ürpertiyle kendine kalın bir palto çağırdı ve üzerine geçirdi. "Yani... daireler çiziyoruz. Bu harika."

Ve Perin'in kaba hesabına göre yaklaşık bir saat ya da daha uzun bir süre bunu yaptılar. Sollar ve sağlar, düzler ve arkalar ve hiçbir görsel ilerleme kaydetmiyorlardı. Aslında Perin aynı kavşaktan en az üç kez geçtiklerinden oldukça emindi. Ancak etraflarında yağmaya devam eden kar, tanımlayabildiği diğer işaretleri gizliyordu.

Puck kasvetli bir iç geçirdi. "Bu korkunç bir şey. Bu oyunu artık sevmiyorum. Sıkıldım. Hadi başka bir şey yapalım." Hem Anfar hem de Perin onu görmezden gelince, melez, yanıt gelmemesinden etkilenmemiş bir şekilde düşünceli düşünceli çenesine vurdu. "Acaba bunun bir hilesi mi var? Bir çeşit _."

"Siktir."

Anfar ve Puck, Perin'in bu ani çıkışı karşısında telaşlanarak sıçradı. Bu arada Perin başını ellerinin arasına almış, yüksek sesle ve içten içe kendine küfrediyordu.

"Bak, bizi Valroy'dan bir noktaya kadar saklayabilirim ama eğer-"

"Ben çok aptalım!" Perin homurdandı ve bulutlu gökyüzüne baktı. "Sola dön."

"Ne?" Anfar gözlerini kırıştırdı.

"Cadı bana öyle dedi. Sola git." Ellerini yüzünde ovuşturdu ve uzun bir inilti çıkardı. "Demek istediği buydu."

"Yani, pek çok şey olabilir. Ama sanırım denemeye değer." Puck burnunu çekti. "Yapacak başka bir şeyimiz yok gibi."

Anfar Perin'i inceledikten sonra ona hafifçe gülümsedi. Topuklarının üzerinde dönerek yürümeye devam etti. Bu kez kıvrımlı kayalık koridorlarda sadece sola döndüler. Sola dönmenin onları çıkmaz bir sokağa götüreceği ya da bunu denemenin ne kadar anlamsız olduğu ne kadar belli olursa olsun, yine de sola döndüler.

Ne zaman bir çıkmaz sokağa girseler, duvarların açısıyla gizlenmiş gibi görünen açıklıklar birdenbire ortaya çıkıyordu.

Sadece birkaç dakika sonra yıkılmış ve neredeyse harap olmuş devasa bir taş kemerin altında durdular.

Çıkış!

Ya da nasıl baktığına bağlı olarak giriş. Perin buzla kaplı taş sıralarına baktı ve belli belirsiz bir umut ışığı hissetti. Belki de o günü canlı atlatabilirdi.

"Aracımız burada. Oy! Greg! İşte benim iyi dostum!"

Perin döndüğünde Puck'ın ağaçların kenarında duran birine doğru yürüdüğünü gördü. Bir asilzade gibi giyinmişti, Perin'in yüksek mevkideki birinden bekleyeceği tüm dantelli manşetler ve gösterişli kıyafetler vardı üzerinde. Herhangi bir yüksek sosyete davetine katılabilirdi.

Başsız olduğu basit gerçeği dışında.

Anfar şakaklarını ovuşturdu, gözleri kapalıydı, belli ki baş ağrısı çekiyordu.

Perin bir kolunu omuzlarına attı ve ona doğru eğilerek başını öptü. "En azından o saçmalıktan kurtulduk."

"Sanırım."

Anfar'ı bu kadar kızgın olduğu için suçlamıyordu. Kalbi genellikle kendisiyle birlikte bir gölün dibinde yaşayan bir yaratığın moralini düzeltmek için bir şey yapabileceğine de inanmıyordu.

Ve anlıyordu. Sevgilisini ve arkadaşını rahatsız eden şey yaklaşan savaş değildi. Valroy'du. Yüzyıllarını dost olarak geçirdiği bir adam -Perin hâlâ o kadar uzun yıllar yaşamış olmayı kafasında oturtmaya çalışıyordu- şimdi düşmanıydı.

Onu öldürmesine ramak kalmıştı.

"Eğer hepiniz çizdiğim çemberin içine girerseniz," dedi başsız adam yere kazıdığı bir sembolü işaret ederken.

Perin adama baktı.

Tek gözü bir sopanın üzerinde, bir büyütecin arkasına tünemiş halde mi? Adam da ona baktı.

Umarım şimdi her şeyi görmüşümdür. Bundan şüpheliyim. Perin çemberin içine girdi ve başını salladı. "Güneş batıyor. Yakında saklanmamız gerekecek. Tuhaf bir şekilde gece bizim için güvenli değil."

"Bizi misafir edecek birini tanıyorum." Puck sırttı. "Eminim arkadaşlık için yanıp tutuşuyordur. Ve sana nasıl iyi yemek pişirileceğini göstermek için."

"Ben iyi bir aşçıyım!" Perin suçlayıcı bir parmakla casus şefini işaret etti. "Seni sahilde çürümüş bir balık leşi yerken izledim!"

"Ben bir köpektim! Benden ne istiyorsun?" Puck hırladı.

"Kapa çeneni!" Anfar'ın bağıırışı hepsini susturdu.

Havada asılı kalmış gibi görünen uzun bir sessizlik anından sonra, sopa gözlü adam mırıldandı: "Devam edebilir miyim Lord Anfar?"

Deniz canavarı homurdandı.

Ama Perin elini Anfar'ın elinin içine sokup nazikçe sıktığında, diğer adamın da ona karşılık verdiğini hissetti.

Ertesi gün savaş olacaktı.

Ama şimdilik ikisi de hayattaydı. Ve birlikteydiler. Ve Perin bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

"Wheeeee!" Etraflarındaki çember parlamaya başladığında Puck ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Düşüş için kollar yukarı!"

Pekâlâ.

Belki Perin *her* saniyenin tadını çıkarmayacaktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Abigail'in ağaç evi, içinde Bayodan, Perin, Anfar, Puck ve Uri varken kendini hiç bu kadar sıkışık hissetmemişti. Ama aynı zamanda hiç bu kadar harika da hissetmemişti.

Yine de hepsi gece kalacağı için ağacı biraz daha fazla alan sağlayacak şekilde büktü ve değiştirdi. Ve ateşi destekleyebilecek bir ocağa izin vermek için. Akşam yemeği hazırlamaya koyuldu, "çocuklar" için biraz kavrulmuş et de dahil.

Bu ona yapacak bir şey veriyordu. Valroy onu hapsedtiğinden beri göğsünde büyüyen delikten başka bir şeye odaklanmasını sağlıyordu. Ve bu delik ya kısa süre içinde gerçek olacaktı ya da muhtemelen zamanın geri kalanında kalacaktı.

Şerbet tenceresini karıştırarak alevlere fazla yaklaşmamasını ve haşlanmamasını sağladı. Uri'ye bir fincan doldurup elfe uzattı, ardından kendisi için de bir tane doldurdu.

Perin ve Puck bir gemide düğümlerin en iyi nasıl atılacağı konusunda tartışıyorlardı. Bayodan ve Anfar konuşacak havada görünmediğinden, Puck'ın eski denizciyi konuşmaya teşvik etmek için özellikle seçtiği bir tartışmaydı bu. Uri, yemek pişirmesine yardım etme bahanesiyle hepsinden saklanıyordu.

Abigail aldırmadı. Uri, ocak elfinin gözünde yanlış bir şey yapıyor gibi görüldüğünde Abigail'in ellerine vurarak hızla devraldı.

"Hayatım boyunca yemek yaptım." Abigail ateşin yanına oturup elma şarabını yudumlarken kıkırdadı.

"Sen bir bebeksin! Kaç yaşında bir kızsın, sadece yirmi küsur yaşında mı?" Uri ofladı pufladı. "Lütfen. Seelie Kraliçesi olabilirsin ama bir ocağın etrafında nasıl dolaşacağını bile bilmiyorsun."

"Sanırım bu adil."

"Ve ayrıca. En azından bunu yapabilirim." Elf kaşlarını çattı. "Başka türlü bir işe yaramam. Yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım."

"Yıldızlar aşkına sen neden bahsediyorsun?" Abigail başını salladı. "Daha bu öğleden sonra tam zırhlıydın."

"Ve ne saçmalıktı, değil mi?" Uri kıs kıs güldü. "Düşünebiliyor musun? Ben mi? Dövüşürken. Pah." Tahta kaşığı bakır tencerenin kenarına vurdu.

Şöminenin vincindeki kancadan sarkan tencereyi ateşe yaklaştıırıp kaynamaya bıraktı. Kaşığını ateş çubuğıyla değıştirerek Abigail'e sırtmadan önce alevleri dürtükledi. "Ben sadece gözdağı vermek için oradaydım."

Abigail uzun zamandır güldüğünü hatırlayabildiğı kadar sert bir şekilde güldü ve başını tuğlalara yasladı. Tuğlalar sıcaktı ve bu kadar uzun süre soğukta kaldıktan sonra iyi gelmişti. "Teşekkür ederim, Uri."

"Gördüğüm kadarıyla seni hâlâ kıramamışım."

"Hayır, hayır. Oldukça kırıldı. Sadece bazen önemli olmuyor." Gözlerini kapattı. "Bazen minnettar oluyorum ve bunu bilmen umurumda değıl."

Bir kaşığın bacağına vurması onu tekrar güldürdü. Ama neşesi çabucak kayboldu. Uzun bir süre sonra tekrar elfe baktı. "Söyle bana, Titania'ya ne yapıldı?"

"Henüz hiçbir şey. Yatıyor ve kışın bitmesini ve toprağın çözülmesini bekliyor. Sonra... sonra onun yerine geçecek kişi onu yaşam şarkısına geri döndürecek." Uri kaşlarını çatı, yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. "Eğer hâlâ yaşıyorsak."

Bu doğru gelmiyordu. En ufak bir şekilde bile doğru gelmiyordu. Sorunu çözmek için ne yapabileceğini bilmiyordu ama deneyeceğini biliyordu. Çünkü elf haklıydı; eğer şafak sökerken Titania'nın dinlendiğini görmezse, güneş battığında hiç şansı olmayacaktı.

VALROY gümüş tahtında oturmuş, Din'Glai'nin yaygarasını dinliyordu. Etrafı saray mensuplarıyla çevriliydi ve hepsi ertesi gün güneş battığında savaşa gitmeye hazırlanıyordu.

Kalabalığın içinde tahtın üzerinde oturuyordu. Ve tamamen yalnızdı.

Etrafında dönen konuşmaların sesine karşı dişlerini sıktı. Kutlama yapıyor olmalıydı. Savaşın arifesindeydi. Büyük savaşının. Tir n'Aill'i tasarlandığı gibi bir veba gibi kasıp kavuracaktı. Dünya, kesilen kuzular gibi onun önüne düşecekti. Bu, en başından beri onun olması gereken Ada'da bir zafer geçidinden başka bir şey olmayacaktı.

Kalbinde hiç neşe yoktu.

Mutluluk
yoktu. Kutlama
yoktu.

Anfar burada değildi. Denizkızı ile olan ilişkisi hakkında onu kışkırtamaz ve kızdıramazdı.

Bayodan sessizce stratejik tavsiyelerini sunmak için burada değildi.

Cruinn paramparça olmuş milyonlarca cam parçasıyla dünyanın dört bir yanına dağılmıştı.

Ve Abigail...

Derin bir iç çekerek gözlerini kapadı. Bir anda, bir dalın kırılması gibi, kederinin yerini öfke aldı. *Bu benim şansım! Tek şansım!* Tahttan kalkarken, etrafındaki saray mensuplarının dehşet içinde sendeleyerek uzaklaştığını fark etmedi bile. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Başka bir amacı vardı.

Taht odasından çıkıp Tir n'Aill'i geçerek, sunağı en son parçaladığında onarılmış olan bir taş çemberine gitti. Ortaya çıktı ve kanatlarını açtı.

"Morrigan!"

Cevap gelmedi. Güldü. Sadece güldü. Başını sallayarak taşın önünde bir ileri bir geri volta attı. "Etkilendiğimi söylemeliyim. İyi bir oyun oynadın ama neden beni cezalandırmak istediğini bilmiyorum. Yapmamı istemediğin ne yaptım ki ben? Senin tasarlamadığın ne yaptım ki ben? Onu bana sen verdin. -Onu sevmemi sağladın ve şimdi onu öldürmemi izlemek istiyorsun!" Yüzünü buruşturarak tırnaklarını avuçlarına batırdı, acıyı hissetmek istiyordu. "Sevdiğim herkesi yok etmemi istiyorsun, neden? *Neden?*"

Aklına gelen tek cevap, etrafını saran yekpare taşlardan yankılanan kendi sözleriydi. Umurunda değildi. Kızın onu dinlediğini biliyordu. Ona cevap verecek cesareti olmasa bile.

"Daha önce bir kez yemin etmiştim ve yine edeceğim Morrigan *Ana*. Bu dünya topuğumun altında ezildiğinde ve insanların soyu tükendiğinde, benim için yarattığın bu şekilden kurtulacağım." Avucunu kalbinin ve Maze'in haritasının, yani gerçek benliğinin üzerine koydu. "Daha önce olduğum şeye dönüşeceğim... ve *senin* için geleceğim. Tüm Tir n'Aill'i yok edeceğim. Seni, Dagda'yı ve diğer serserileri uhrevi tahtlarınızdan söküp atacağım ve sizi tüketeceğim! Geriye hiçbir şey kalmayacak - ne sen, ne de bu boş dünya - *hiçbir şey.*"

Sessizlik.

Gözlerini devirdi. "Bana aşkı verdin, sadece onu parçalara ayırmam için. Bana onun ölümünü izlettirdin, bunu bana tekrar yaptıracağını bile bile. Eğer acı çekmemi istiyorsan, öyle olsun. Ama bu beni durdurmayacak!" Bir an için Titania'nın baltaları ve bıçaklarıyla geri dönüp dönmediğini merak etti, vücudunda bu kadar acı varken. Ama onu rahatsız eden fiziksel acı değildi. Hayır, gözlerini yakan şey bu değildi.

Geri kalan her şeydi.

"Tüm ışıklar ölecek ve gölgeler hüküm sürecektir. Ve her şey söylenip bittiğinde, tozdan ve yarattığın yaratıklar için döktüğün gözyaşlarından başka bir şey kalmadığında... sadece bana merhamet ve acıma için yalvardığında -Ancak o zaman seni öldürecek kadar affedebilirim. Çünkü Abigail Moore'umun ölümünün bedelini bu şekilde ödeyeceksin."

Valroy döndü.

Ve dondu
kaldı.

ABIGAIL sırtını duvara dayayarak uzun süre diğerlerinin uyumasını izledi. Karyolayı almayı reddetmiş, bunun yerine Anfar ve Perin'in daha geniş bir alanı paylaşmalarına izin vermişti. Yerde, birkaç battaniyenin üzerinde oturuyordu ve uyuyan bir köpek kalçasına doğru kıvrılmıştı. Puck'ı kulaklarının arkasından kaşdı ve onun arkadaşlığından keyif aldı.

Her ne kadar lanetlenmiş olsa da, bir parçasının hâlâ o formda kaldığı açıktı. Buna aldırış etmedi. Puck'ın ona sarılmak istemesi durumu çok daha az garip hale getiriyordu. Oda, arkadaşlarının ve yoldaşlarının yumuşak nefesleri ve horultularıyla doluydu.

Ama o onlara katılamadı. Uyku ona bir türlü gelmiyordu ve bir saat süren dengesiz girişimlerden sonra pes etti.

Ay neredeyse dolunaydı ve karla kaplı dünyanın üzerinde parıldayan soluk ışığı görebiliyordu. Orman sessizdi, yaprak dökmeyen ağaçların dallarını hışkırdatan rüzgârın sesi bile duyulmuyordu.

Yarın, önüme serilen her şey geri alınmadan önce güneşin altında son günümü geçireceğim. Ya öldürüleceğim... ya da sevdiğim adamı yok edeceğim. Valroy benim canımı alacak, ya da ben onun. Ve hangisini tercih edeceğimi bilmiyorum.

Her iki durumda da ölmek gibi geliyor.

Bir an için gözlerini kapatarak iç çekti. Yapmak üzere olduğu şeyin aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyordu ama yine de içinde bir dürtü vardı. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı köpeğe.

Sırt üstü yuvarlandı, bir gözünü açtı, kuyruğu sessizce battaniyeye çarpıyordu.

"Gidip Morrigan'a dua etmek istiyorum. Ama karanlıkta dışarıda olmak güvenli değil. Benimle gelir misin?" Diğerlerini uyandırmamak için sesini alçak tuttu.

Daha sessiz gümbürtüler.

Gülümsedi. En azından adam onu caydırmaya çalışmamıştı. Puck ayağa kalkarak ona katıldı ve diğer sadık yavrular gibi yanına oturdu. Eğilerek başının üst kısmını öptü. Bir elini evinin duvarına, diğerini de onun omzuna koyarak, onları köklerin arasından Morrigan'ın sunak olarak kullandığı taşlardan oluşan çembere götürdü.

Ve bir kez daha, tıpkı Titania ile olduğu gibi...

Yalnız olmadığını fark etti.

Puck onun yanında hırıliyordu, beyaz dişleri ay ışığında parlıyordu. Valroy.

Kahretsin.

Gözlerini şaşkınlıkla açmış ona bakıyordu, yarı saydam kanatları keskin ay ışığında daha da hayalet gibi görünüyordu.

"I..." Bir adım geri çekildi. Bu tehlikeliydi, çok tehlikeliydi. Ona gelmenin büyük bir hata olduğuna dair önünde duran şeyden daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu.

"Gitme." Puck'ın hırıltısını tamamen görmezden gelerek ona doğru bir el uzattı. "Lütfen."

Kadın dondu kaldı. Sesinde öfke yoktu; sadece üzüntü ve keder vardı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Yalnızlıktı. Sesi o kadar yoksun geliyordu ki, kalbinde onun için bir şeyler kırıldı.

"Cruinn'i sen öldürdün."

"Bunu hak etmişlerdi." Çenesi titriyordu. "İki kez ihanete uğramak beni aptal yapar, onları değil. Üçüncü bir şansa katlanmak istemem. Neden buradasın?"

"Ben... Morrigan'a dua etmeye geldim. Ya sen?"

"Ona bağırırmaya geldim." Sırıttı ama bu ifade gözlerine ulaşmadı.

Kadın bir kez kıkırdadı ve başını salladı. Kulağa doğru geliyordu.

"Yapmalıyım

git."

"Hayır. Lütfen. Gitme. Bu gece sana zarar vermeyeceğim. Seni zincirlemeyeceğim. Ben sadece... Ben sadece konuşmak istiyorum." Ona doğru bir adım attı.

Puck daha yüksek sesle hırladı, aralarına girdi ve keskin ve öfkeli bir havlama çıkardı.

"Bizi rahat bırakacak mısın?" Valroy köpeğe ters ters baktı. "Ona söz verdim." Keskin pençeli parmağını taşlardan oluşan halkayı çevreleyen ormana doğru uzattı. "Git."

"Sorun yok, Puck. Ona inanıyorum."

Ama fae'ye dönüşmüş köpek hâlâ orada duruyor ve hırlıyordu.

Valroy öfkeyle gözlerini devirerek eline bir sopa aldı. Sopayı yavru köpeğin önünde havada salladı ve sonra ormana doğru fırlattı.

Puck tereddüt etti.

Sonra da onu kovaladı.

Valroy başını sallayarak sopayı -her şeye rağmen fırlatmamıştı ama hâlâ elindeydi- yanındaki yere bıraktı. "Aptal."

"Ona bayılıyorum. O iyi bir arkadaş. En iyi ihtimalle ne yapacağı belli olmaz." "Berbat bir arkadaşlığın var."

"Şimdiki şirket de dahil. Biliyorum."

Ona doğru temkinli bir adım atmadan önce, şefkatli ve yaralı bir ifadeyle gülümsedi. "Abigail..."

"Bu gece seninle dövüşmek istemiyorum. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Boğazındaki yumruyu yuttu, gözyaşlarının dizginlerini zorladığını hissetti. "Benden seninle gelmemi isteme, benden bunu isteme-"

"Sus." Onu kollarının arasına çekmeden önce aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona sıkıca sarıldı, kanatlarını onun etrafında kıvırdı. "Sus, aşkım."

Kollarını onun boynuna dolayarak ona sarıldı ve kendini tutma çabasının parçalandığını hissetti. Onun kollarında ağladı ve bunun kendisini ne kadar zayıf düşürebileceğini umursamadı. Ona karşı duyduğu his, gece havasının ve keskin rüzgârın kokusu, saçlarının yanağına değmesi. Hepsi çok fazlaydı.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, saç tellerini taradı ve sonunda konuşmadan önce dakikalarca ona sarıldı. "Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum."

"Ben de öyle." Kızın başını kendine doğru eğdi ve dudaklarını kızın alnına yerleştirdikten sonra öpücüklerini kızın yanaklarında gezdirdi. "İşte böyle olmalı

ol. Bizi bu kaderden kurtarmaya çalıştım... ama başaramadım. Özür dilerim."

"Seni seviyorum Valroy." Avucunu Valroy'un kalbinin üzerine koydu ve parmak uçlarıyla Labirent'in çizgilerini takip etti. "Seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Belli belirsiz gülümsedi. "Ve yıldızlar gökyüzünden göz kırpana kadar bunun tadını çıkaracağım, benim küçük cadım. Benim Seelie'm. Kraliçem. Sahip olabileceğim tek kişi." Parmak eklemlerini onun çenesinde gezdirdi ve onu öpmek için eğildi.

Kız onun kucağına gömüldü ve kalbinde onun için kabaran tüm duygularla onu karşıladı. Yarın, içlerinden biri diğerinin ellerinde ölecekti. Ama bu an için, bu küçük zaman parçası için, her şeyi unutabilir ve sevdiği adamı öpebilirdi. Onun Unseelie Kralı'nı.

Ama zamanın içindeki tüm anlar gibi, kum taneleri gibi dağılıp gittiler.

Adam yavaşça ondan uzaklaştı, belli ki en az onun kadar uzun sürmesini istiyordu. Pençelerinden biri kızın saçlarında gezindi ve saç tellerini kanadının parmakları arasında dolaştırdı. Gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve kız uzanarak onu fırçaladı.

Tek kelime etmeden uzaklaştı ve gitmek için döndü, kanatları bir pelerin gibi üzerine kıvrıldı. Gölgelemin içinde kayboldu.

Bir dahaki karşılaşmalarında savaşıyor olacaklardı.

Onun olduğu yere bakmaktan başka bir şey yapamadı, tüm dünya için onu karanlığa kadar takip edebilmeyi diledi. Bazı açılardan, her şeyin bitmiş olması onu rahatlatıacaktı. Yakında, Valroy iki dünyayı yok ederken onun yanında durup duramayacağı konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Puck hâlâ bir köpek gibi, dişlerinin arasında çok farklı bir sopayla ona geri döndüğünde, yorgun bir kahkaha attı. Onun başını kaşıdı. "Aferin oğlum."

Bir an sunağa baktıktan sonra dikkatini yıldızlı gökyüzüne çevirdi. Morrigan'a söylemek için geldiği sözler şimdi boş ve anlamsız geliyordu. Onlar tanrıçanın zaten bildiği duygulardı.

Kimseye bir faydası olmazdı.

Sopayı elinde tutarak çekti. Puck bir çekişme oyunuyla sopayı geri çekti. Onun neden bu kadar aptalca davrandığını biliyordu ve işe yarıyordu. Çünkü onları evine geri götürürken gülümsüyordu.

Bu sefer uyku ona sonunda gelmişti, ancak ara sıra bir türlü bırakmadığı sopayı çiğnemekte ısrar eden bir köpek yüzünden uykusu bölünüyordu.

Ama bunun iyi olduđunu dűşűndű.

Sabah olduğunda, Titania'yı şarkının içinde dinlenmeye bırakacaktı ve

hay

at. belki de çok geçmeden ona katılacaktı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir bigail, devasa bir dişbudak ağacının tek başına durduğu tepeden güneşin doğuşunu izledi. Dalları çıplaktı ve etrafındaki toprak gibi birkaç santim karla kaplıydı. Hâlâ kış mevsimiydi ve yaşamın şarkısı uykudaydı.

Ağaca doğru adım atarak dalların arasından yukarı baktı. Bu Oberon'du. Halkı için geride bırakmak istediği anıt buydu. Elini ağacın kabuğuna koyduğunda, içinde yanan sessiz gücü hissetti.

"Olanlar için çok üzgünüm," diye mırıldandı ağaca. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Nefesini bırakarak tarlaya doğru baktı. Tepenin üstünden görünen manzara çok güzeldi. Ama buz ve karla işi bitmişti.

Eline bakarak onu ters çevirdi ve bir an için kendini inceledi. Teni neredeyse etrafındaki dünya kadar beyazdı ve tenini beneklendiren soluk mavi çok eğlenceliydi ama... hayır. Titania'yı dinlendirecekti. Peki ya bunu Kış'ta yapamazsa?

O zaman.

O zaman artık kış olmayacaktı.

Gözlerini kapatarak, etrafındaki her şeye odaklanmasına izin verdi. Hayatın şarkısını duymasına izin verdi ve onun alçak sesle mırıldandığını, sessizleştiğini ve uyuduğunu hissetti. Ve bir fısıltıyla ona değişmesini söyledi.

"Uyan."

Yer değiştirdi, *soğuğu* sıcaklığa çevirdi ve sadece *istedi*.

Kar eriyecek ve çimenleri sulayacaktı. Çiçekler açacak ve güneşe doğru uzanacaktı. Ağaçlar tomurcuklanacaktı. Kuşlar yuvalarını inşa edecek ve hayat yeniden başlayacaktı. Kış mevsimi geçecek ve bahar yeniden gelecekti.

Gözlerini açtığı anda gülmek zorunda kaldı.

Başka ne yapabilirdi ki?

Dünya değişmişti. Hâlâ ormana dokunan ağaçların gölgelerinde kalan kar yığınlarını görebiliyordu. Ama kış gitmişti. Bahar gelmişti, tam da onun istediği gibi. Ve ona bakarken

Bileklerinde mavinin yerini tanıdığı yosunlu yeşil a l m ı ş t ı .
Gülümsemesi acı tatlıydı.

Anfar'ın güneş ışığında, Din'Lae ile omuz omuza durması çok garip hissettirdi. Omuz omuza demek pek doğru olmazdı. Güneşin aydınlattığı avlu Anfar'a ve onun Unseelie ve beklenmedik arkadaşlarına oldukça geniş bir alan bırakıyordu. Ama yine de Titania'nın cenazesini izlemek için bir alanda toplanmışlardı.

Gerçekten de ne kadar tuhaftı.

Perin onun yanında duruyordu. Denizkızı, sanki aniden dönüp kendilerine saldırabileceklerinden endişeleniyormuş gibi Seelie kalabalığına bakıp duruyordu. Bu bir olasılıktı. Ama Anfar, Bayodan ve Puck varken bu pek olası değildi.

İhtiyaç duymadıkları takdirde bir katliamdan kaçınmayı biliyorlardı. Ve savaş vaadi her zaman tuhaf ittifaklara yol açardı.

Anfar'ın kafasını en çok karıştıran şey -belki de hayret daha iyi bir kelimeydi

-Kış, birkaç adım ötesinde duran, başındaki altın tacı lal rengi saçlarının buklelerine karışmış kadının kaprisiyle kaçmıştı.

Anfar artık onun ne olduğu gerçeğini biliyordu. Morrigan ve Titania'nın onu ne hale getirdiğini. Abigail Moore... Tir n'Aill'di. Ağaçların kökleri, çimen, onları çevreleyen yaşamdı.

Ve Valroy'un ölümcül saldırısını durdurabilecek tek şeydi.

Titania, en iyi kıyafetlerini giymiş ve yüzleri kederle sabitlenmiş sekiz Din'Lae tarafından bir sedyede taşınarak öne getirildi. Eski kraliçe pembe kumaştan yarı saydam bir kefenin altında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, defne çiçekleri ve her türden biblolarla çevrili bir şekilde yatıyordu.

Sevgili kralından geriye kalanlarla birlikte toprağa verilecekti. Anfar başını iki yana salladı. Eski kraliçeden hiç hoşlanmıyordu ve her zaman Oberon'u yeme fırsatına sahip olmayı ve ikiyüzlü ve çıkarıcı yollarına bir son vermeyi dilemişti.

Onların gittiğini görmek onu üzmemişti. En ufak bir şekilde bile.

İnsanın ölen kişiyi hiç umursamadığı bir cenazede bulunmak tuhaftı. Yine de Abigail'in neden zaman ayırdığını biliyordu. Bu, meşhur meşaleyi devredecek son hareketti.

Gücünü göstermesinin Din'Lae'yi iyice arkasına taktığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Eğer mevsimleri kontrol edebilseydi, bundan çok daha fazlasını yapabilirdi. Abigail'in hâlâ yeteneklerine alışmaya çalıştığından şüpheleniyordu.

Ne yazık ki ona öğretebilecek kimsesi kalmamıştı.

Abigail, Titania'yı taşıyan tabutun geçmesine ve tepedeki dişbudak ağacının dibinde dinlenmesine izin vermek için kenara çekildi. Yeni kraliçe soluk yeşil ipekten bir elbise giymişti ve her santiminde dönüştüğü fae'ye benziyordu. Titania'nın yanında diz çökerek uzandı ve elini dikkatlice merhumun koluna koydu ve Anfar'ın duyamayacağı sözler mırıldandı.

Çok geçmeden eski kraliçe toprağın içinde kayboldu, yosun ve otlar onu yutmak ve toprağın derinliklerine götürmek için yükseldi. Abigail ayakta dururken etrafında pembe çiçeklerden oluşan bir deniz açmış, ağacın dibini çevrelemiş ve tepeden aşağıya doğru yayılarak saray mensuplarının arasına dolanmıştı.

Anfar kendi ayaklarına kadar ulaşan bazı çiçeklere baktı. Kaşlarını çatarak narin yapraklardan birine dokunmak için uzandı, keskin tırnaklarıyla çizmemeye ve zarar vermemeye dikkat etti.

"Çok güzel," diye mırıldandı Perin yanından.

"Sanırım."

Perin, Anfar'ın soğukkanlı cevabına kıkırdadı. Denizkızının onun huysuzluğunu kişisel olarak algılamamasına sevinmişti.

Abigail tepeden aşağı, toplanan kalabalığa doğru yürüdü, çiçeklerin arasından geçti ve ardında hiçbir zarar bırakmadı. Başını kaldırdı ve tüm dünyada kendisine verilen unvan kadar muhteşem görünüyordu.

Nihayet.

Anfar

gülümsedi.

"Ve şimdi," dedi, "savaşa gidiyoruz."

ABIGAIL Labirent'in sınırındaki açık arazide ^{durdu} ve bir gün önce ormanda açtığı açık alana baktı. Neredeyse hiçbir şey yoktu

geriye kalan hasarı. Gle'Golun'unu ağaçları yutması için gönderdiği yerin sadece çok küçük bir kısmını görebiliyordu.

Arkasında bir ordu bekliyordu. Alaylar halinde Seelie lejyonları. Devasa, ağaç benzeri yaratıklar ormandan hımbıldayarak yanlarına gelmişti. Her türden ve doğadan canavar ve efsanevi yaratıklar.

Solunda üç Unseelie ve bir melez vardı. Sağında ise bir ineğin üzerinde bir ocak elfi vardı.

Tüm bunların saçmalığına gülmemek için umutsuzca çabaladı.

Denedi ve başaramadı.

Bayodan ona gülümsedi, kırmızı gözlerinde bilmiş bir pırıltı vardı. Ağır bir elini onun omzuna koydu. "Güçlü ol, Abigail."

"Elimden geleni yapacağım." Dikkatini tekrar Labirent'e çevirdi. "Yine de yeterli olacak mı bilmiyorum."

"Yeterli olacağına inanıyorum." Bayodan elini onun omzundan kaldırıp cebinden kırık bir cam parçası çıkardı ve avucunun içinde çevirdi. "Öyle olmalı."

"Eğer hayatta kalırsak-"

"Ne zaman," diye araya girdi.

"Ne zaman." Düzeltme karşısında sırtıttı. "Eşinin parçalarını bulacağız. Cruinn'i bulacağız."

"Belki. Yapılabilir mi bilmiyorum." Avucundaki parçaya baktı ve kaşlarını çatı. "Ama ben de senin gibi denemek için elimden geleni yapacağım."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Perin onun yanından sordu. Selkie'ye gülümsedi ve avucunu onun kirli yanağına koymak için uzandı. Adam bariz korkusuna rağmen ona gülümsedi.

"Aradığım bir ağaç var. Morrigan tarafından bana gösterilen bir ağaç. Sanırım onu durdurmanın anahtarı o." Kaşlarını çatı. "Ve sanırım beni tuttuğu o harabelerin merkezinde."

Perin bir an kekeleydi ve sonra güldü. Sanki biri ona eşek şakası yapmış gibi sertçe güldü. İcini çekti, başını iki yana salladı ve Abigail'in ellerini avuçlarının içine alarak parmaklarını öptü. "Abigail?"

"Evet?"

"Sola git." Perin orantısız ve kuşkulu bir ifadeyle sırtıttı. Kız kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin. Sadece... sola git."

Gülümsedi ve omuz silkti. İhtiyacı olduğunda mantıklı geleceğini düşündü.

Puck hançerlerini bileyip kendi kendine sessizce ıslık çalıyor, sanki hiçbir sorun yokmuş ve sıradan bir akşamış gibi gülümsüyordu. Anfar ise sanki alev almasını istiyormuş gibi Labirent'e bakıyordu. Belki de öyleydi. Ne yazık ki işe yaramadı.

Güneş batmaya başlamış, taze yeşil çimenlerin üzerine uzun gölgeler düşürmüştü. En azından Valroy'un yanında Kış olmayacaktı. Güneş ufku altına doğru kayarken ve alacakaranlık üzerlerine çökerken bir nefes aldı ve tuttu.

Ve karanlıkla birlikte Unseelie de geldi.

Bogartlar ve Goblinler, Praxie'ler ve Semenderler - gölgeli dehşetleriyle yanında duran güneş ışığı yaratıklarının her birine eşleşen canavarlar.

Savaş, ikisinin de hüküm sürmediği ve ikisinin de hükmetmediği bu zamanda gerçekleşecekti. Gece ve gündüz arasındaki o boşlukta.

Ve orada, Labirent'in gölgelerinden sürünerek gelen binlerce yaratığın başında duran... Valroy'du. Başında gümüş tacı, ellerinde obsidyen kılıçları vardı.

"En azından bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Bayodan'a.

Keçi kral bu sözlere güldü. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

Omuzlarını yuvarladı, gerindi ve omuzlarındaki gergin düğümlerin açıldığını hissetti. "Pekâlâ. O zaman vakit kaybetmeyelim."

Ellerini uzatarak ölümcül çiçeklerini çağırdı ve onları önündeki sürünün üzerine bıraktı.

Kükremeler ve çığlıklar geceyi doldurdu.

Kana susamışlığın sesleri. Ölüm sesleri.

Zaferin. Savaşın.

Valroy'un kolları ve göğsü kanla kaplanmıştı. Kanatlarının pençelerinden damlıyor ve kılıçlarının siyah bıçaklarından aşağı sızıyor, solmakta olan alacakaranlıkta koyu kıızı dönüyordu. Güneş dünyanın üzerine batmıştı ve şimdi Seelie ırkının ve onlara katılan hain Unseelie'nin üzerine atacaktı.

Hepsini öldürecekti.

Her birini.

Kraliçeleri de dahil.

Kalbini o mezara gömecekti. Ama başka yolu yoktu.

Bir an için, darbelerinin altındaki kemiklerin kırılmasından zevk alabilirdi. Etlerin ve tendonların parçalanışından, ölmekte olanların çığlıklarından, onları mum dumanının arasından geçen bir bıçak gibi yarararak geçerken. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Seelie'ler ona karşı duramazdı. Aralarından hiç kimse ona meydan okuyamazdı. Risk teşkil eden sadece bir kişi vardı. Ona tehlike arz eden sadece bir kişi vardı.

Ve işte oradaydı. Sanki hiç yokmuş gibi katliamın içinde yürüyordu. Ancak gözleri onun üzerinde değildi. Onunla yüzleşmiyordu.

Labirent'e doğru yürüyordu.

Lanet olası çiçekleri etrafındaki ağaçları yutmaya başladığında acı içinde kıvrandı ve yan tarafını kavradı. Nereye *gidiyordu*?

Ve sonra... biliyordu.

Hayır.

"Abigail!" diye bağırdı kargaşanın içinden, kanatlarını açarak. Bir sıçrayışla havaya uçtu, kalabalığın üzerinden atlayarak Abigail'in önüne indi ve yolunu kesti. Kısa bir süre için geri çekildi. Yüzündeki ifade olması gerektiği gibi korkmuş değildi. Çünkü kendi yıkımının aracına bakıyordu.

Onun yerine, adamın çok sevdiği o ateşli kararlılık ifadesiyle onu izliyordu. Onun korkusuna hayrandı ama meydan okuyuşuna da aşık olmuştu. Ve şimdi, tüm ihtişamıyla önünde duruyordu.

Tanrım, o kadar *güzeldi* ki. Onu olduğu gibi görmek nefesini kesmişti. Soluk ipek elbisesi ayak bileklerine kadar kıpkırmızı olmuştu. Çıplak ayakları ölenlerin kanıyla ıslanmıştı. O ölümcül çiçeklerin sarmaşıkları kollarına dolanmıştı ve daha fazlası saçlarında görünüyordu. Sivri kulakları ve soluk yosun gözleri.

Ve barındırdıkları *öfke*.

Belki de kalbini göğsünden sökmeden önce onu son bir kez becerecekti. Ne de olsa yaptığı kötülükler daha da kötüye gidemezdi. "Dövüş benimle." Kılıçlarını savurarak sırttı. "Gel ve bu işi çözelim."

"Hayır."

Dişlerini gıcırdatarak hırladı. "Hedefinize ulaşamayacaksınız. Gitmek istediğin yere seyahat edemezsin! Aradığın yere dokunamazsın."

"Yanılıyorsunuz, Unseelie Kralı." Gülümsedi, onunkine benzeyen bir bakıştı bu. "Yaşayan her şey benim alanımdır." Ellerini iki yanına doğru uzattı.

Hırlayarak üzerine atladı, kılıcını havada savurarak kafasını omuzlarından ayırmaya niyetlendi. "Hayır!"

Ama kadın gitmişti. Kılıcı sadece boş havanın içinden geçiyordu.

Onu hissedebiliyordu, Labirent'in kökleri ve ağaçları arasında hareket ediyordu. Sanki damarlarını parçalayan bir zehirmiş gibi bir parçasının içinde hareket ediyordu. Onu orada hissedebiliyordu -onu yavaşlatabiliyordu- ama yıldızlar ve boşluğun kendisi tarafından...

Onu *durduramazdı*.

Çünkü Morrigan'ın onun için yaptığı bu küçük formda yaşayan bir şeydi. Sadece rüyalarında hatırlayabildiği bir binanın yıkıntılarının ortasında büyüyen o yerin bu yansımasında.

Yanı başında devam eden savaşa bakarak dişlerini sıktı. Onun Unseelie'si kendi başına savaşmak zorunda kalacaktı. Çünkü eğer başarırsa...

Korku omurgasını diken diken etti.

"Hayır!"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bir bigail, gideceği yeri bildiği koridorlardan oluşan labirentin taş girişinde belirdi. Bir pelerin bulup giydi ve kapüşonunu başına kadar çekti. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar, patron." Puck göz açıp kapayıncaya kadar yanında belirdi ve sırtmaya başladı.

Casus ustası onu ararken Valroy'dan saklayacaktı. İşler çok tehlikeli bir hal aldığı anda onu göndermeyi planlıyordu. Kıvrımlı koridorların içinden duyduğu öfke dolu çığlığa bakılırsa... bu çok geç olmayacaktı.

Korkusunu yutarak başını kaldırdı ve içeri adım attı. Puck yine ortadan kaybolmuştu ama onun yakınında kalacağını biliyordu.

Robin Goodfellow'un en yakın arkadaşlarından birine dönüşeceğini düşünmek ne tuhaf bir fikirdi. Ne yapacağı kestirilemeyen ve oldukça çılgın bir büyücünün böyle bir arkadaşına dönüşmesi. Bir gün ona karşı gelebilirdi. Ona ihanet ettiği bir gün de gelebilirdi. Ama şimdilik onun sadakatini sorgulamayacaktı. Ve o gün geldiğinde, affedebileceği çok şey olacaktı.

Çünkü şu anda Valroy'un onu paramparça etmesini engelleyen tek şey oydu.

Sola git, demişti Perin.

Ve o da sola gitti.

Her kavşakta, her yol ayrımında, her yol ayrımında sola gitti.

"Göster kendini!" Labirentin Efendisi gelmişti.

Dudağını çiğneyerek taşlara yaklaştı ve onun kendisini göremediğini ya da hissedemediğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Kukuletasını başının üzerine çekerek yürümeye devam etti. Ne kadar çılgınca ya da aptalca gelirse gelsin, her fırsatta sola döndü.

"Senin bir *korkak* olduğunu hiç düşünmemiştim, Abigail Moore."

Adamın nerede olduğunu bilmiyordu, çünkü sesi artık her yerden geliyor gibiydi. Ses tonunda manik bir çaresizlik vardı ve bu onu derinden endişelendiriyordu. Çünkü yaratık aklını kaçırmaya başladıysa, neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

Dünyayı yok etmek gibi. Beni öldürmek gibi.

Hayır. Korkusunu bastırdı ve gitti, gitti.

"*Abigail...*" Şimdi Unseelie Kralı mırıldandı, sesi alçak ve boğucuydu. "Ortaya çık, benim küçük cadım. Bırak seni bu koridorlarda avlayayım. Seni kovalamama izin ver. Seni olduğumuz vahşi hayvanlar gibi yakalamama izin ver. Eskiden olduğumuz gibi olabiliriz. Söz veriyorum."

Bu bir yalandı. Belki de ona ilk kez yalan söylemişti. Bu neden böyle bir ihanet gibi hissettirmişti? Neden böğrüne saplanmış bir bıçak gibi hissetti? Elinden geldiğince görmezden geldi, sola, sola ve sola vurdu.

"Burası bir zamanlar benim için bir tapınaktı. Uzun, çok uzun zaman önce, ben bu şekli almadan önce inşa edilmişti. Ben senin etrafındaki Labirent olmadan önce. Kurban edilecek, tapınılacak ve korkulacak bir yerdi. Ve şimdi sen de busun, Seelie evcil hayvanım. Sen benim *kurbanımsın*. Ve senin kanından yeni bir çağ akacak!"

Sola, sola ve sola.

"Pekâlâ. Eğer kendini göstermezsen, Seelie Kraliçesi, onun yerine seni avlamaları için canavarlarımı göndereceğim."

Yanındaki gölgelerde bir şey hırladı ve neredeyse çılgılık atacaktı. Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki zar zor düşünebiliyordu. Ama karanlığın içinden sızan yaratıklar onu göremiyordu. Açık havaya saldırıyorlardı ama ona karşı kördüler.

Oh, Puck, seni öpebilirim.

Sola, sola, sola ve tekrar sola. Ve sonra...

Oradaydı. Nefesi kesildi. Kendini uyuşmuş hissetti ve bayılıp bayılmayacağını merak etti. "Puck... git." Gözlerini önündeki manzaradan ayırmadı.

Buna cesaret edemedi.

Casusluk ustası yanından ayrıldıysa, bunu bilmiyordu. Kısa bir süre sonra bunun önemli olmayacağını düşündü. Çünkü orada, yürüdüğü kıvrımlı koridorların tam ortasında, rüyalarındaki görüntü duruyordu.

Büyük ve budaklı bir meşe ağacı, taşa oyulmuş sarmal bir labirentin ortasından yükseliyordu; etrafında devasa, mükemmel bir daire şeklinde uzanan bir kan havuzunun üzerinde duran yükseltilmiş bir platformdu bu. Ama kökleri toprağı kazmıyordu. Kirin ve toprağın bir parçası değillerdi.

Hayır, bunun yerine kökler bir hayvanın damarları gibi etrafına yayılıyor, yayılıyor ve inceliyor, gece gökyüzüne yükselen dolunayın ışığında neredeyse mor renkte parlayan kıpkırmızı sıvının yüzeyini kaplayan bir zara dönüşüyordu.

Ağacın gövdesinin derinliklerine gömülmüş her türden binlerce silah vardı. Oklar ve mızraklar, kılıçlar ve baltalar, modern ve eski, yeni ve eski. Bazıları bilmediği bir dünyaya benziyordu.

Karanlık dalları köklerinin sivri şekillerini yansıtıyordu, ancak havaya uzanan kollar, sanki yıldızları evlerinden koparıp yutmak istercesine gökyüzünü tırmalayan eğri büğrü, sivriltilmiş tırnaklara benziyordu. Ve belki de öyleydi, çünkü Valroy durdurulmazsa kaç dünyayı yutabileceğini kim söyleyebilirdi?

Neye baktığını biliyordu.

Sevmeye başladığı canavarın atan kalbine.

İleri doğru adım attı, çıplak ayakları ağacın köklerinin zarına değdi ve nabzının attığını hissetti. Platformun üzerine çıktı ve sarp yüzeye gömülü eski silahlardan birine dokunmak için uzandı.

"Abigail!"

Hayır, hayır, hayır!

Valroy ona doğru hışımla yaklaştı, kılıçlarını sıkıca kavramaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kadim tapınağının merkezine kadar gelmişti ve şimdi bu aptal kız her şeyi sona erdirecekti!

Kız döndüğünde kılıcını kaldırdı, soluk yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu ve kız elini kaldırdı. Gle'Golun, kanayan kalbi olan kadim ağacı çevreleyen kandan yükselirken geri sıçramak zorunda kaldı. Köklerden oluşan ağı iterek delikler açtılar ve acı içinde tıslarken daha da geriye sendelemesine neden oldular.

Korku.

Yıldızlar adına, *korkuyordu*.

Çünkü kendi ölümünün gerçekliğine bakıyordu. "Bunu yapma Abigail. Yapma. Bu senin kaderin değil. Böyle olmamız gerekmiyordu. Sen ve ben bir bütün olarak birlikte olmalıyız." Ona doğru uzandı ama dinlemeyeceğini biliyordu. "Bana kendini öldürtme, lütfen, Abigail."

"Bu gece ölecek olan ben değilim, kocacığım." Yumruklarını iki yanında sıktı ve sonra yavaşça bıraktı, sert ifadesi sadece bir saniyeliğine kırıldı, çünkü keder kırıldı. "Affet beni."

Dudakları öfkeyle geriye kıvrıldı ve bir kez daha ona doğru uçtu. Ölümcül çiçekler etini parçaladı ama umurunda değildi. Bu küçük bedeni ölemezdi. Bırakın kollarından parçalar koparsınlar! Abigail'in gözleri korkuyla iri iri açıldı ve adamdan sendeleyerek uzaklaşırken, adam kılıçlarından birini ona doğru savurduğunda eğilerek yolundan çekildi.

Adam temas etmeden önce iki kez kaçtı, kılıç kalçasının derinliklerine saplandı, kumaşı ve deriyi kesti. Kadın acı içinde haykırdı ve sendeledi. Adam bir dirseğini kadının sırtına indirdi ve kadın bir kez daha ölümlü bir kadından başka bir şey değilmiş gibi yere yığıldı.

Çok güçlü.

Ama çok

kırılgan.

Gle'Golun ona saldırdı ve o da kükreyerek dişlerini gösterdi, kılıcını savurarak onları geri püskürttü. Abigail'i sırt üstü tekmeleyerek üzerine diz çöktü ve onu yere yapıştırdı.

"Bekle!" Abigail uzanıp adamın kollarını yakaladı. Ama adam kanatlarından birinin pençeleriyle kollarını başının üstündeki taşa geçirdi ve orada tuttu. Kadın şekil değiştirmeye çalıştı ama adam elini boynuna doladı ve onu olduğu gibi tutmak için kalan gücünü kullandı. Kapana kısıldığını anladığında panik gözlerini doldurdu. "Valroy-"

"Hayır."

Çok kötü kanıyordu. Çiçekler işlerine koyulmuşlardı. Ama o umursamadı.

Eline küçük bir hançer alırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bu onun sonunu getirmeye yetecekti. "Elveda, aşkım. Güle güle, benim küçük cadım."

Arkasına yaslandı, hançeri başının üzerine kaldırdı ve onun kalbini yok ettiği aynı anda kendi kalbini de kaybetmeye hazırlandı.

ABIGAIL hançerin düşmesini bekledi. Demir hançerin kalbinin derinliklerine saplanıp hayatını sona erdirmesi için. Valroy'un yüzünde görebildiği tek şey öfke ve acıydı.

Yüzü. Hırlarken aşk ve nefret birbirine karıştı, dudakları geriye çekildi ve keskin dişleri ortaya çıktı.

Kendini darbe için hazırladı. O

da kendini ölmeye hazırladı.

"Yap bunu aşkım," diye fısıldadı. "Sana veremediğim huzuru kendine getir."

Sanki gözlerinin önünde bir köprünün çöküşünü izliyordu. Valroy'un her zerresi o anda ona söylediklerinin ağırlığı altında paramparça olmuş gibiydi. Ondaki çıkan ses yarı öfke yarı acı dolu bir çığlıktı. Omuzları kıvrıldı ve bir başka ulumayla bıçağı kendisinden uzağa fırlatarak ağacı çevreleyen taş duvarlardan birine çarpmasına neden oldu.

Üzerinden inip sendeleyerek uzaklaştı ve sonra ulu meşenin dibinde dizlerinin üzerine yere çöktü.

Başını ellerinin arasına aldı.

Ve ağladı.

Doğrulduğunda acı içinde tısladı ve kalçasındaki derin yaraya baktı. Elini üzerine koydu ve etinin iyileşmesini diledi. Acı dindiğinde, ayağa kalkmadan önce dizlerinin üzerine çöktü ve Valroy'u dikkatle izledi.

"Bunu yapamam." Omuzları gözyaşlarıyla titrerken bile sözleri alçak, öfkeli bir hırıltıydı. Mavi saç dallarıyla örtülü yüzünü göremiyordu. Kanatlarının pençeleri sımsıkı yumulmuştu. "Yapamam."

Yenilmişti.

O da böyleydi.

Tamamen ve bütünüyle... kırılmıştı. Ağacın gövdesine yaslandı ve sonra homurdanarak oturdu. Çiçekleri saldırılarını durdurmuştu ama hasar çoktan verilmişti. Çok kötü kanıyordu ve ağzının kenarından sızan kırmızıyı görebiliyordu. Ama o bedenin binlerce ölüme maruz kalabileceğini ve asla ölmeyeceğini biliyordu.

Bu, kalbinin onun için ne kadar acıdığını durdurmak için hiçbir şey yapmadı. O kadar boş görünüyordu ki. Parlayan safir gözlerinde, ona yaklaşırken sevmeye başladığı şeytani parıltıdan eser yoktu.

"Bana bir söz ver." Sözleri sessizdi, içinde öfkesinden hiçbir şey kalmamıştı. "Onlara beni savaşta yendiğini söyle. Ya da bana korkunç bir oyun oynadığını söyle. Onlara seni öldüremeyeceğimi söyleme. Senin ikinci kez ölmeni izlemektense tüm varlığımı teslim etmeyi tercih ettiğimi söyleme." Yüz hatları acıyla buruştu. "Yapamazdım, hayatta kalamazdım."

Onun yanında diz çökmüş, onu izliyordu. Yenilmiş kral. Parçalanmış canavar. Yenilmiş karanlık.

Onu öldürebilirdi. Gle'Golun'una ağacı yiyip bitirmesini ve onu toza dönüştürmesini emredebilirdi. Belki de daha önce olduğu o büyük ve bilinmez karanlığa geri dönerdi. Ya da belki bir daha asla var olmazdı.

Ama Valroy ölmüş ve gitmiş olacaktı. Ve onu bir daha asla göremeyecekti. Dünya buna bağlıydı.

Uzanarak yanaklarındaki gözyaşlarını şefkatle sildi. Daha da yaklaştı ve başını kendi başına eğerek onu öptü. Bu anı, bu hatırayı zihninin en derin köşelerine kazımak istiyordu. Böylece yüzyıllar geçse de, ne gelirse gelsin, ne giderse gitsin, bunu asla ama asla unutmayacaktı.

Ya da onu.

Valroy ölmeli.

Ya da öyle... ya da belki de sadece inanmaya yönlendirildiği şey buydu.

Ondan ayrıldı ve Valroy'un başını ağaca yaslamasını, gözlerini kapamasını, yüz hatlarının teslim olmuş bir ifadeye bürünmesini izledi.

"Ölmek mi istiyorsun Valroy?"

"*Elbette* hayır. Aptal olma. Gerçi belki de Morrigan denen fahişenin beni soktuğu bu küçük formdan kurtulmak için söylenecek bir şey vardır."

Adamın sesinin ne kadar huysuz ve hoşnutsuz çıktığını görünce gülmek zorunda kaldı ama bunun üzerine yorum yapmamaya karar verdi. Adamın elini tutup kendi elinin arasına aldı, uzun parmaklarını ve keskin siyah tırnaklarını inceledi. Parmaklarını onunkilerin arasına geçirdiğinde çok küçük görünüyorlardı. Çok narin. Adamın solgunluğuna kıyasla renkleri çok sıcaktı.

Gece ve gündüz

gibi. Yaşam ve

ölüm gibi.

Çünkü oldukları şey buydu.

Ve biri diğeri olmadan var olamazdı. Eğer o ölürse, kız da onu takip ederdi.

onu.

Ama belki de başka bir yolu vardı.

"Sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum, Unseelie Kralı. Bir oyun da diyebilirsiniz." Bunun üzerine gözleri açıldı, sanki ona inanmayan bir kaş çatacağı, ama hiçbir şey söylemedi.

Kadın sırttı. "Fahiş Morrigan'ın senin için yaptığı bu 'küçük formda' kal ve sen ve ben yeni bir bahse girelim. Önünüze koyduğum oyun bu, ey büyük ve korkunç Labirent. Sen-"

"Bu konuda bu kadar alaycı olmana gerek yok."

Onun sözünü kesmesine aldırmadı. "Çok uzun zamandır yapmak istediğin gibi insan dünyasını yok etmeye çalışacaksın. Hatta belki Tir n'Aill'i ya da adını bilmediğim başka bir yeri yok etmeye çalışacaksın. Planlar yapacaksın, komplolar kuracaksın ve uzun zamandır arzuladığın kanlı savaşı başlatmak için kendini konumlandıracaksın."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Peki bu az önce yaptığımdan farklı mı... tam olarak nasıl?"

"Bu sadece ikimiz arasında bir savaş olacak. Asker yok. Katliam yok. Önünüzdeki tüm dünyaları yok etmek için elinizden geleni yapacaksınız ve ben de başarılı olmamanız için elimden geleni yapacağım. Her fırsatta seni durdurmak için orada olacağım. Ne zaman bir masuma balta kaldırırsanız, darbesini durdurmaya çalışacağım."

"Sadece ikimiz mi?" Safir gözlerini onunkilerin arasında gezdirdi. "Sadece ikimiz."

"Seni yeneceğim." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Deneyeceksin." Adamın elini kaldırdı ve avucunu kalbinin üzerine koyarak oraya bastırdı. "Sen benim dostumsun ve düşmanımsın. Sen benim avcımsın ve sevgilimsin. Ve ben-" Sesi çatallaştı ve kendini zorladı. "Ve eğer senin ölümünü izleyecek olsaydım, bir dakika sonra mezarda sana katılırdım."

Diğer elini saçlarının arasına sokarak başının arkasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Yarı yarıya kucağına düştü, kanatlarından biri onu yolun geri kalanına çekti. Adam onu sert ve morartıcı bir şekilde öptü, sanki kavgaları başka bir şekle bürünmüş gibiydi.

Adam ayrıldığında kalbi başka bir nedenden dolayı çarpıyordu.

"Belki de..." Sırttı, kötülüğünün ilk parıltısı ortaya çıkmıştı. "Belki ikna olabilirim. Özellikle de teselli ödülüm buysa." Adam saçlarını sıkıca kavrayıp onu bir başka durdurulamaz öpücük için kendine çekerken, keskin tırnakları kafa derisine battı.

Adamın onu o anda ve orada almak isteyip istemediğini merak etti. Kızın buna aldırıp aldırmayacağını merak etti.

Adam ayrıldı ve titreyen bir nefesle onu ciğerlerindeki havayı ezebileceğini düşündüğü bir kucaklamanın içine çekti. "Zekice."

Pekâlâ. Oyununu kabul ediyorum, Seelie Kraliçesi. Sen ve ben sonsuza dek birbirimizi yok etmeye çalışacağız. Ordularımız *olmadan*." Parmakları elbisesinin bağcıklarını buldu ve onları teker teker çözmeye başladı. Adam onu kabaca öne doğru çekip kucağına oturturken kadın onu durdurmadı.

Dizlerini büktü ve saçlarını geriye doğru çekerken elinin yerini kanadının pençeleri aldı ve kızın canı yandığında nefes nefese kalmasına neden oldu. Ama bu muhteşem bir histi. Gözlerini kapadı ve teslim oldu.

Adamdan çıkan hırıltı vahşiydi ve öncekilerden çok farklıydı. Elbisesini bedeninden çekip bir kenara fırlattı ve elleri ve dudaklarıyla, kazıyan pençeleri ve ısırın dişleriyle üzerine çullandı.

Çok geçmeden içine bastırıyor, onu geriyor, dolduruyor, kalçalarını kabaca kendine doğru çekerken inlemesine ve miyavlamasına neden oluyor, girişini talep ediyordu.

Teslim olmak.

Morrigan en başından beri ona bunu yapmasını emretmişti.

Teslim ol ve onun avı ol.

Ve o da öyleydi. Onun kurdu için bir geyik. Adamın kalçalarını kaldırışını kendi yuvarlanmasıyla karşıladı, piercinglerinin basamaklarını sayma zahmetine bile girmeden içlerine doğru ilerlediler.

"O kadar da küçük değil," diye soludu, elini karnına bastırarak onun içinde kaydığını hissetti.

Adam kıkırdadı, esmer ve kalındı ve dudaklarını bir kez daha öpmek için başını aşağı çekti. Ayrıldıklarında, safir gözlerinde hayranlık, sevgi ve huşu ile onu izliyordu.

Kız ona gülümsedi, sonra da derinlerde bir yere çarparak adını inledi.

"Benim küçük cadım... benim Seelie Kraliçem. Neye katlanırsak katlanalım. Bize ne olursa olsun. Benim güneş ışığım. Parlayan çiçeklerim. Yaşayan kalbim. Seni yenene kadar durmayacağım. Ve başarısız olduğum her anın tadını çıkaracağım. Seni seviyorum."

Onun ay ışığı. Kemiği, kanı, keskin dişlerinin vaadi ve pençelerinin yırtılması. Evet. Böyle olmalıydı. Böyle, birlikte, bu dansta ya da başka bir dansta. Birlikte olacaklardı.

Avucunu kalbinin üzerindeki sembolün üzerine koydu. "Ve seni seviyorum... Gölgeler Labirentim."

EPILOG

"It is not peace." Abigail Güneşli Saray'a baktı. Birçok kişi ölmüştü. Birçoğu yaralanmıştı. Ama hepsi hâlâ hayattaydı. "Bu sadece daha küçük bir savaş. Kişisel bir savaş. Onu vazgeçiremedik ve asla da vazgeçiremeyeceğiz. Ama Unseelie Kralı, *beni* yenene kadar başkalarının onun fethine maruz kalmayacağı konusunda anlaştı."

Puck kıs kıs güldü. "Fetih. Doğru." Önündeki görünmez kalçaları kavradı ve kendi kalçalarını öne doğru itti.

Kadın onun kafasına bir tokat attı.

"Ooow," diye sızlandı çarpmanın olduğu yeri ovarken.

"*Her şeye rağmen.*" Ondan uzaklaşarak altın tahta doğru yürüdü. "Unseelie ile savaş olmayacak. Esir alınmayacak. Gün ışığında yürürlerse, oldukları gibi muamele görecekler - kardeşlerimiz. Eğer bela ararlarsa, kendimizi savunacağız. Ama halklarımız arasındaki bu mücadele artık sona ermiştir."

Saray mensupları arasında mırıldanmalar oldu ama itiraz eden olmadı. Eğer yanılmıyorsa, birçoğunun yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Gerçi birçoğunun insan yüzü olmadığı için bu zordu.

"Peki ya bazı Seelie'ler Unseelie'lerle ilişki kurmak isterse?" Uri sordu. Arkadaşı ve ocak elfi Din'Lae'ye katılmıştı. Artık yüksek rütbeli bir Seelie olmasına rağmen hâlâ üzerine un sıçramış bir önlük giyyordu. Elf evliydi ve mutluydu. Ama Abigail onu birden fazla kez Lord Bayodan'a bakarken yakalamıştı. Bu fikir onu gülümsetti.

"Böyle bir şey hakkında hüküm veremem, değil mi? Valroy ve ben birlikte kalacağız, her ne kadar diğerinin planlarını bozmaya yönelik çalışmalarımız bizi düzenli olarak anlaşmazlığa düşürecek olsa da. Bir Unseelie'nin kollarında uyuyan birini suçlayamam." Kıkırdadı ve birkaç kişi daha ona katıldı. "Bırakın uyusunlar. Her zaman bir şekilde sorun çıkacaktır, bundan eminim. Ve olduğu zaman bununla başa çıkacağız. Ama bırakın aramızda barış olsun."

Onun tacı almasına karşı çıkan kayadan adam öne çıktı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Selam sana, Kraliçe Abigail." Diğerleri de ona katıldı ve ona sadakat yemini ederken adını kutladılar.

Parmaklarını tahtın kolunda gezdirdi ve belli belirsiz gülümsedi. Bunu istememişti. Bunu o istememişti. Ama onun olmuştu.

Bir anlık tereddüitten sonra altın tahtın üzerine oturdu. Çünkü o Seelie Kraliçesiydi.

ANFAR, şimdi *Galler* olarak adlandırılan yerin kıyısındaki kayalık adanın kıyısına uzandı. Yerlerin insan isimleri umurunda değildi. Kulağına çoğu zaman anlaşılmas gelirdi. Pantolonuna kadar çıplak bir halde kayaların üzerine oturmuş, dalgaların çarpışını izliyordu.

Öksürerek keskin tırnaklarından birini aldı ve dişlerini karıştırdı. Küçük, bükülmüş bir metal parçası çıktı. Demir değil, çelik. Rahatsız ediciydi ama o kadar ölümcül değildi, yine de onu ve türünü rahatsız eden metalin bir kısmını içeriyordu.

Gemiler artık sadece tahta, halat, bakır ve kumaştan yapılmıyordu. Artık devasa, metal ve yanan kömürden oluşan canavarlara dönüşmüşlerdi. Lord Gregory bir gün ona "Buharla çalışan motorlar," diye açıklamıştı. Kendisini masa örtüsünün doğasını tartışırken bulmadan önce, kafası kesilmiş adamı çok uzun süre dinleyecek iradesi ya da yeteneği yoktu.

Ama ne olursa olsun, insanlar genişlemeye devam etmiş ve o da zaman zaman gülmek için bir ya da iki gemiyi yutmaya devam etmişti. Yine de insanlar arasında bir tür savaşın kaosunu hazırlarken, ölümlü aptalların bir değişiklik için kendilerini parçalamalarına izin vermenin en iyisi olduğuna karar verdi.

Kıyıya bir fok balığı vurduğunda gülümsedi, fok balığı değişip insan şeklini almadan önce. Doğruldu, postu omuzlarına çekti ve geniş bir sırtıyla Anfar'ın oturduğu kıyıya doğru yürüdü. "İşte buradasın! Her yerde seni arıyordum." Perin onun yanındaki kayaya ağır ağır oturdu, arkasına yaslandı ve üzerine mürekkep karalanmış, yırtık pırtık ve ıslak bir kâğıt parçasına benzeyen bir şey çıkardı. Bir kısmı akmıştı ama bir kısmı hâlâ görülebiliyordu.

"Nedir bu?"

"Bir gazete." Açtı, parmağıyla bir parça kâğıt hamuru sildi. "Yine de okyanus suyuna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Az dayanır." Anfar tekrar okyanus dalgalarına baktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Güneşleniyorum." Bir süre durakladıktan sonra sırtarak şakasını belli etti.

Perin güldü ve ıslak gazeteyi ıslak bir tokatla kenara bıraktı, ıslak şeyi okumaya çalışmak gibi aptalca bir amacı olduğunu unuttu. Anfar'ı dürttü ve Anfar da denizkızının ısrarına cevap vermekte zorlanmadı.

Perin'i saçlarından kavrayarak, denizkızını sert bir öpücüğün içine çekti. Ama durum üzerindeki kontrolü uzun sürmedi. Hiç sürmedi. Perin onun dudaklarına karşı hırladı ve onu sırt üstü yere fırlattı. Taş derisini ısırsa da aldırmadı. Perin'in vücudundaki pantolonu hevesle yırtıp onu çıplak bırakmasını izledi.

Denizkızına olan hayranlığı asla sona
ermeyecekti. Onu sevmekten asla
vazgeçmeyecekti.

"İnsanlar savaşa gidiyor," diye mırıldandı Perin, eli Anfar'ın penisini sarmış, boş boş okşarken. Gerçi onun ilgisine hazır olmak için herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu. "Hepsi."

"Bırakın yapsınlar."

"Sanırım Valroy'un bununla bir ilgisi var."

Anfar kıkırdadı ve başını taş a yasladı. "Lütfen elin sikimin üzerindeyken bir daha onun adını ağzına alma sevgilim."

Perin güldü ve Anfar'ı bir kez daha, öncekinden daha derin öpmek için eğildi, vücudunu Anfar'ınkine yaklaştırdı. Anfar bir elini aralarına soktu, denizkızının içine gömüldüğünü hissetmek için sabırsızlanıyordu. O hoş yanmayı, mutluluk verici baskıyı istiyordu. Çok iyi yaptıkları dansı.

Bırakın Valroy planlarını yapsın. Abigail onu durdurmak için araya girsin. Bırakın fırtınalar her zaman olduğu gibi gelip geçsin.

Çünkü yanında onları atlatacak birini bulmuştu. Ve bir deniz canavarı daha ne isteyebilirdi ki?

ABIGAIL o gün ormanın derinliklerinde bulduğu küçük kırık cam parçasını Bayodan'a uzattı. Keçi kralı gülümsedi ve ne kadar hevesli olduğunu ve onun kadar sabırlı olmadığını belli eden bir hareketle

Her zaman olduğu gibi, içinde yaşadığı mağaranın en ucundaki yatağa doğru yürüdü.

Üzerinde camdan yapılmış bir yaratık oturuyordu.

Yüzünün büyük bir kısmı hâlâ kayıp olmasına ve şekil almaya çalışmasına rağmen Abigail'e yaklaşırken ona gülümsedi. "Abigail?"

Daha geniş gülümsedi. "Beni hatırlıyorsun."

"Her-" Bayodan kırık cam parçasını diğerlerine eklerken iç çektiler. "Her parça yardımcı olur."

"Seni onarıırken göreceğiz, aşkım." Bayodan öne doğru eğilip Cruinn'in alnına bir öpücük kondurdu. "Ne kadar uzun sürerse sürsün, bunun yapıldığını göreceğiz." Bir an için yüzünü buruşturdu. "Geçen gün Puck'ı bir parçayla dış ipi kullanırken yakaladım."

İçini çekti. "Bunu sadece seni kızdırmak için yaptığını biliyorsun. Seni gerçekten üzseydi bunu yapmazdı." Elini keçi kralının sırtında gezdirdi. "O sadece -ne diyor buna- 'damarına basıyor'. Bu bir spor oyunu." Yatağın kenarına oturdu ve Cruinn'in eline uzanıp nazikçe tuttu. Henüz bedenlerine tam olarak hâkim olamadıkları için eli tenine batıyordu. Bu zaman alacaktı. Görece kısa bir süre içinde çok yol kat etmişlerdi.

"Hepsini bulabileceğimizi hiç sanmıyorum." Bayodan başını salladı.

"Ama yeterince bulacağız." Başını iri adamın omzuna yasladı. kalan kolunu ve gözlerini kapattı. "Ve bu kadarı yeter. Yeterli."

Başının tepesini öptü. "Doğru sözler, kraliçem. Doğru sözler."

HUBERT, kasabadan eve dönerken yolda ilerledikten sonra geri dönmek ^{zorunda} kaldı. Gördükleri uzun süre aklından çıkmamıştı ve aklını kaçırmadığından emin olmak istiyordu. Kamyonu geri çevirip geri vites dışındaki tek vitese takarken iç geçirdi. Eşi benzin kullandığı için ona çok kızacaktı. Kraliyet, yaklaşan çatışma nedeniyle benzine kısıtlama getiriyordu. Ama hiçbir sorun olmadığından emin olmak istiyordu.

Genç bir kadının, kilometrelerce uzanan çimenlik, ağaçlık ve ötesindeki bozkırdan başka hiçbir şeyin olmadığı bir kaya duvarının üzerinde tek başına oturduğu pek sık görülmezdi.

Ve eminim ki, kasabaya dönüş yolunun yarısında kadın oradaydı. Toprak yolun kenarında durdu ve motoru kapattı. Kamyonetten inerek ona doğru yürüdü ama bunu yaparken kendini birden temkinli buldu.

Kadın yeterince zararsız görünüyordu.

Ama omzuna asılı antika görünümlü tüfek muhtemelen öyle değildi.

"Bayan?" diye seslendi ona yaklaşırken, adımlarını yavaşlatarak.

Kadın başını ona çevirdi ve belki de hayatında gördüğü en güzel ifadeyle gülümsedi. Adamın yanakları anında kızardı. O evli bir adamdı. Mutlu bir evliliği vardı. Çocukları olan.

Ama duvarda oturan bu genç ve çarpıcı kadın? Onunla ilgili bir şey... sanki adamın içine işliyor ve sadece o basit gülümsemesiyle bile onu büyülüyordu. Çok güzeldi, evet, dağınık örgüler halinde sırtından aşağı sarkan uzun lal rengi saçları vardı. Neredeyse Atatürk çiçeğine benzeyen kırmızı çiçekler gelişigüzel bir şekilde sarmalların arasına sıkıştırılmıştı.

Ama güneş ışığında neredeyse yosun rengini andıran o soluk yeşil gözlerdeki bir şey kalbini yerinden söküp önünde yere bırakacak gibiydi. O kelimeyi söylerse, hayatını terk edeceğini ve nereye gitmek isterse onu takip edeceğini biliyordu.

"Merhaba yabancı," diye selamladı onu. Aksanının kalın olmasına rağmen kulağa biraz yerel geliyordu. "Umarım sizi rahatsız etmedim."

"Hayır." Boğazını temizleyerek öksürdü. Sesi aptal bir delikanlıya, ilk aşkıyla tanışan gergin bir okul çocuğuna benziyordu. "Sadece endişelendim. Kayıp mı oldun?"

"Zerre kadar değil. Ama endişeniz takdir edilmeyecek gibi değil." Tekrar tarlaya baktı. "Söylesene, eskiden burada bir ev var mıydı?" Yuvarlanan çimenleri işaret etti. "Hemen şurada, şu ağaçların büyüdüğü yerin yakınında mı?"

"Sanırım öyleydi." Etrafına bir göz attı. "Evet, aslında. Ya da en azından efsane öyle diyor."

"Efsane mi?" Gözleri parladı. "Efsanelere bayılırım! Bana hikâyeyi anlat." Bacağını duvarın üzerinden sallayarak yığılı taşların üzerine çıktı ve ona baktı.

"Çok eskiden burada küçük bir kulübe varmış. Çimenleri yeterince zorlarsan temelini hâlâ bulabilirsin. Kocasından aldatılan bir cadıya ait bir çiftlikmiş, öyle derler. Kocasını evi kadının elinden almış. Kadın evi ve tüm araziye lanetlemiş. Bir gün yandı ve bir daha hiç ürün yetişmedi."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırptırdı. "Ekin yok mu? Evi satın alan adam için utanç verici. Sanırım cadının evlendiği o götle hiçbir ilgisi yoktu."

"Sanırım yok." Güldü. "Bugün bile orada hiçbir şeyin yetişmeyeceğini söylüyorlar. Yine de arada sırada, bölgede dolaşan ve otları yiyen başiboş bir keçi bulursunuz. Ne kadar uğraşırsan uğraş kimse onu yakalayamaz ve eğer onu ormana kadar takip edersen bir daha asla geri dönemezsin."

"Hayalet keçi mi?" Kadın kocaman sırttı ve inanamayarak başını salladı. "Ne kadar harika. Belki de keçi bir peridir, Tuatha de Dannan'dan insanları cadının hak ettiği mülkten uzak durmaları konusunda uyarmak için gönderilmiştir."

"Belki de."

"Ya da belki birinin hayvanlarını daha iyi bağlaması gerekiyordur." Güldü. Öylesine eğlenceli ve mutlu bir sesteki ki bu, kendini hiç çaba harcamadan ona katılırken buldu.

"Neden soruyorsun? Ev hakkında yani?"

"Ailem uzun zaman önce buradan gelmiş. Aile efsanemize göre burada yaşamış bir cadıyla akrabalığım varmış. Hatta bana onun adı verilmiş." Ona elini uzattı. "Abby. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hubert." Abby onun elini sıkarken mahcup bir şekilde gülümsedi. Güzel bir histi. Çok hoş. "Cadı ile akraba, ha? Kendin cadı değilsin, değil mi?"

"Olabilir. Daha kötü bir şey de olabilir." Kadın ona göz kırptı ve adam kalbinin yerinden fırlayıp fırlamadığını merak etti. "Asla bilemezsin, vahşi doğanın yeterince derinlerine inersen buralarda hâlâ fae olduğunu duydum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse kendim öğrenmeye cesaret edemiyorum." "İyi adam." Sırttı.

"Sormamın sakıncası yoksa, silah ne için?"

"Hum? Oh, bu şey mi?" Omzunu kaldırarak söz konusu tüfeği gösterdi. Namlu *gümüşt*en yapılmış gibi görünüyordu ama Hubert böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordu. Belki de öyle görünmesi için kaplanmıştı. Daha önce hiç görmediği semboller ve sürünen çizgilerle kazınmıştı. Her neyse, çok eski ve çok pahalı görünüyordu. "Bir arkadaşımdan ödünç aldım."

"Ah. Ama-"

"BORK!"

Bir çocuk gibi çığlık attı ve bir ayak havaya sıçradı, kalbinin ön taraftan ani bir çıkış yapmasından endişe ediyormuş gibi göğsünü kavradı. "İsa, Meryem ve Yusuf!"

Ayaklarının dibinde bir köpek oturuyordu. İri ve pasaklı bir tür çoban köpeği. Mutlu bir şekilde nefes alıyor, sanki korkusuyla eğleniyormuş gibi bir kulaktan diğerine sırtıyordu. Dili ağzının kenarından dışarı fırlamıştı ve kuyruğu hevesle toprak yola vuruyordu.

Hubert'in ayaklarının dibinde büyük bir sopa duruyordu. Gözlerini kırptırdı.

Köpek tekrar havladı.

"Eğer onu atmazsan, asla vazgeçmeyecek." Abby kıkırdadı. "Puck tam bir canavar."

"Puck, ha?" Eğildi ve sopayı eline aldı. Köpek anında ayağa fırladı ve ön patilerinin üzerinde zıplamaya başladı, coşkuyla hoplayıp zıplıyordu. "Bir köpek için iyi bir isim."

"Ona bunu söyleyip duruyorum ama sanki hakaretmiş gibi davranmaya devam ediyor."

Hubert sopayı duvarın üzerinden tarlaya fırlatırken onun bu yorumuna pek aldırmış etmedi ve büyük köpeğin taşların üzerinden kolayca atlayıp dörtnala uzun otların arasına dalarak sopayı arayışını izledi.

Abby tekrar elini tutmak için uzandı ve elini ona verdiğinde sıktı. "Sana mutlu bir hayat diliyorum. Mutlu bir evlilik ve bir sürü çocuk. Kutsanmış ol, Hubert. Ve iyi yaşa."

"Ben-um. Ben... teşekkür ederim?"

Sırttı ve göz kırptı. "Bunu asla Fae'lere söyleme." Duvardan tarlaya doğru zıpladı ve artık sadece çimenlerde sallanan bir kuyruk olarak görülebilen köpeğinin gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. "Seninle tanışmak güzeldi Hubert, ama korkarım gitmem gerekiyor."

"Bekle!" diye seslendi arkasından. "Bana silahın ne olduğunu hiç söylemedin. için!"

"Haklısın. Ben yapmadım." Omzunun üzerinden ona bakarken Yüzünde biraz vahşi de olsa eğlenceli bir sırıtışla yürümeye devam etti.

"Domuz avına gidiyorum."

Kamyonetinin yakınında bir hışırtı duyduğunu düşünerek bir saniyeliğine başka tarafa baktı. Arkasına baktığında... kız gitmişti.

Orada kimse yoktu.

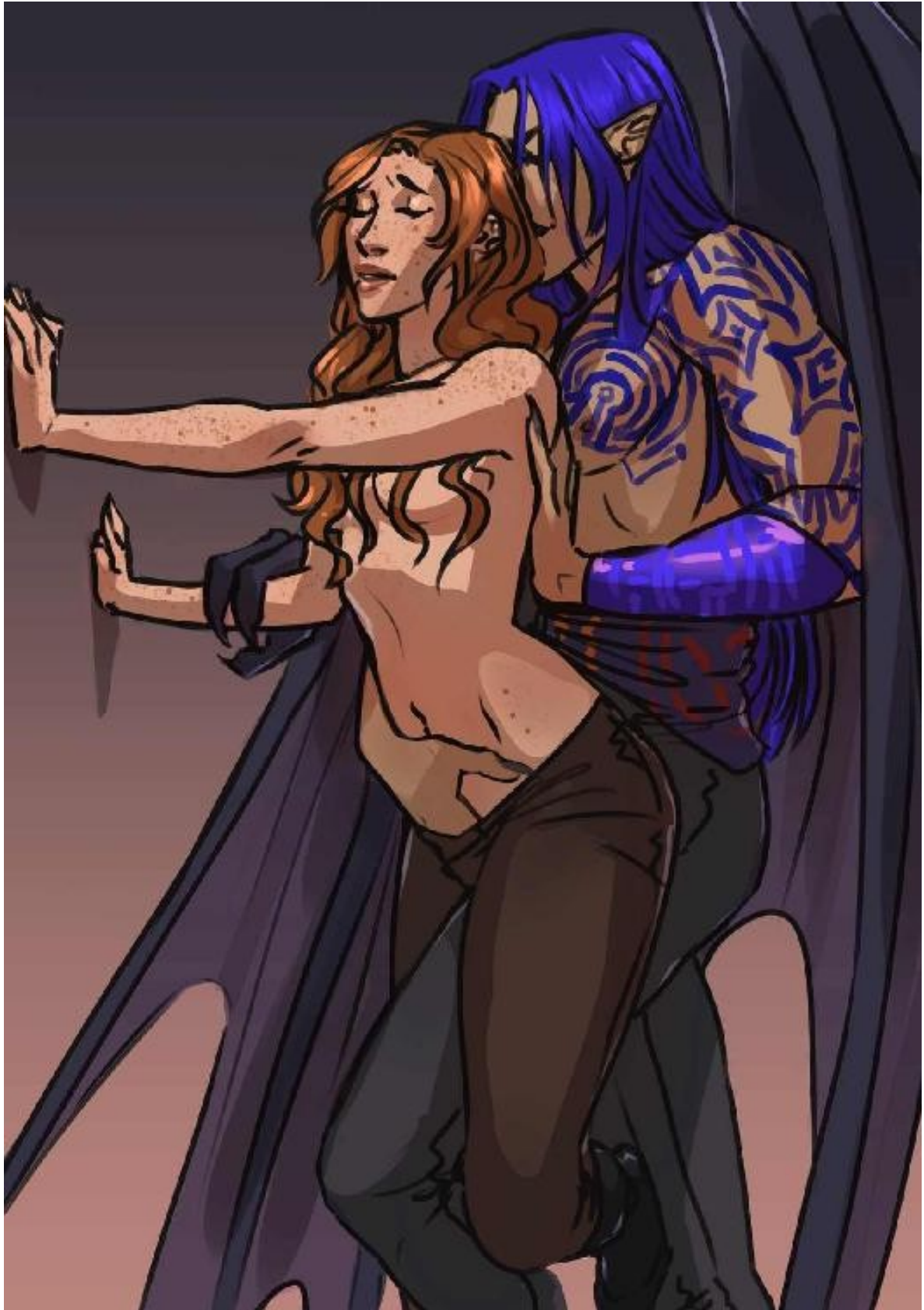
Sadece kırlarda rüzgârın fısıltısı vardı.

Ve eve, karısının yanına dönmeye çok ihtiyacı olduğunu hissetti.

Finis.

"Gölgeler Labirenti "ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve umarım beğenmişsinizdir.

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Va mpires, archdemons, evil fae, warlocks, necromancers, haunted circuses, ghostly magicians-I have a villain for you.

Bu kitabı beğendiyseniz ve daha fazlasını arıyorsanız, [serilerimin tam listesini burada bulabilirsiniz.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için [Facebook Okuyucu Grubuma](#), [Discord sunucuma](#) ya da [aylık bültenime](#) katılmayı düşünebilirsiniz.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, büyük ölçekli interaktif macera oyunları tasarlayan ve inşa eden bir şirkette Yaratıcı Yönetmen olarak çalışıyor. Burada, oyun ve set tasarımından ses ve ışıklandırmaya, illüstrasyon ve senaryo yazımına kadar her şeyle ilgilenen baş konsept tasarımcısıdır.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve sahne donanımı, özel efektler ve elektronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere karşı bir tutkusu vardır.

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[King Valroy](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Sonsöz](#)

[Anfar & Perin](#)

[Abigail & Valroy](#)

[Daha fazlası için...](#)

[Beni Takip Edin!](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

